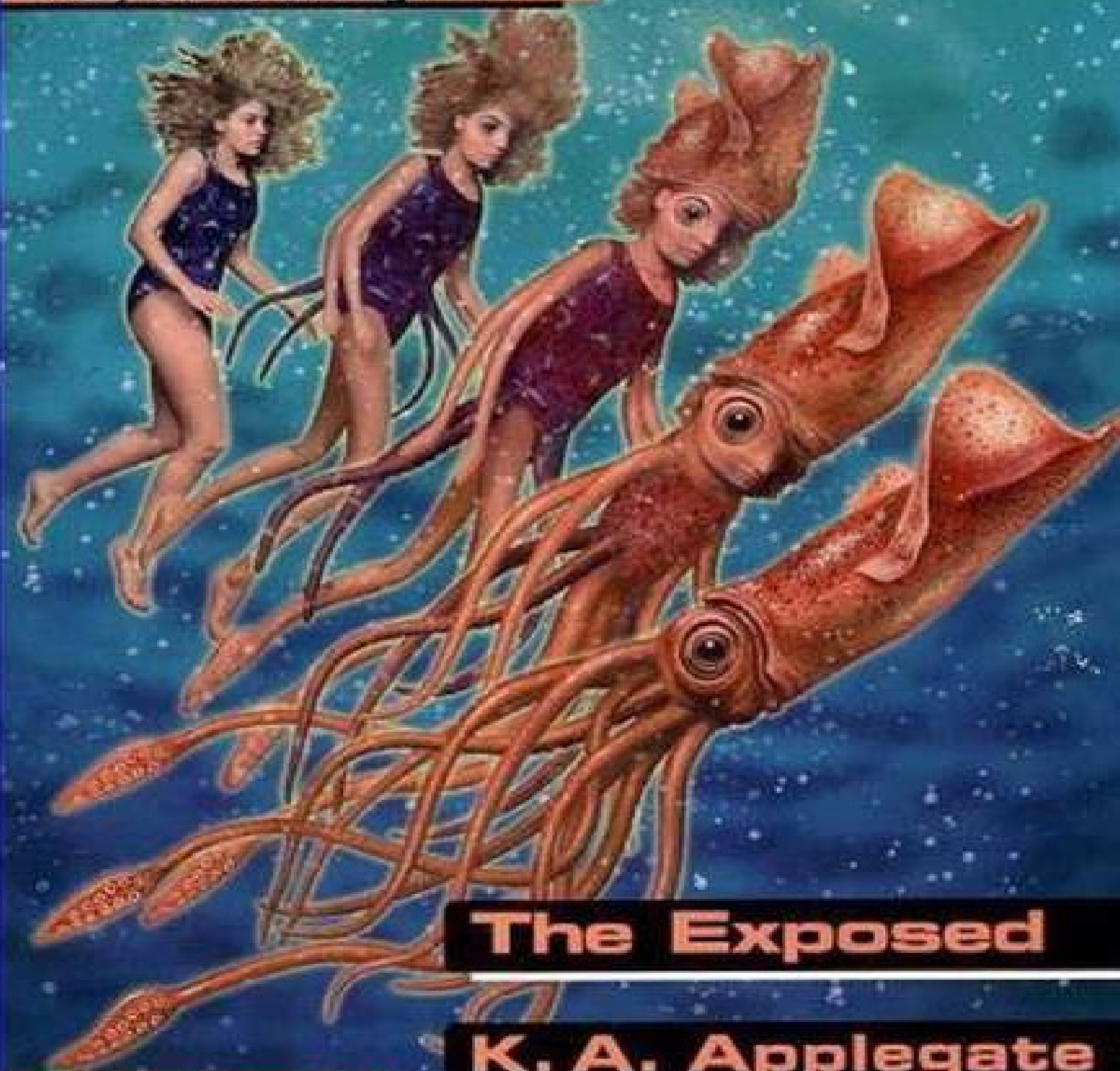

ANIMORPHS

They thought they'd seen it all.
They were wrong.

The Exposed

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Vạch Trần Tội Ác

Series Animorphs Phần 27

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 26

LÁ BÀI ĐIỀN

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

[1]

[2]

[3]

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 26

TẬP 26: CUỘC TẤN CÔNG

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Trong buổi biểu diễn được tổ chức tại trường, người Ellimist, dưới hình dạng một cô bé loài người, đã làm ngưng đọng không gian và đề nghị nhóm Animorphs cân nhắc một phi vụ. Người Ellimist và người Crayak - 2 kẻ có quyền lực nhất dải Ngân hà - có 1 thỏa thuận về sự sinh tồn của một loài sinh vật - loài Iskoort. Hai bên, mỗi bên sẽ gửi đến hành tinh Iskoort 7 chiến binh đại diện cho mình. Hai nhóm chiến binh này sẽ có một cuộc tỉ thí. Nếu nhóm đại diện của người Ellimist thắng, loài Iskoort sẽ còn tồn tại, ngược lại, loài này sẽ bị diệt vong. Đại diện của người Crayak là 7 chiến binh người Howler - loài đã tiêu diệt người Pemalite - đang sáng tạo ra người Chee. Và đại diện của người Ellimist chính là 6 bạn trẻ nhóm Animorphs và Erek.

Đến với thế giới Iskoort, nhóm Animorphs được biết rằng, thực chất người Iskoort là một sinh vật được tạo thành bởi sự cộng sinh giữa cơ thể của người Isk và một loài sên ký sinh có tên là Yoort - một loài có cấu tạo và môi trường sống giống loài Yeerk. Chính Cassie là người phát hiện ra tầm quan trọng của việc bảo tồn sự sống của người Iskoort, đó chính là một hình thái sống có thể làm mẫu cho người Yeerk: không có vật chủ và kẻ mượn xác là 2 cơ thể riêng biệt mà là 1 thể thống nhất, cùng sống với nhau chan hòa.

Lần đầu tiên chạm trán, nhóm 7 người bạn đánh nhau với 1 gã Howler và tỉ số hòa. Nếu 7 chọi 7 thì nhóm Animorphs chỉ có thua mà thôi. Nhờ Guide - anh chàng dẫn đường người Iskoort, nhóm bạn được xem đoạn băng về ký ức của loài Howler: trong tất cả các cuộc chiến, người Howler chưa bao giờ thua trận.

Lợi dụng *Luật Giao Chiến* "Người Howler không được giết người Iskoort trước khi cuộc tỉ thí đi đến hồi kết," lần thứ 2 chạm trán bọn Howler, nhóm Animorphs đã tạm thời chạy trốn nhờ núp sau hoặc lẫn khuất giữa những người Iskoort. Lần này, Jake đã thu nạp được ADN của 1 tên Howler và phát hiện ra rằng, toàn bộ ký ức thua trận của người Howler đã bị người Crayak xóa bỏ trong *Ký Ức Tập Thể*. Cùng với Erek và Guide, Hội Animorphs đã tạo ra một chuỗi các ký ức mới - ký ức của Jake, bao gồm cả những yêu thương, giận hờn, những mối quan hệ gia đình, bạn bè, trường lớp - và cấy vào trong bộ nhớ *Ký Ức Tập Thể*.

Đến lần thứ ba chạm trán nhau, Jake biến hình thành Howler và dẫn dắt bọn Howler đến với chuỗi ký ức mới. Cuộc tấn công của bọn Howler tự nhiên kết thúc, không báo trước. Đại diện của người Ellimist đã thắng, loài Iskoort sẽ tồn tại. Những tên Howler trong nhóm tham gia tỉ thí bị Crayak thủ tiêu, ký ức của chúng bị xóa bỏ trước khi được đổ vào hồ *Ký Ức Tập Thể*. Nhưng có một hình ảnh, dù chỉ tồn tại có thoáng qua, đã lọt vào trong *Ký Ức Tập Thể* - hình ảnh Cassie, tay dang rộng, chạy tới đón Jake và hai cặp môi hai bạn trẻ gặp nhau - hình ảnh thể hiện Tình Yêu.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Erek, Howler, Crayak, Ellimist

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Howler

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Hồ Sibêri, Ruồi, Chim ưng Peregrine, Howler.

Marco: Khỉ đột, Ruồi, Ó biển.

Rachel: Gấu xám, Ruồi, Đại bàng đầu bạc.

Cassie: Sói, Ruồi, Ó biển.

Tobias: Ruồi.

Ax: Ruồi, Điều mướp.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Rachel.

Tôi cao. Tóc vàng. Và tôi đang đứng trên cầu thăng bằng, cố gắng gom đủ can đảm để thực hiện một cú lộn người về phía trước.

Cố gắng cho ra vẻ là bình thường.

Dù bạn có nghĩ vậy, hẳn bạn sẽ suy ngẫm xem với một cô gái đang nhào lộn trên tấm ván hẹp chênh vênh bằng gỗ thì bình thường là cái quái gì phải không?

Chả là cái gì tất cả, đúng vậy đó. Thôi, bỏ qua vụ lộn người về trước đó đi.

Hây, liều lĩnh trong chiến đấu giúp tôi sống sót. Liều lĩnh trong thể dục dụng cụ chỉ tổ gãy xương.

Và để tiếp tục chiến đấu, tôi phải đảm bảo mình còn nguyên vẹn. Chuyện sống còn luôn được đặt lên hàng đầu mà. Nên bạn biết đó, tôi không thể nói ra họ của tôi hay nơi tôi sống. Những thông tin đó có thể làm tôi và các bạn của tôi tiêu đời.

Không phải tại tôi đầu hàng mà không chiến đấu. Tất nhiên. Nhưng vẫn...

Tại tôi là năm đứa trẻ và một người Andalite là những kẻ, mà như tôi hiểu, phải bám vào ba điều quan trọng mà mình có, để còn có thể tiếp tục chiến đấu và toàn mạng.

Đó là, khả năng biến hình nhờ thấu nạp ADN thú vật.

Là sự ẩn danh. Không ai biết tại tôi là ai.

Và là lợi thế chủ nhà.

Cho tới nay, những điều đó đủ để giúp tại tôi sống sót và thực sự chọc phát điên bọn Yeerks, lũ ký sinh đến xâm lược Trái Đất.

Nếu bọn Yeerks có một danh sách “Truy nã đặc biệt”, thì tui tôi sẽ nằm ở vị trí đầu tiên. Chúng rất muốn bắt tui tôi. Có thể chúng sẽ giết tui tôi. Có thể chúng sẽ làm cái việc mà chúng đã làm với rất nhiều người: trườn vào trong đầu và kiểm soát bộ não của tui tôi. Biến tui tôi thành những kẻ Bị-mượn-xác.

Một kẻ Bị-mượn-xác là người đã bị một tên Yeerks bắt làm nô dịch. Họ ở khắp mọi nơi. Họ là những người bạn quen biết, là những người bạn tin tưởng.

Thầy hiệu phó của tui tôi, thầy Chapman nè.

Anh họ tôi - Tom - nè.

Rồi là các thầy cô, nữ bình luận viên trên tivi, cảnh sát, người giao hàng của FedEx, bồi bàn, sinh viên, công nhân xây dựng.

Tất cả họ đều đi đứng như thể họ hoàn toàn bình thường. Họ thuyết phục bạn bè và gia đình mình gia nhập nhóm Chia Sẻ - tổ chức trá hình của lũ Yeerks.

Và một khi đã là thành viên của nhóm, bạn thường chỉ có một con đường để đi ra.

Ấy là bạn phải trở thành một kẻ Bị-mượn-xác.

Bạn vẫn đi lại và nói chuyện như vậy. Bạn vẫn có những ký ức như vậy. Bạn vẫn nhai kẹo cao su trong lớp và vẫn lén đổ rau bắp cải đi khi bạn nghĩ rằng mẹ bạn không nhìn thấy.

Chỉ có điều, không có bất cứ hành động nào kể trên là do bạn thực hiện cả. Con người thực của bạn đang bị nhốt chặt ở bên trong cái đầu của bạn, bất lực, đang hướng về phía con sên Yeerk đã chiếm bạn làm vật chủ mà gào, mà hét lên trong câm lặng.

Trở thành một kẻ Bị-mượn-xác, bạn sẽ không còn ý chí của chính mình.

Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ ý chí tự do của mình đâu.

Đó là lý do tui tôi chiến đấu. Và thành thực mà nói, tôi thích một trận chiến ra trò. Chất adrenaline dâng lên trong mỗi trận chiến. Sự gấp gáp. Sự thách thức.

Và giờ đây, một khi tôi đã thừa nhận tôi khoái đánh nhau, tôi sẽ thừa nhận thêm một điều khác nữa: Đạo này, tôi thấy sợ khi nhận ra rằng mình thích điều đó. Rằng tôi háo hức chờ mong nó rất nhiều.

Ba tôi nghĩ rằng tôi mạnh mẽ như bất kỳ đứa con trai nào. Jake, anh họ tôi, nói khả năng đặc biệt của tôi là đá đít những kẻ phiền toái. Marco gọi tôi là Xena, Công chúa Chiến binh, và giễu

cột rằng tôi luôn là người đầu tiên muốn chiến đấu.

Câu ấy đúng. Tôi luôn ở phía trước và ở trung tâm. Dẫn đầu hàng ngũ. “Tới luôn đi!” tôi đã nói thế, bao nhiêu lần tôi không thể đếm được.

Và tôi sợ rằng nếu tôi tiếp tục thả mình theo sự hưng phấn đó, thì sớm hay muộn tôi cũng sẽ quên luôn chuyện làm những việc khác, quên luôn chuyện làm những việc tôi từng thích làm.

Tôi đã từng yêu thể dục dụng cụ. Chính xác mà nói thì hồng phải môn cầu thăng bằng. Tôi đang nói về cảm giác mạnh mẽ khi tập xà kép, và khi cuộn người nhảy trên đó thì như thể tôi đang bay vậy.

Giờ thì cảm giác đó không còn nữa, dĩ nhiên rồi. Tôi hồng còn cảm giác đó từ khi trở thành một Người-hóa-thú. Sự thích thú khi nhảy qua xà còn lâu mới bằng được cảm giác bay vút lên cao trong lồng đại bàng đầu bạc, hay bay vèo vèo trong lồng ruồi. Và những bắp thịt của con người thì thật là thảm hại sau khi đã trải nghiệm dáng vẻ uyển chuyển êm ru của loài mèo. Hoặc trở thành một con gấu xám, chà, giờ thì chúng ta đang nói tới sức mạnh thực sự đó ghen.

Tôi không thể ngăn bản thân mình lại. Cứ như thể là tôi bị nghiện hay gì đó vậy. Nghiện sự nguy hiểm. Nghiện việc đánh bại lũ xâm lược Yeerk.

Và tôi nghiện, ít nhất là trong những giấc mơ, dẫm bẹp tên Visser Ba trên vỉa hè như dẫm một con sên to quá khổ, mà quả thật, hẳn đúng là một con sên to đùng.

Thấy chưa? Tôi đã bảo bạn rằng tôi bắt đầu thấy sợ chính mình.

Visser Ba là quỷ dữ. Tàn bạo. Nhẫn tâm. Độc ác. Hẳn là tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình, là kẻ Mượn-xác-Andalite duy nhất. Hẳn phụ trách việc xâm lược Trái Đất, và hẳn làm công việc của mình một cách hết sức nghiêm túc.

Tôi cũng vậy.

"Hãy, Rachel!"

Tôi giật mình ngẩng lên, bừng tỉnh khỏi cơn suy tư. Phòng thể dục vẫn rộn rã tiếng bọn nhóc nói cười rôm rả. Những bóng người đang uốn dẻo, chạy trên thảm, lơ lửng trên xà lệch hay vòng treo. Một anh chàng tên T.T. đang mỉm cười băng qua thảm tập, tiến lại gần tôi. Hồng phải là một tay xấu xí đầu nha. Hồng chút nào.

Tôi không cười đáp lại. Tôi đáng lẽ đang làm rất tốt, rồi thì anh ta la lên, vậy là tôi mất thăng bằng, thân mình tôi lắc lư dữ dội. Cánh tay tôi bắt đầu quay chập chới, đôi bàn chân riu vào nhau trên cây cầu hẹp, run rẩy, chệch choạc...

Tôi sắp ngã.

"Đừng lo!" Anh chàng hét và chạy ù lại. "Để tôi đỡ cho."

Xời, tôi đâu có cần. Tôi cố xoay người và phóng mình lên.

Vụng về quá.

Cú nhảy làm tôi nghiêng ngả và đổ sang bên hông cầu thang bằng. Tôi rơi cái bịch xuống thảm. *Ui da!* Lòng bàn tay tôi tê điếng. Cả hông tôi cũng nhoi nhói.

"Bạn không sao chứ?" Anh chàng chìa tay ra.

"Ừm..." Tôi lờ đi, lồm cồm đứng dậy.

Mặt tôi nóng ran. Tôi không thích bị coi bộ ngu ngốc. Ấy thế mà giờ lại ngổ vậy đây, và tất cả là lỗi của anh ta.

Tôi nhìn anh ta, bực bội. Sẵn sàng đuổi cổ hắn đi.

Và tôi dừng lại.

Rõ ràng là, anh ta hổng phải là hổng dễ thương.

Anh ta cao hơn tôi. Mắt xanh, giống tôi. Có lúm đồng tiền, cái này thì hổng giống tôi.

"Ồ, tôi nghĩ bạn ngã là vì tôi..." Anh chàng cười lởi xởi. "Tôi muốn mời bạn đi xem phim hay làm gì đó để chuộc lỗi được không?"

"Cái gì?" Tôi nạt.

Anh chàng tựa vào cầu thang bằng, nghênh ngang và thư thái. "Tôi đang tự hỏi không biết bạn có thích đi xem phim hay đi đâu đó với tôi không..."

Tôi nhìn hắn. Hắn không chỉ nói có vậy. Hắn dám tuyên bố xanh rờn rằng: tôi ngã là do bối rối khi thấy hắn. Điều đó khiến tôi khó chịu quá hà.

Nhưng... hắn ta đẹp trai. Hơn nữa... lại là *người*.

Này nhé, nếu T.T. và tôi đi xem một bộ phim dài 90 phút, thì sau đó tụi tôi vẫn có thể đi ăn

pizza tiếp. Hoặc McDonald's. Hoặc bất cứ thứ gì.

Anh ta chẳng cần phải hoàn hình thành điều hâu đuôi đỏ trước khi chấm dứt hạn định hai tiếng đồng hồ.

Đi chơi với T.T. sẽ hoàn toàn bình thường. Có lẽ sẽ vui vẻ chứ không phải căng thẳng hay sợ hãi.

"Sao?" Hấn gặng.

"Có mà mơ!" Tôi nói cộc cằn, đoạn quay đầu đi qua thảm tập tới phòng thay đồ. Hấn chẳng thềm ngăn tôi lại.

Tôi mở cánh cửa một cách thô bạo.

RẦM! Nó đập vào bức tường xi măng.

Phòng thay đồ trống trơn. Tiếng ồn dội lại.

Tốt. Ngay bây giờ tôi hổng có tâm trí nào để giao đãi với bất kỳ ai. Tôi hổng thích cái cảm xúc hiện có của mình. Tôi hổng ưa cái kiểu phản ứng của chính mình. Tôi không thích cái khoảnh khắc của sự do dự, khoảnh khắc khi tôi cân nhắc sự thật rằng mình là cô gái duy nhất trong trường có... cứ cho là "bạn trai" đi,... tôi phải nói thế nào nhỉ... là một chú chim.

Tôi thấy sự giận dữ sôi lên bên trong mình. Giận T.T. Giận Tobias. Giận chính mình. Tại sao tôi lại do dự kia chứ?

"Xiii, tao không biết, Rachel", tôi lầm bầm trong hơi thở nén lại. *"Chắc tại T.T. không có mơ. Chắc vậy."*

Tôi kéo mạnh chiếc quần jeans, kéo kín dây kéo chiếc áo khoác mặc ngoài bộ đồ tập. Nhét chân vào đôi vớ và rồi vào đôi giày chạy.

Tại sao tôi không nói Đồng ý?

Câu trả lời quá dễ. Bởi vì tôi có đủ loại tính cách, một vài cá tính hổng phải là tốt đẹp gì cho lắm, nhưng tôi hổng phải là loại người bất trung. Tôi hổng phản bội người khác. Đặc biệt là với Tobias.

Chưa kể, những hình ảnh trong tâm trí tôi không hề mất đi. Đặc biệt là hình ảnh về một đôi mắt sẽ nhìn vào mắt tôi, mà không phải là kiểu nhìn trừng trừng giận dữ của loài chim săn mồi.

Tôi đang hẹn hò... nếu bạn có thể dùng từ đó... với một anh chàng mà phần lớn thời gian cười trên những luồng khí nóng, nói chuyện bằng cách truyền ý nghĩ và ăn thịt những loài thú nhỏ.

Một anh chàng có lông vũ. Có móng vuốt. Có một cái mỏ dữ tợn và khoằm khoằm.

Thỉnh thoảng trong vòng hai giờ, con điều hâu biến thành cậu nhóc với mái tóc vàng bù xù và cặp mắt buồn, dịu dàng, ẩn chứa niềm hy vọng.

Cậu ấy là bạn tôi - một chiến binh, là đồng đội của tôi.

Tụi tôi cùng nhau bay lượn, cùng nhau chiến đấu chống bọn Yeerk.

Tụi tôi là những nhóc tì *không bình thường*.

Tôi bỗng bật cười và vài cô nàng ngó tôi chăm chăm. Đúng, *không bình thường* sẽ luôn luôn là lối nói nhẹ đi rất nhiều.

Tôi ra ngoài, ngóng lên trời theo thói quen, cố tìm bóng dáng quen thuộc nổi bật trên nền trời xanh, cố tìm chùm đuôi đỏ...

Nhưng Tobias không có ở đây, và tôi thất vọng. Dào, chắc cậu ta lại đang bận ăn một con thỏ con hay cái gì đó đại loại thế... Cách cư xử *bình thường* của điều hâu đuôi đỏ.

Có lẽ *bình thường* cũng có nhiều kiểu.

Và có lẽ tốt nhất tôi cứ nên tìm cách để sống chung với điều đó. Tìm cách để thực sự thưởng thức một thứ gì khác ngoài chuyện đánh đấm.

Thế dụng cụ đã hỏng xi-nê gì. Hỏng phải hôm nay.

Nhưng có lẽ mua sắm thì được.

Tôi hướng về khu thương xá.

Hiếm có trực trặc cảm xúc nào mà không thể giải quyết được bằng cách đi mua sắm trong tiệm *Navy Xưa* và cửa hàng *Tốc Hành*.

Tôi đi chậm chậm và cảm nhận sự khuây khỏa quen thuộc, lẫn với sự dễ chịu khi bước vào nơi có máy điều hòa nhiệt độ.

Aaaa.

Đèn màu. Âm nhạc. Mọi người nói chuyện. Cười đùa. Tất cả hợp nhất với cùng một mục đích.

Mua sắm.

Tôi hướng tới tiệm *Giới Hạn*. Đi thẳng vào trông và lướt một vòng qua các giá trưng hàng. Chẳng có gì đẹp cả. Không sao. Tôi tiệm khác.

Vừa ào ra khỏi *Giới Hạn* tôi suýt nữa thì đâm bổ vào Cassie. "Cassie! Bỏ làm gì ở đây vậy?" Tôi ngạc nhiên hỏi. "Tại sao bỏ hồng nói với mình là bỏ đi mua sắm?"

"Bỏ muốn mình trả lời câu hỏi nào trước?" Cassie hỏi, bật cười và kẹp chiếc túi vào nách.

"Câu nào cũng được. Cả hai đi," tôi nói, chụp lấy chiếc túi và kéo nó ra. "Ồ, cửa hàng *Chăm sóc Cơ thể*. Tuyệt. Bỏ mua gì vậy?"

"Sữa tắm, làm quà sinh nhật cho mẹ mình," nhỏ nói. "Nè, Rachel?"

"Gì hả?" Tôi vội vã nhóng theo hướng nhỏ đang nhìn.

Erek-người Chee, đang đứng ngay trước tiệm *Lỗ Hồng*.

"Thì Erek đi mua đồ," tôi nhún vai và nói. "Mà thế thì sao nào? Vấn đề là anh sẽ tìm được cái gì ở cái cửa hàng *Chín Tây* đó kìa... Một đôi dép râu xinh xắn chẳng?"

"Nhìn kìa!" Cassie thì thào. "Lại nữa kìa!"

Erek lay động. Hình chiếu người của anh mờ đi. Nhạt dần. Trong khoảnh khắc, Erek-người Chee thật hiện ra. Một người máy.

CHƯƠNG 2

"Oa! Tệ quá!" Tôi thốt lên.

"Tụi mình làm gì bây giờ?" Cassie nói khi hình chiếu phủ bên ngoài Erek lại mờ nữa. "Tụi mình không thể để..."

"Suyt! Coi chừng tai vách mạch rừng!" Tôi cảnh báo. Nhỏ im bật.

Erek là một người máy. Một trong những người máy không bạo lực được chế tạo ra bởi người Pemalite - một giống loài hòa hiếu - giống loài đã bị diệt vong bởi bọn Howler.

Erek là một điệp viên chống lại bọn Yeerk, ảnh cũng là một người bạn.

"Rachel, tụi mình cần phải làm điều gì đó..." Cassie thì thào.

"Ừ. Đi nào."

Hình chiếu người của Erek lại mờ đủ để lòi ra những đĩa thép và ngà voi xếp chặt vào nhau.

"Tụi mình phải tỏ ra bình tĩnh và tự nhiên nha," Cassie nhắc nhở.

Đúng.

Tôi và Cassie lượn lắt léo qua đám đông, tiến lại gần Erek để che chắn ảnh khỏi những con mắt vô tình.

"Chào, Erek," tôi nói. "Có chuyện gì vậy? Ngoài chuyện trông anh giống hệt chiếc tivi trong cơn sấm sét ấy."

Ảnh nhìn tôi. Và trông ảnh thật sự sợ hãi.

"Erek, anh phải ra khỏi đây ngay. Có gì đó không ổn với hình chiếu của anh rồi."

Erek nhìn tôi, có vẻ hốt hoảng. "Tôi biết," ảnh mấp máy miệng. "Hình như không thể nối kết được. Tôi đã thử mọi..."

"Chuyện đó nói sau. Nào, ra khỏi đây lẹ lên." Tôi nói và chộp lấy cánh tay Erek. Hình chiếu người của ảnh chợt tan biến. Ngón tay tôi chạm vào sắt lạnh ngắt.

"Tụi mình đi đâu đây?" Cassie hỏi.

"Các bạn làm sao để giấu được tôi?" Ảnh đang kéo lê đôi chân, hầu như không thể bước đi.

Như một đứa trẻ lớn xác, quá khổ đang tập những bước đi đầu tiên ấy.

"Vào đây nè," tôi nói và nhảy xổ vào cửa hàng gần đấy, nơi duy nhất một người máy không bị chỗi ra khi hình chiếu của ảnh bị mất.

Đó là cửa hàng quà lưu niệm *Spencer*.

Một ngôi nhà đầy những vật kỳ diệu. Mặt nạ. Poster của phim *Hồ Sơ X*. Những người lạ trong những quả cầu tuyết. Những người lạ nhan nhản khắp nơi.

Hình chiếu của Erek lại mờ đi. Run rẩy.

"Nhanh lên, tới góc phòng đầu kia." Tôi hất đầu về phía cuối cửa hàng, cách xa quầy thu ngân. "Tới chỗ dây đèn lấp lóe, để có ai lỡ thấy thì họ sẽ nghĩ hình chiếu ba chiều của ảnh gây ảo giác cho mắt *hay* đại loại thế."

"Ý hay đấy," Cassie trầm trồ "Mình đã không nghĩ ra *Spencer*."

"Kiến thức khu thương xá mà," tôi tự đắc. "Lên đại học mình sẽ học chuyên về ngành này."

Erek đã ngừng bước. Ảnh không di chuyển. Cứng đờ. Những tấm thép và đĩa ngà voi lóe sáng.

"Xin lỗi," Erek áy náy nói và cố nhấc chân lên.

Thiệt là kỳ quái. Quan sát ảnh lúc này, cứ như tôi đang mang một cặp kính X-quang ấy, có thể nhìn thấy cả những chiếc xương của ảnh dưới lớp da.

"Đi nào," tôi hạ giọng.

Ảnh nhúc nhích căng chân. Chậm rì.

"Erek, làm ơn mà," Cassie thì thào. "Anh phải lẹ lên chứ!"

"Ồ, vậy sao?" Ảnh nói, bước một bước chậm ngắc nứ. "Các bạn biết không, tính nghiêm trọng của tình huống này đã hoàn toàn trốn thoát khỏi tôi rồi."

"Anh không thể bước đi, mà vẫn có thể châm biếm được sao?" Cassie hỏi gặng.

Rồi Erek sựng lại cứng ngắc.

Tụi tôi nhìn nhau. Tôi vội khoác một tay ảnh, Cassie nín tay kia. Chả hiểu sao, tụi tôi lại có thể lôi giắt ảnh đi được giữa các quầy hàng, mà không để ai chú ý. Việc đó chẳng dễ chút nào với khối kim loại nặng hơn năm chục ký là Erek. Hai đứa tôi nhét ảnh vào giữa tấm poster phim *Chiến tranh giữa các vì sao* và một phiên bản người vũ trụ trong phim *Người lạ*.

Tụi tôi lùi lại. Erek thấp thoáng ẩn hiện giữa dãy đèn nhấp nháy liên tục.

Erek. Người máy. Erek. Người máy.

Người máy.

Người máy.

“Ôi trời,” Tôi lẩm bẩm, liếc nhìn Cassie.

“Giờ sao đây?” nhỏ hỏi.

Tôi hồng có ý tưởng gì.

"Oa, quái chưa!" Một thằng nhóc tí mặc áo sơ mi hiệu Manson reo lên thán phục và nhìn chăm chú vào Erek. "Hồng biết cái này giá bao nhiêu tá?" Cậu bé sẵn lại gần hơn, sầm soi lần tìm bảng giá.

“Ờ ờ...” Cassie ráng tỏ ra hữu ích.

"Để chị đi hỏi cho," tôi bảo. "Tụi chị cũng muốn biết giá người máy này. Siêu dễ sợ." Tôi quay đi, ra hiệu cho Cassie ở lại canh chừng Erek tội nghiệp.

Tôi phải làm gì đó để qua mặt những người đi mua sắm, và phải thật nhanh. Hên ghê, tôi biết cách phải làm gì. Tôi giắt phắt một tấm bảng giá của con gián tạo gió và quay trở lại với một cây viết hình con giun đất bằng cao su.

Con gián giá năm đô la. Tôi gạch bỏ cái giá này, lật ngược tấm bảng và đề vội "\$5,000."

Chú nhóc mặc áo Manson dè bủ. "5 ngàn đô cho một đồng sắt không thể nói, không thể đi này sao! Điên rồi!" Chú nhóc bỏ đi một nước. Nhưng chắc chắn sẽ có những người khác tới. Không chừng anh bán hàng trẻ tuổi đang nói điện thoại kia đã để ý rồi cũng nên...

Khi chú nhóc đã đi, Erek nói, "Thật ra, giá trị của tôi tính xấp xỉ theo giá trị đồng Đôla hiện tại phải là hàng tỷ."

“Nghe nè, bồ ở đây và canh chừng ảnh, nha.” Tôi thì thầm với Cassie. “Mình sẽ trở lại liền. Và Ereկ nè, đừng lo, anh bạn, tụi tôi sẽ đưa anh ra khỏi đây.”

“Canh chừng ảnh?” Cassie hỏi. “Bồ nói gì? Canh chừng ảnh? Chờ đã.” Nhỏ chụp lấy cánh tay tôi. “Bồ sẽ gọi Jake, phải không?”

“Bồ nghĩ mình nên làm thế ư?” Tôi nói, hơi choáng một chút vì bị kéo giật lại. “Mình đã nghĩ đến việc kêu món pizza, nhưng mình cho là giờ thì đành kêu Jake vậy.”

Cassie nhìn tôi cau kỉnh. “Cảm ơn bồ. Rất hài hước. Còn đây là một câu hỏi khôi hài cho bồ nè: Mình phải làm gì nếu có một kẻ Mượn-xác nhìn thấy Ereկ và nhận ra ảnh?”

Điều đó làm tôi tỉnh hẳn khỏi cơn choáng váng.

“Tự bảo vệ bản thân bồ trước,” tôi nói. Tôi bắt gặp cái nhìn chăm chăm lạnh lùng của Ereկ. “Bồ là số một, Cassie. Cố gắng chạy thoát thân. Bỏ Ereկ lại.”

CHƯƠNG 3

Tôi lao vào một trạm điện thoại công cộng còn trống gần đó, lật đặt nhấn số nhà Jake. Chuông reo.

Làm ơn ở nhà đi, tôi cần cần môi dưới, thầm van vái.

Bốn hồi. Năm hồi. Sáu hồi.

"Alô?"

"Anh Jake hả?" Tôi hấp tấp hỏi.

"Không, đây là Tom."

Tôi lạnh người. Tom, anh trai của Jake - cũng là anh họ của tôi - là kẻ Bị-mượn-xác, là kẻ bốt máy cuối cùng mà tôi muốn. Tôi phải thật cẩn thận. Hết sức cẩn thận.

"A, chào anh Tom," tôi nói tỉnh queo. "Em, Rachel nè, có anh Jake ở nhà không vậy?"

"Có. Chờ chút nha." Ông nghe đặt xuống cái "kịch".

Mau mau lên, tôi lú quíu, liếc mắt về tiệm Spencer. Lại thêm ba con nhỏ đang bước vào.

"Alô?"

"Jake!" Tôi hét om. "Ở đâu... Anh đang ở đâu?"

"Hả?" Jake hỏi lại, giọng bối rối.

Nào, Rachel, bây giờ phải cẩn thận. Đề phòng trường hợp có kẻ nghe lén.

"Em không thể tin là anh quên rồi," tôi nói, hạ giọng nhưng cố gắng ra vẻ bức bối. "Anh nói là sẽ gặp em và Cassie ở khu thương xá mà. Tụi em chờ anh ở tiệm *Spencer* nửa tiếng rồi đó."

Một thoáng im lặng.

"Trời đất, xin lỗi nha nhỏ," Jake làm như đã biết tôi nói về cái hẹn nào. "Anh đang chơi bắn vòng với Marco..."

"Rồi," tôi ngắt ngang. "Kéo cậu ta theo luôn đi. Tụi em tình cờ gặp Erek ở đây, nhưng tụi em vẫn cần người khiêng phụ đồ đạc về nhà. Trời ơi, nặng quá là nặng. Rất, rất là nặng ấy."

"Được rồi, được rồi," anh nói vẻ xuề xòa. "Tụi anh tới đó liền."

"Gặp lại sau nha!" Tôi ríu rít vẻ hân hoan. Gác máy, tôi ráng nhoẻn miệng cười với người phụ nữ đứng ngay sau lưng tôi, đang chờ dùng điện thoại, và nói. "Bọn con trai. Hoàn toàn không tin tưởng được."

Tôi hít hai hơi thật sâu. Bây giờ phải lo đến phần còn lại.

Nơi dừng chân đầu tiên. Tiệm *Lỗ Hổng*.

Chỉ có một cách để tụi tôi có thể đưa Erek ra khỏi khu thương xá, đó là cách mà anh đã bước vào.

Đi qua cửa chính, như một con người.

Tôi xài thẻ tín dụng của mình cho vài sự lựa chọn thực sự nghiêm túc rồi vội vã chạy về tiệm *Spencer*. Tôi đã đi được hai mươi phút rồi. Tôi quay lại và thấy Cassie đang đứng trước một nhóm nhỏ có cả lũ nhóc và người lớn, cả anh bán hàng của tiệm *Spencer*.

Cassie đang diễn thuyết, giới thiệu sản phẩm. Mồ hôi mồ kê rõ ràng trên gương mặt đỏ phừng phừng của nhỏ. "Đây là mẫu mới nhất của hãng K-D robot làm bếp Kitchen Droid. Nó có thể xắt sợi hay xắt hạt lựu. Nó cũng có thể làm món khoai tây nghiền Julie Ann."

"Tức là món khoai tây xắt nhỏ Julienne ý hả?" Một phụ nữ hỏi đầy nghi hoặc.

"Bất cứ món khoai tây nào," Cassie trả lời, giọng cao vút lên muốn hút hơi.

"Hừ, bật lên chạy thử coi." Một người khác đề nghị.

Tôi thấy Cassie có vẻ run. Nhỏ đâu phải là chuyên gia hùng biện.

"Đây chỉ là mô hình thôi phải không?" Tôi gào lên giống giả.

"Đúng!" Cassie gào lại, như thể tôi vừa mới mách nước cho nhỏ cách thức trúng xổ số. "Đúng! Đây chỉ là mô hình thôi! Đây không phải là Kitchen Droid thật sự! Robot thật sự sẽ ra mắt vào... ă... khoảng... ừm..."

"Trong vòng sáu tháng nữa," tôi nói.

Đám đông lắng dần. Cassie chớp lấy cánh tay tôi và nhéo một cái rõ đau. "Bỏ đi đâu mất đất vậy? Làm mình toát mồ hôi hột, tưởng chết rồi chứ!"

"Đi mua sắm," tôi nói. Thấy Cassie định sừng cồ, tôi vội vã giải thích ngay. "Mua cho Erek. Anh cũng cần quần áo để ngủ trang mà..."

Tôi bắt đầu lôi ra một chiếc áo sơmi, quần dài và đồ lót từ trong chiếc túi.

"Đồ lót?" Cassie kêu the thé. Nhỏ cầm lấy chiếc quần. "Đồ lót hiệu Tommy Hilfiger? Ảnh là..." Nhỏ nhìn quanh để chắc rằng không ai nghe thấy. "Ảnh là một người máy. Ảnh không cần đồ lót được thiết kế riêng đâu."

"Xin lỗi, không có Wal-Mart[1] ở trong khu thương xá," tôi rít lên.

"Nè, Rachel, ảnh là một người máy nha. Xin lỗi chứ, ngay cả quần dài ảnh còn chẳng cần đến nữa kìa, trừ khi để ngủ trang thôi."

"Ờ. Cũng có lý." Tôi nhìn đám đồ lót. "Có lẽ mình sẽ thấy chúng cho Jake."

"Xin lỗi," Erek nói. "Chúng ta có thể không thảo luận việc..." Rồi anh bất chợt yên lặng.

"Tôi vừa mới gọi điện cho sếp."

Giọng nói cất lên ngay sau lưng làm tôi giật nảy mình, ngoái lại. Thì ra là người bán hàng của tiệm *Spencer*.

"Tôi vừa mới cho sếp," anh ta nhắc lại. "Ông ấy bảo rằng ở đây không hề bán sản phẩm Kitchen Droid. Ông ấy muốn tôi tìm hiểu xem các cô là ai và gọi bảo vệ..."

"Grrrrừừừừ!"

Anh bán hàng nhảy dựng lên.

"Nhìn kìa! Có người đóng giả khỉ đột." Tôi la lên, suýt nữa thì phì cười khi thấy Jake và một con khỉ đột lông lá xồm xàm - đương nhiên là một con khỉ thật - đang khệnh khạng lê bước vào cửa hàng.

Chú khỉ đột-Marco đeo trước ngực một tấm bảng quảng cáo sơ sài cho phim *King Kong chống Godzilla*.

Đúng, Godzilla.

"Bộ đồ đó giống y như khỉ đột thật," anh bán hàng bán tín bán nghi.

"Coi chừng!" Tôi cảnh báo anh ta. "Cái đèn Lava sắp rót xuống đầu anh kìa!"

"Hả?" Anh ta ngược lên. Nhưng Marco hoàn toàn không hiểu ám chỉ của tôi.

"Tôi bảo rằng, nó chuẩn bị đánh ngã anh đó!" Tôi nhắc lại, nhìn trừng trừng vào Marco.

<Ồ, xin lỗi nha,> Marco nói bằng cách truyền ý nghĩ.

Marco giơ nắm đấm bự như hộp dấm bông ra và nhẹ nhàng vỗ lên đầu anh bán hàng. Anh ta liền sụm xuống như một bao xi măng ướt.

"Có chuyện gì vậy?" Jake hỏi tôi sau khi chắc chắn anh bán hàng vẫn còn thở.

"Là Erek. Anh bị cứng ngắc," tôi nói. "Em đã mua quần áo cho anh. Bận đồ vô cho anh đi,

nhANH lÊN. RỒi mANG ảNH rA khỎi đẦy.”

“Giống như Người Thiếc trong *Phù thủy xứ Oz* ấy,” Cassie nói, chỉnh sửa lại tư thế của anh bán hàng tội nghiệp, để anh ta có thể thấy dễ chịu hơn trong khi bất tỉnh. “Mấy bồ biết đó, tất cả đều cứng ngắc.”

“Bạn đồ vào cho ảnh đi,” Jake ra lệnh.

Điều đó làm tôi hơi bực bội. Nhưng cũng bớt căng thẳng.

"Marco, nhắc Erek lên," Jake nói.

Marco tóm lấy hông Erek, và dùng sức mạnh phi thường của khi đột mà xỏ tay ảnh vào ống tay áo.

<Đồ lót?> Marco nói. <Bồ mua cho ảnh đồ lót được thiết kế riêng hả? Xin lỗi nha, ảnh là người máy mà!>

“Chúng ta bỏ qua chuyện này đi, được không?” Erek lên tiếng.

"Còn mặt Erek thì sao? Cho ảnh đeo mặt nạ nha?"

Jake nhanh chân chạy đi lấy vài cái mặt nạ che kín mặt.

“Mình có Clinton, Gingrich, và một con Teletubby. Dipsy, mình nghĩ vậy.”

“Đó không phải là Dipsy.” Cassie sửa lại. “Đó là Tinky Winky. Dipsy màu xanh và trên đầu là một chiếc gậy thẳng. Tinky Winky thì là hình tam giác.”

<Còn thằng nhỏ màu đỏ kia?> Marco thắc mắc.

“Po.” Cassie nói.

<Ồ, phải rồi.>

“Tôi không có ý xúc phạm các bạn đâu nha,” Erek nói. “Nhưng làm thế quái nào mà trên Trái Đất, mấy người các bạn có thể né được việc bị tóm cổ khi cứ dài dòng thế này nhỉ?”

Trong khi cuộc trò chuyện ngốc nghếch vô nghĩa vẫn cứ tiếp tục, tôi vẫn cứ mài miết mặc đồ cho người mẫu-người máy đầu tiên của mình. Tôi đã chọn đúng tất cả các size đồ đó nha.

“Mình đúng là Nữ thần Mua sắm,” tôi nói, cảm thấy thật thỏa mãn.

Anh chàng bán hàng rên rỉ.

“Tội mình phải nhanh lên,” Jake nói. “Chọn đại một khuôn mặt đi: Gingrich hay Clinton?”

Phút sau, một chú khỉ đột đeo tấm bảng quảng cáo phim bị viết sai chính tả vác ông Bill Clinton ăn mặc đúng mốt trên vai, ra khỏi khu thương xá.

Hên thay, đang có một cuộc giảm giá lớn trong khu thương xá, nên không nhiều người để ý tới tội tôi.

Ít nhất, đó là cách giải thích của tôi.

Tội tôi bắt một chuyến xe buýt tới khu nhà của Erek, cảm thấy thật may mắn. Thậm chí là *quá* may mắn ấy chứ.

“Hên là không có ai trên xe buýt ngoài tội mình,” Anh Jake nói với tôi.

Marco đi đầu tiên, nhảy từng bước trên vỉa hè, với Erek được vác trên vai.

“Ừ há,” tôi nhìn quanh con phố yên tĩnh, vắng lặng. “Hên thiệt. Kỳ quặc làm sao khi mà một con khỉ đột vác ông Clinton đi lại lại không bị nhận ra há? Rồi tội mình đi ra khỏi khu thương xá mà không bị một ông cảnh sát nào ngăn lại nè, lên xe buýt mà người tài xế cũng không thèm để ý nè, rồi tội mình lại là những hành khách duy nhất nữa chứ? Ý em là, thôi nào, làm gì có chuyện may mắn cỡ đó?”

“Ừa, không thể nào,” Cassie thừa nhận.

“Erek suýt bị lộ ra là một người máy, giờ thì ảnh đã ra khỏi khu thương xá mà không ai ở quanh đó nhận ra,” tôi nói. “Kỳ quái thiệt.”

“Có lẽ cũng hổng kỳ lắm đâu.” Cassie nói. “Có lẽ là mọi người chỉ quá bận rộn và tội mình thì quá cảnh giác, mấy bồ hén?”

Có thể, nhưng tôi thì không nghĩ vậy. Bản năng gan lì của tôi mách bảo rằng có một chuyện gì khác đang diễn ra ở đây.

Vậy đó, tôi đã học được rằng không thể tin vào những sự ngẫu nhiên.

“Mấy bồ biết gì không?” Jake nói dứt khoát. “Khi Marco và mình tới khu thương xá, có những chiếc xe sửa điện đậu khắp mọi nơi. Mình đã nghe thấy một người công nhân nói gì đó về việc tắt cả các camera giám sát đều ngưng hoạt động. Mình đã không lo lắng gì về nó cho đến khi...”

Cái gì? Không có băng ghi hình lại bất cứ việc gì đã xảy ra, khi mà khu thương xá chắc chắn đầy bọn Mượn-xác ư? Khi mà một phòng thử đồ trong tiệm Lỗ Hồng là một trong những lối đi chính dẫn đến Vững Yeerks ư?

Không thể tình cờ thế được.

“Lũ Yeerk?” Jake tự hỏi với một thoáng cau mày.

“Sao chúng vạch mặt Erek rồi lại đảm bảo rằng chúng không để lại bất cứ bằng chứng nào ta?” Tôi thắc mắc.

“Tụi mình đang được bảo vệ hay đang bị cài bẫy đây?” Cassie hỏi.

“Vậy đây là một kiểu, mình không biết nữa, một chuyến đi an toàn kỳ lạ, hay là gì?” Jake suy tư.

“Hay là gì?” Tôi thăm thì.

<Mấy bồ có định tăng tốc lên một chút không?> Marco gọi. <Tụi chỉ còn có khoảng mười lăm phút nữa thôi, sau đó là tui phải ăn chuối và đi bằng tay suốt đời đó nha.>

“Vậy, về cơ bản, so với bản thân bồ thường ngày, có gì thay đổi đâu?” Tôi nói với lên trước, rồi lại ước gì mình đã không làm vậy.

Coi, phép biến hình là một vũ khí phi thường. Nhưng nó cũng là một con dao hai lưỡi, bởi vì nếu bạn ở trong lột biến hình lâu hơn hai giờ, bạn sẽ mắc kẹt trong đó vĩnh viễn.

Như Tobias.

Nghĩ về Tobias làm tôi nhớ lại tất cả những sự bối rối hồi sáng.

Tôi, đang cố gắng làm một người bình thường, đang té nhào khỏi chiếc cầu thăng bằng.

T.T., đang rủ tôi đi chơi.

Tôi thoát ngay ra khỏi tình trạng lượng adrenaline cao. Những cảm xúc bình thường đang trở lại. Những cảm xúc bình thường như là *tội lỗi* ấy. Tội lỗi dù chỉ là sự cân nhắc trước lời đề

ngợi của T.T.

Và như thế đọc được tâm trí tôi, Tobias sà xuống và đậu lên một cái cây trên bãi cỏ của vài ngôi nhà gần nhà Erek.

<Có chuyện gì vậy?> Cậu ấy hỏi. <Mình vừa thấy mấy bồ xuống khỏi xe buýt. Tại sao Marco lại vác Erek trên vai?>

Jake tiến tới trong tầm chuyện trò với Tobias: “Có ai theo đuôi tụi mình không?”

<Không. Mấy bồ an toàn. Có muốn nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra ở đây không?>

<Có vẻ như chương trình hệ thống của Erek bị trục trặc,> Marco giải thích. <Ảnh bị cứng ngắc. Tui nghĩ đó là do hệ thống truyền tải.>

“Nếu đây là một sự sắp đặt để tìm kiếm người Chee thì sao?” Cassie hỏi.

<Không có ai đi theo mấy bồ cả,> Tobias nhắc lại. <Mà cũng đâu cần phải làm vậy chứ? Nếu bọn Yeerks bắt được bất cứ ai trong tụi mình, chúng sẽ mau chóng có được tất cả những câu trả lời chúng cần mà thôi.>

Cậu ấy đúng. Nếu bọn Yeerks tạo ra được bất kỳ một kẻ Bị-mượn-xác nào từ tụi tôi, tất cả những bí mật của tụi tôi sẽ bị phơi bày.

“Mình không biết.” Cassie nói, khẽ lắc đầu. “Mình nghĩ bồ đúng, Rachel. Mấy chuyện này coi bộ kỳ quái thiệt đó.”

Và vào đúng giây phút Jake mở cánh cửa nhà Erek và tụi tôi bước vào, tôi biết rằng chuyện này thậm chí sẽ còn trở nên kỳ lạ hơn nữa.

CHƯƠNG 4

Tụi tôi bước vào nhà Erek và thấy ông King, "cha" của Erek, đang ngồi cứng đờ trên trường kỷ. Một tay ông vẫn còn cầm cái điều khiển ti-vi từ xa và tay kia cầm một thanh bánh quy mặn.

Ông trông giống bất kỳ người cha nào trong bất kỳ một ngày rảnh rỗi nào vậy.

Trừ việc lớp hình chiếu bên ngoài đã mất, nên ông ngồi đó như một người máy kỳ lạ đang bắt chước tư thế bình thường của con người vậy. Và, tất nhiên, ông không có dáng bộ là một người cha của Erech hơn chính tôi đây gì cả. Ông chỉ là một người máy gần như bất tử đang đồng kịch mà thôi.

"Như vậy, không chỉ mình Erech gặp biến cố này," tôi nhận định.

"Đúng vậy," ông King nói, vẫn không nhúc nhích. "Tất cả người Chee đều tự dung bất động như thế này. Máy phát hình chiếu ba chiều đã ngưng hoạt động. Hệ thống mô-tơ trung tâm đã gặp sự cố. Phần hệ thống suy nghĩ, tổng hợp lời nói và mạng lưới-Chee, tất cả vẫn hoạt động bình thường."

<Mạng lưới-Chee?> Marco hỏi.

"Đó là hệ thống thông tin liên lạc giữa những người Chee với nhau," Erech đáp. "Chúng tôi đã có Internet khi tổ tiên các bạn còn đang vẽ chữ tượng hình lên những bức tường kim tự tháp..."

<Hả? Bá cháy. AOL[2]. Người-máy-online.>

"Nhưng tại sao việc này lại xảy ra?" Jake hỏi. "Và xảy ra như thế nào?"

"Chúng tôi không biết," ông King trả lời.

Marco đặt Erech lên ghế sofa và bắt đầu hoàn hình. Trong vòng vài phút con khỉ đột teo lại, và bộ lông cứng nhỏng đen xì bị hút tụt trở vào làn da người của Marco.

"Chúng ta phải tìm hiểu xem cái gì đã gây ra chuyện này. Mình đã nghĩ rằng người Chee là bất khả xâm phạm." Jake nói. Giọng ảnh có vẻ bức bối. Cũng đúng thôi. Tôi cũng thấy bức nè. Tội tôi đã quá quen với hình ảnh những người Chee đầy tự chủ và đầy năng lực.

Thêm nữa, mọi việc tới giờ đã không còn là một buổi sáng may mắn nữa rồi.

"Con tàu." Erech nói.

"Con tàu nào?"

"Tàu Pemalite."

"Tàu Pemalite?" Marco rền rĩ. "Tàu Pemalite nào?"

"Là con tàu chúng tôi đã giấu dưới lòng đại dương sâu thẳm cách đây hàng trăm ngàn năm, khi chúng tôi tới Trái Đất." Erek giải thích. "Nó bắt buộc phải tuyệt đối an toàn trước bất cứ kẻ xâm nhập nào. Áp suất không khí ở dưới đó có thể ép con người dẹp lép như đồng ghi-nê[3]."

"Nó nằm ở độ sâu bao nhiêu?" Tôi hỏi.

"Bốn ngàn năm trăm mét," ông King đáp.

Marco xuýt xoa. "Ui trời! Gần ba dặm!"

Tất cả tụi tôi đều nhìn cậu ấy, sững sốt.

"Nè," Marco nói, "tui đã từng bảo với mấy bồ rồi, tui hông có ngủ gật trong tất cả các giờ học đâu."

"Mạng lưới Chee của chúng tôi liên lạc với nhau qua máy tính của tàu Pemalite," ông King nói. "Đó là cách duy nhất vô hiệu hóa được hệ thống của chúng tôi."

<Vây là sao? Ai đó đã tìm thấy con tàu và kích hoạt hệ điều hành à?> Tobias đăm chiêu. Cậu đang đậu trên nóc tivi và rửa lông chiếc cánh bên phải. <Chuyện ấy cũng vẫn chẳng cho tụi mình biết được là ai đã kích hoạt và tại sao họ lại làm thế.>

"Hoặc là họ hy vọng gì vào việc làm đó," tôi thêm vào.

"Hay làm thế nào để đảo ngược nó," Jake nói. "Nó có thể đảo ngược lại được không?"

"Ồ, chuyện đó rất đơn giản. Cái khó là làm sao tiếp cận được máy tính. Từ đây đến đó là một chặng đường rất nguy hiểm," ông King từ tốn nói.

"Làm một người máy bất động cũng không hề an toàn đâu," tôi chỉ ra. "Nhất là khi có ai đó biết chắc rằng các bạn ở đây và rất dễ bị tấn công."

"Thế những người Chee khác thì sao rồi?" Cassie hỏi.

"Tất cả đều như nhau," Erek rầu rầu nói. "Tất cả đều mất hình chiếu ngoài và mất luôn khả năng di chuyển. Đa số đều an toàn, không bị trông thấy. Nhưng hiện có hai người đang cực kỳ nguy hiểm. Một người đang làm bảo vệ ở trung tâm nghiên cứu hạt nhân. Khi hình chiếu ngoài mất, anh ta bị kẹt lại trong hầm chứa chất thải phóng xạ."

"Nghe ra thì có vẻ an toàn," Jake nhận xét.

"Chỉ đến khi thay ca thôi," ông King nói.

"Vào lúc 10 giờ mỗi đêm, trước khi kíp làm đêm vào nhận ca, toàn bộ khu vực nhà máy hạt nhân sẽ được tuần tra kỹ lưỡng. Bất cứ ai mở cửa hầm ra đều sẽ tá hỏa khi nhìn thấy một... cỗ máy... không phải người... cực kỳ tinh xảo... sừng sững ở đó."

"Nếu bọn Yeerk mà chiếm đoạt được kỹ thuật ấy thì..." Erek ủ ê.

"Đừng có nghĩ tới chuyện đó..." Marco lẩm bẩm.

"Vậy là chúng tôi được mong chờ phải đột nhập vào nhà máy hạt nhân à?" Tôi nói.

"Không," ông King gạt đi. "Nó được canh phòng cẩn mật lắm, các bạn không thể đem người Chee đó ra được đâu."

"Còn một người Chee nữa cũng đang lâm nguy thì sao?" Jake điềm tỉnh hỏi. Cứ mỗi khi Jake lo lắng nhất cũng là lúc ảnh tỏ ra bình tĩnh nhất.

"Tình trạng cô ấy còn cấp bách hơn," ông King bảo. "Tên loài người của cô ấy là Lourdes."

"Cô ấy sống cuộc đời của một người cùng đinh," Erek tiếp. "Cô ấy không có nhà, sống lang thang trên đường phố."

"Cái gì? Tại sao phải vậy chứ?" Cassie vọt miệng hỏi.

"Chúng tôi cần tiếp cận tất cả các tầng lớp xã hội loài người để lần theo dấu vết của bọn Yeerk," Erek giảng giải. "Nhưng đừng quá nghĩ ngợi. Các bạn nên nhớ rằng người Chee sống rất nhiều cuộc đời. Trong lối giả trang lần trước, Lourdes là một minh tinh màn bạc rất nổi tiếng."

"Hiện cô ấy đang ngủ trong một tòa nhà bỏ hoang. Một nửa tòa nhà chất đầy của cải bị đánh cắp. Kho chiến lợi phẩm này do một gã đạo chích tên là Strake điều hành." Ông King nói tiếp. "Tôi nghi hắn là một tên mượn xác-Người."

Tôi suýt phì cười. "Một tên Mượn xác-Người lại đi trông coi đồ ăn cắp à?"

"Đúng," Erek nói. "Như vậy hắn sẽ có cơ hội liên lạc với những thành phần bất hảo trong thế giới tội phạm."

"Ồ," tôi nói. "Là một người máy không chỉ toàn là ánh hào quang, phải không há?"

“Vậy còn tôi thì sao,” Ereك nói. “Tôi đang là một chú nhóc học sinh trung học nè.”

“Anh nói đúng. Cái cô Lourdes này, hiện đang ở đâu?” Tôi hỏi.

“Cô ấy đang ngủ trong một tủ chìm dưới gầm cầu thang trước cửa khu nhà đó,” ông King nói. “Có một việc rắc rối: chúng tôi có được thông tin là trong vòng hai mươi phút nữa, cảnh sát sẽ bố ráp nơi ấy, và chúng tôi chắc chắn có ít nhất một tên Mượn xác-Người được phân công vào đội ruộng bố.”

“Hai mươi phút!” Tôi rú lên.

“Thời gian rất gấp rút,” ông King nói vẻ áy náy. “Nhưng các bạn cũng biết rằng chúng tôi không thể yêu cầu các bạn giúp giải cứu người Chee đó. Nhiều khả năng, việc này sẽ khiến các bạn sẽ bị thương.”

“Vội tụi tôi, thương vong là chuyện có thể xảy ra bất cứ phút nào trong ngày rồi.” Marco nói, bức bối.

“Ở đâu?” Jake hỏi.

Erek đưa địa chỉ cho tụi tôi.

“Khu Landmarks,” tôi nhấp nhòm. “Vậy là tụi mình phải bay thôi.”

“Tobias, tìm Ax rồi đuổi theo tụi mình.” Jake ra lệnh. “Đi liền đi!”

Tôi mở tung cửa và Tobias bay vụt đi.

“Ngôi nhà hoang nằm sau một đường rầy xe lửa. Quanh đó có vài túp lều rách nát và một bãi chứa đồ phế liệu,” ông King nói. “Hãy cẩn thận. Khu vực đó phức tạp lắm...”

“Vâng, tụi cháu thực sự rất lo lắng về việc bị quấy rối đó.” Tôi nhoẻn cười và nói.

“Vậy để tui làm rõ vấn đề nha,” Marco nói. “Tụi mình sẽ phải cứu một người máy bị tê cứng khỏi nhà kho chứa đồ gian, trước khi bọn Mượn xác tìm ra cổ. Sau đó, phải nhảy ùm xuống đáy biển tìm cho ra con tàu Pemalite và chui vào đó tắt tín hiệu đi trước 10 giờ đêm nay - để bọn Yeerk không bắt được người Chee đang kẹt trong hầm chứa chất thải phóng xạ. Cũng bọn việc ha? Hay là tụi mình cũng phải đi tìm *Suối nguồn Tuổi trẻ* và phát hiện ra loại bánh quy ít béo ngon như bánh của bà Fields nữa đây?”

“Tíc tắc,” tôi nói mà cười toe toét. “Tíc tắc.”

“Đầu óc bồ có vấn đề thiệt rồi,” Marco nói.

"Còn một điều nữa," Erek dặn thêm "Những tín hiệu của tàu Pemalite rất có thể sẽ bị tàu Yeerk trên quỹ đạo bắt được. Và bọn Yeerk sẽ tìm đường xuống dưới đó đón lõng các bạn."

<Mấy bồ biết không, nếu ba tui mà biết tui lảng tránh quanh cái đám tội phạm, tui sẽ bị cấm túc cả năm cho coi,> Marco nói giỡn khi tui tôi bay hướng về mạn Nam thành phố.

<Hổng riêng mình bồ bị vậy đâu,> tôi trả lời lại, cẩn thận giữ khoảng cách với những người khác, đủ gần để có thể nghe được giọng truyền ý nghĩ.

Trong khi tui tôi biến hình, Erek đã hướng dẫn tui tôi cách tiếp cận tàu Pemalite. Sau đó tui tôi chuẩn khẩn trương, chỉ dừng lại một chốc để đổi kênh tivi nhà Erek. Hai cha con Erek người Chee sẽ bị kẹt lại ở đó một quãng thời gian mà.

Tui tôi bay học tốc, quên cả việc giữ sức. Sức thì tui tôi có, song cái mà tui tôi hổng có là thời gian.

<Đường rầy ở phía trước kia rồi,> Jake nói. <Mình ước gì có Ax ở đây để canh chừng thời gian, nếu không còn việc gì khác.>

CHƯƠNG 5

Đường rầy đã hiện ra phía trước. Những xe hơi móp méo, những tòa nhà lem luốc, tàn tạ, những đồng rác cao nghêu. Mắt đại bàng đầu bạc của tôi có thể thấy tất cả mọi thứ: những chai rượu bể nát, những lọ thủy tinh rỗng không, vỏ đạn, đầu thuốc lá, những hình vẽ và những dòng chữ bậy bạ viết nguệch ngoạc lên tường.

Thậm chí không khí nơi đây cũng khác. Tối tăm hơn. Âm đạm hơn.

Nặng nề vì thiếu hy vọng.

Kẻ thù hằn đã từng gây nhiều thảm họa tại bãi chiến trường này. Và bỗng nhiên, tôi không dám chắc rằng tui tôi có thể rút lui.

Tôi mừng là Ax không có ở đây. Tôi không hề muốn phải giải thích cho ảnh điều này. Và tôi

ngờ rằng Tobias cũng sẽ không kịp tìm thấy ảnh để tham gia vào trận chiến.

Bên cạnh đó, ai cần thêm viện binh chứ? Những kẻ tội phạm có thể dọa nạt những người bình thường thôi, chứ không phải tụi tôi. Đây sẽ là một cuộc đột nhập rồi rút ra dễ dàng, nhanh chóng. Chẳng có gì to tát cả.

<Đúng là nơi đó rồi,> Jake truyền ý nghĩ. <Tòa nhà có cửa thép lớn. Đi thôi!>

Tôi vỗ cánh theo sau ảnh, lao xuống khoảng sân sau ngập ngụa rác rưởi và đầy bụi rậm.

Còn khoảng năm phút nữa là tới giờ bố ráp. Có lẽ vậy. Thậm chí còn không đủ thời gian cho việc hạ cánh, hoàn hình, rồi lại biến hình.

Đó là một sự bất lợi, chưa kể...

Quá gấp!

Tôi hấp tấp đáp xuống cỏ và rác rồi hoàn hình người ngay lập tức.

Mỏ chim lặn vào trong khuôn mặt tôi. Đầu tôi phình to lên. Cẳng chân mọc ra, dựng tôi đứng lên trong khi đôi cánh dần biến mất, làm lộ ra lớp da người.

Trong thoáng chốc tôi chỉ còn là một cô nhỏ yếu ớt, bị lạc vào thế giới của bọn lưu manh. Đã đến lúc phải biến hình lại. Cần phải trở thành một con thú thật bụi, thật nguy hiểm, một con thú không nề hà cửa thép và súng chín ly.

Jake, Marco và Cassie đang bắt đầu với những lối hình biến riêng. Jake cũng nghĩ giống tôi: đây là một công việc đầy bạo lực. Quên sự khéo léo đi. Sừng tê giác đã bắt đầu nhú khỏi trán ảnh.

Cánh tay Marco đã dài ra, phủ đầy lông khi đột đen thui và cứng còng. Mặt Cassie thôn dài thành cái mõm sói láng mượt.

Tôi ghét mình là kẻ biến hình sau cùng. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu biến hình thật nhanh.

Phụụụutt!

Mũi tôi xoắn ra như sợi dây điện.

Một phần ba cái vòi voi đã nhô ra khỏi gương mặt vẫn còn bình thường của tôi.

Xương sọ tôi động dậy rồi phình to ra cỡ chiếc xe Volkswagens nhỏ.

Vụt! Tôi đã cao gần bốn mét, nặng bảy tấn, thân mình cuộn cuộn bấp thịt. Đôi tai thính rộng như tấm khăn trải giường.

Đột nhiên, có tiếng cửa xe hơi sập rầm rầm.

"Cảnh sát đây! Mở cửa ra!"

Kính vỡ tan tành. Gỗ bị chẻ nhỏ.

Jake gầm lên. <Cuộc ruồng bỏ đã bắt đầu! Marco, bồ có nhiệm vụ mang cô người Chee ra khỏi đây. Tụi mình sẽ yểm trợ bồ. Đi nào!>

CHƯƠNG 6

“Nằm xuống! Nằm xuống!”

"Nằm xuống sàn nhà! Đặt tay sau gáy!"

"Nằm xuống! Cấm động đây!"

Có lẽ phải đến chục cảnh sát cùng quát tháo ầm ĩ. Không biết chừng nào họ sẽ đụng phải cô người Chee đây? Nếu một tên Mượn xác cảnh sát mà tìm thấy cổ trước, thì...

Tim đập thình thình, tôi dầm bừa lên những bụi gai và rác rến, lao băng băng về hướng tòa nhà. Mặt đất rung rinh dưới chân.

Jake ở ngay sát, lụi ụi đi theo tôi, vì mắt tê giác của anh kém cõi lắm, hồng thể định hướng được.

Cánh cửa sau bật mở và một anh chàng lem luốc, gầy gơ xương lập cập mò ra.

"EEEEEE -YYEEEE!" Tôi rống lên.

"Aaahhhh!" Anh chàng thét rầm, quay đầu chạy trở vào trong.

Rồi...

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

Súng nổ ran.

<Anh vào trước, rồi đến em nha,> Jake nói.

<Dạ,> tôi đồng ý.

RẦM! Jake húc mạnh vào cánh cửa khiến nó bung toác ra chỉ còn dính một chút xíu vào bản lề.

Anh lùi lại. Tôi xông lên. Vai tôi lách qua cửa, chạm cả vào khung gỗ; vùi ngóc lên đụng tới mái trần. Cái đầu to bự của tôi đang ở tuốt bên trong bóng tối.

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

Súng nổ chát chúa, lửa đạn nhá sáng loáng. Ai đó thét lên thất thanh. Một cái bóng đen trụi trụi chạy ngay trước mặt tôi. Hắn không mặc quân phục. Tôi cuộn vòi quắp lấy bụng hắn ta và giật mạnh. Khẩu súng trong tay hắn quết là là mặt đất.

Tôi lùi lại tránh đường cho Marco và Cassie nhảy qua ô cửa vừa bị Jake và tôi phá sập.

Tiếng người la thét kinh hoàng. Không gian vang rền, hỗn loạn.

"Đứng im, không tao bắn! Ủa! Tê giác hả?!"

"Hhhrrroooooaa!" Marco gầm vang.

"Trời đất! Tui đâu có mong gặp ác quỷ vậy nè!"

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

Một tiếng ré ăng lên. Tiếng ré của con sói-Cassie.

Ai đó đã bắn trúng Cassie rồi!

Tôi vận hết sức húc vai vào khung cửa và đẩy. Gạch rơi lộp bộp. Vòi vừa bay tá lả. Tôi húc mạnh hơn. Gạch long ra, rớt lạch bạch trúng cả người tôi. Bức tường sập ụp xuống.

"EEEEEEYEEEE!" Tôi rống lên và bước rào rào lên đồng đồ nát. Bụi bay mờ trời. Phổi tắc nghẹt, khiến tôi nhảy mũi.

"HAA-XUU!"

Tiếng hắt xì làm bay cả một cô gái ốm o, đang hút thuốc.

"Quỷ thần thiên địa ơi, một con voi!" Ai đó la hoảng.

"Gọi thêm tiếp viện đi!" Một viên cảnh sát hét. "Bọn chúng có cả một đoàn xiếc ở trong!"

Tôi lúc lắc vòi, tung tẩy hất mấy cái ghế ọp ẹp. <Cassie?>

<Rachel?>

<Cassie? Bờ ở đâu?> Tôi tuyệt vọng gọi, xông đại qua bức tường vào căn phòng kế bên. Sàn nhà rải la liệt nệm giường sũng mùi xú uế và nước tiểu.

Một cậu chàng mặt búng ra sữa đang nằm ì dưới nệm, người cứng đờ, trố mắt nhìn tôi. Tôi quắp lấy cậu ta quăng nhẹ qua lỗ tường ra ngoài. Tôi không muốn vô tình đâm cậu ta bẹp dúm. Cứ để mặc cho cảnh sát tính sổ cậu ta.

<Mình đang ở cùng với Lourdes dưới gầm cầu thang,> Cassie gọi. <Rachel, thằng điên nào đó đã bắn trúng lưng mình. Mình chẳng thể nhúc nhích chân được mất. Mình không thể hoàn hình khi xung quanh có quá trời người như thế này!>

Cơn giận bùng bùng sôi réo trong óc tôi.

<Marco!> Tôi hét, tông rầm thêm một bức tường nữa.

Đùng! Đoàng! Đùng! Đoàng!

"Aaaahhh! Tôi bị trúng đạn!" Một cảnh sát la oai oái từ đâu đó trong bóng tối.

<Cái gì?> Marco gọi lại.

<Thằng quỷ cầm súng đâu rồi?> Tôi thét ầm và lắc đầu hích cho cái khung cửa còn lại rớt ra nốt.

<Hắn đang núp chỗ thềm nghỉ ngay bên trên Cassie và cô người Chee. Mình không thể tới chỗ hắn được. Mình đã bị đâm. Tệ quá! Nơi này là cái nhà thương điên!>

<Họ bắt được mình rồi!> Jake la vọng vào từ bên ngoài. <Mình bị lạc đường và đâm tọt ra ngoài trước. Xe tuần tra của cảnh sát đã bao vây mình.>

Lại còn thế nữa! Tụi tôi đã bị tan đàn xẻ nghé trong cuộc chiến hỗn loạn giữa bọn tội phạm và cảnh sát.

Điều đầu tiên trước. Thằng cha cầm súng. Thằng cha đã bắn Cassie.

Tôi đang điên tiết. Và tôi rất to lớn.

Không gì có thể cản được tôi.

Gỗ, vôi vữa và ván bay tứ tán quanh tôi, như hoa giấy người ta tung lên trong các buổi tiệc.

Tôi đang moi ruột ngôi nhà.

Tôi đang điên cuồng giận dữ.

Tường lung lay. Sàn nhà ván mục oằn xuống, kêu răng rắc và sập luôn.

RRAĂĂĂCC!

Tôi chập choạng rơi vào đường ống nước ngầm bên dưới tòa nhà. Bốn bàn chân voi to bự của tôi ngập sâu xuống. Quá đã!

Tôi gượng đứng lên và cày xới đồng ván sàn rách tướp, ngổn ngang, như một chú bé cưỡi sóng trên biển.

Nào đình gì, nào dầm gỗ... đâm đầy da tôi.

Đau thốn óc. Nhưng không sao. Tôi lấy ngà lật tung sàn nhà lên. Cần phải bắt cho được tên cầm súng. Tôi muốn bắt hắn và tôi sẽ tóm được hắn.

Thình lình, hắn hiện ra, chồm chồm ngay trước ô tử chìm dưới cầu thang. Hắn bắn thiu, nhếch nhác, ốm tong ốm teo, mắt lõm sâu, nhìn tôi trâng tráo. Hắn dí súng ngay đầu tôi.

"Andalite," hấn nghiêng răng và bóp cò.

CHƯƠNG 7

PẦNG!

Một cảm giác tê tái, nhói buốt. Đau thấu trời thấu đất. Máu ộc ra từ đầu tôi, nóng hổi, che mù cả mắt phải.

"EEEEEE-YYEEEE!" Tôi vụt một vòi vào cơ thể gày gò của gã ma cô.

ỤỤUP!

"Aaarggh!" Hấn hự một tiếng, lướt veo qua căn phòng, xuyên qua cửa sổ trước, rớt sòng soài xuống đất và nằm luôn, không cựa quậy, miếng kính bể bay rào rào như mưa xuống người hấn.

Giữa những xung động dữ dội trong đầu tôi nghe có những giọng nói lao xao từ ngoài đường vọng vào.

"Hãy, đó là Strake! Đúng cái thằng tụi mình muốn thịt. Mau lên! Đập cho nó một trận!" Một cảnh sát la om xòm.

"Thế còn con tê giác này thì sao? Nó húc móp xe tuần tra của tớ!"

"Ai đó bắt con khỉ đột kia đi, không thôi nó vật trụi đèn hiệu trong xe tui mất!"

"Đừng lo, mặc kệ tụi nó. Chúng ta sẽ gọi đội Khống Chế Thú Dữ của Lâm Viên tới. Cứ để bọn họ lo tụi nó. Về thôi!"

Cái gì? Tôi chớp chớp con mắt ạng máu.

Mời bác sĩ thú y của Lâm Viên ư? Ô, tuyệt! Mẹ Cassie làm việc ở đó mà. Có thể cô ấy sẽ cầm theo súng gây mê.

<Marco, bồ lại đây nhanh lên!> Tôi gọi, tự dưng cảm thấy yếu hần đi. <Mình bị bắn rồi.>

<Để tui ráng coi, cơ mà tui đang bị bảy cảnh sát chĩa súng lục thẳng vào ngực,> Marco hoảng hốt nói.

Xẹẹтт! Một tiếng vụt gió.

"Chà chà, giờ còn có cả điều hâu nữa nè!" Một cảnh sát la bai bai. "Cái gì thế này? Phim *Khi Nào Thì Thú Tấn Công* ư? Tất cả mọi người ngưng bắn, coi chừng chúng ta bắn lẫn nhau đó!"

<Nhanh nhanh lên, Tobias! Tụi mình kẹt cứng ở đây rồi,> tôi vừa giục vừa quẩn vò quanh tay cầm cửa tủ chìm và giật mở ra.

<Mình đưa cả Ax đến nữa nè.>

Đó là tin tốt đầu tiên tôi được nghe trong ngày.

Một người máy đang ngồi dựa vào bức tường dơ dáy. Một người Chee.

Một con sói đang nằm chèm mẹp thở dốc.

Cả hai đều đầm máu.

<Lourdes?>

<Chào, chắc chắn bạn là Rachel rồi. Erek đã kể cho chúng tôi nghe về bạn. Hân hạnh được gặp bạn.>

<Ừm, tôi cũng rất hân hạnh,> tôi đáp lại, nổi sung lên vì sự chính tề quá đáng của người Chee. Xong, tôi lay gọi <Cassie, bồ có nghe thấy mình không?>

Con sói ngóc đầu lên, nhìn tôi dật dờ qua đôi mắt tối hù, mệt mỏi. <Nghe!>

<Hoàn hình ngay đi,> tôi quát, quẩn vò quanh mình Cassie và nhẹ nhàng nhấc nhỏ ra khỏi tủ chìm.

<Để bị bắt à?> Nhỏ cười nhẹ. <Không đời nào. Mẹ mình sẽ giết mình mất.>

"Lùi lại! Chạy! Nhanh!"

Tiếng la hét. Tiếng khua lộp cộp. Những bàn chân rầm rập.

<Này, đưa nhỏ cho tui,> Marco xuất hiện bên cạnh tôi và ôm lấy Cassie. Máu ục ra từ vết thương lớn trên cổ Marco và rỏ xuống vai cậu ta. Trên hai cánh tay còn có thêm mấy đường rạch lam nham...

<Chuyện gì xảy ra ngoài đó vậy?> Tôi hỏi Marco. Cậu ta đang cúi xuống xốc Lourdes ra khỏi tủ chìm và ấn vào vòm tôi.

Không hề chi. Voi có thể nhấc được cả gốc cây mà. Người máy chỉ nhẹ như một sợi lông.

<Jake đã thoát ra được rồi. Cậu ấy sẽ trở lại ngay đó.>

<Bằng cách nào?>

<Tobias giăng súng của một tay cảnh sát và bay lung tung như con chim điên, hù cho mọi người sợ chết khiếp. Ngay cả Strake cũng cố chui tọt xuống gầm xe tuần tra.>

<Rồi, tới luôn nè,> tôi hô.

<Bây giờ hoặc không bao giờ,> Marco đồng tình.

Marco và tôi quay lại, đối mặt với một cảnh sát. Anh ta bủn rủn tay chân, run như cầy sấy. Không thể trách được anh.

Nhưng đột nhiên, phản ứng của anh ta thay đổi. Tôi thấy một nỗi sợ mới hiện lên trên gương mặt anh ta, và rồi, một nỗi căm ghét quen thuộc.

"Andalite," viên cảnh sát rửa vẻ khinh miệt rồi giơ súng ngấn lên và khai hỏa.

ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG!

Cassie rú lên.

Marco giật cục, liêu xiêu rồi đổ rầm xuống, biến mất vào không gian tối om của những ống nước ngầm.

CHƯƠNG 8

Tôi rùng mình, sốc đến nỗi không thể cựa quậy nổi. Không gian tràn ngập mùi thuốc súng cay xè.

"Đưa tao thẳng người máy, Andalite," tên cảnh sát gằn giọng.

Tôi gần như chẳng nghe thấy tiếng hắn.

Marco. Cassie.

Tôi ngóng sâu xuống vùng ống ngầm.

Hai đứa nó nằm đó - hai đồng bụng nhùng, bất động. Máu đen của tụi nó chảy lên lảng, ngấm qua sàn nhà ngập ngựa, và lan thành những vòng tròn rộng quanh bàn chân tôi.

Đầu óc tôi mụ mẫm với những ý nghĩ rối nùi.

Sập bẫy rồi.

Tôi lùi lại, dựa vào cầu thang bên phải. Marco và Cassie ở bên trái.

Tôi bị chẹt giữa cơ thể của tụi bạn bên dưới và tên cảnh sát đã bị mượn xác đang án ngữ trên sàn nhà dốc phía trước.

Nếu sàng qua bên, tôi sẽ đè bẹp Marco và Cassie. Nhưng nếu cứ xông thẳng tới, tôi sẽ tiêu đời.

<Marco? Cassie?> Tôi giật giọng hét gọi.

Không có tiếng trả lời.

Tụi nó mà chết, tức là do gã kia giết.

Bây giờ hắn lại sắp giết tôi để cướp Lourdes.

Và bọn Yeerks sẽ biến người Chee thành những kẻ tàn bạo.

Với công nghệ của người Chee, bọn chúng sẽ hùng mạnh hơn, và càng khó bị đánh bại hơn.

Từng thớ thịt trong tôi run lên bần bật. Nỗi căm thù nhuộm đen cả trái tim tôi.

Hắn đã giết người bạn thân nhất của tôi.

Hắn, thậm chí, có khi còn giết cả tôi nữa. Được thôi. Nhưng hắn sẽ không có được người Chee đâu. Bởi vì tôi sẽ giết hắn trước.

"Đưa tao thằng người máy, Andalite," gã cảnh sát lập lại, giơ súng lục lên và nhắm vào cái trán tét bết của tôi. Gã bước lên trước, thu ngắn khoảng cách với tôi còn chừng mét rưỡi.

<Còn lâu á. Tao không nghĩ vậy đâu,> tôi rít lên.

Tôi giơ vòi, nâng Lourdes lên cao khỏi đầu. Tôi hy vọng người chiến binh Chee không biết bạo lực này sẽ tha thứ cho tôi cái tội đã dùng chị ấy làm dùi cui.

"Đưa nó cho tao và có thể Visser Ba sẽ tỏ lòng nhân từ!" hắn quát. "Mày không có hy vọng thoát đâu," tên cảnh sát nói tiếp, tiến đến gần hơn. "Bạn mày đã chết và mày sẽ là đũa tiếp theo."

Tôi không muốn chết.

Nhưng tốt hơn là chết như một chiến binh.

Đột nhiên, một khối đen-trắng lờn nhòe lọt vào khóe mắt tôi.

Cái gì vậy cà ?

Waa! Một sinh vật nhỏ cỡ con mèo nhà, đang núng nính đi vào. Nó coi bộ vô hại, trừ phi bạn biết cái đuôi trắng đen kia lợi hại ra sao...

Con chồn hôi - Ax, tôi đoán thế - chạy ào vô đứng giữa bốn bàn chân voi to tổ nái của tôi. Nó quay lại, chống dít nhắm vào tên Mượn xác-người và "khai hỏa" cái rụp, không báo trước.

Bạn nghĩ rằng bạn biết cái mùi của chồn hôi là như thế nào, vì bạn đã từng thấy một con chồn hôi chết trên đường cao tốc ư? Bạn chẳng biết gì về cái sức mạnh khủng khiếp, tuyệt đối của thứ vũ khí hóa học nguy trang dưới vẻ một chú mèo con lông xù dễ thương đó đâu.

"AAARGH!" Tên cảnh sát la thảm thiết, lùi xuống một bước và đưa cả hai tay lên ụp vào mắt.

Tôi suýt nữa thì té theo hắn. Ax không nhắm tôi, nhưng cái mùi thổ tả đó cũng hành hạ tôi quá sức.

<Nào, Rachel!> Ax hô to rồi chạy lon ton khỏi vòng chiến.

Rầm!

Rắ-ắ-ắ!

Huych!

Cái vòi voi của tôi cộng với sức nặng của cô người Chee bổ xuống gã cảnh sát Bị-mượn-xác một cú trời giáng, khiến hắn sụm đầu gối xuống sàn nhà mục nát và rơi tõm xuống đường ống ngầm bên dưới.

Hắn co giật một lần rồi nằm bất động. Hắn vẫn còn thở. Tôi không chắc rằng mình có thấy mừng vì điều đó không.

Tobias lao vút vào qua khung cửa sổ nát bấy và thẳng sừng lại. <Rachel! Xe tải của đội Khống Chế Thú Dữ đã tới! Có cả mẹ Cassie nữa. Họ có súng phi tiêu! Tội mình phải ra khỏi đây ngay!>

<Mình phải giúp Marco và Cassie cái đã,> tôi nói, đặt tạm Lourdes xuống sàn nhà bừa bãi rồi thọc vòi vào đường ống.

<Vết thương trên đầu bạn chảy máu rất tệ, Rachel,> Ax nói. <Bạn phải hoàn hình lại trước khi mất hết sức.>

<Một phút nữa thôi,> tôi ngang bướng đáp, mò mẫm trong bóng tối cho đến khi chạm được cái cạnh khí đột lông lá của Marco. Tôi cuộn vòi quanh cạnh cậu ta và kéo lên.

Marco bị treo chổng vó lên trời, cánh tay đu đưa nhẹ nhẹ. Cơ thể cậu ta nhoe nhoét máu hòa lẫn với đất cát.

Và rồi cậu ta mở mắt.

<Ngừng lại đi,> cậu ta nói yếu ớt. <Tui muốn xuống.>

<Marco!> Tôi giật mình đến suýt đánh rơi cậu ta. <Mình tưởng bỏ đi đời rồi chứ.>

<Ờ, xin lỗi đã làm bồ thất vọng,> cậu ta nói vẻ chế giễu.

Mặt đất xung quanh tụi tôi rung chuyển. Từng mảng vôi vữa từ trên mái trần bay rào rào xuống, những gì còn sót lại của các bức tường cũng tuột luôn.

<Để mình ra đánh lạc hướng đội Khống Chế Thú Dữ,> Tobias bảo và phóng ngược trở ra ô cửa sổ vỡ nham nhở.

<Mau lên, Rachel,> Ax vừa thúc giục vừa chạy lăng xăng ra cửa trước.

Tôi nâng Marco qua khỏi đầu và đặt cậu ta lên cái lưng to như tấm phản của mình.

<Bồ có thể ngồi chắc trên đó không?> tôi hỏi. <Ít nhất cho tới khi tụi mình ra tới chỗ đường ray?>

<King Kong có thể trèo lên tòa nhà Empire State không á?> cậu ta đáp lại, nắm lấy một túm lông nhỏ cứng quèo trên đầu tôi và kẹp chặt lấy người tôi bằng đầu gối.

Tôi lại thò vòi vào sục sạo đường ống và cuộn vòi quanh cơ thể sói mềm oặt của Cassie.

Nó vẫn còn ấm. Tim nhỏ vẫn còn đập bên dưới bộ lông sói.

Tôi muốn ngắt đi vì nhẹ nhõm.

<Giữ lấy nhỏ,> tôi nói. Tôi nâng nhỏ lên, đầu gối run run, cho tới khi Marco kéo được nhỏ vào lòng.

Tiếp theo, tôi lại cúi xuống sờ soạn nhặt Lourdes lên mà gần như chẳng thấy cô ấy đâu cả. Một con mắt tôi đã bị máu che kín, còn còn lại thì bị mờ đi một cách khó hiểu. Tôi hất cô người máy lên lưng.

<Nào, chạy tới rạp xiếc gần nhất đi!> Marco giục giã.

Tất cả tụi tôi cùng cong đuôi chạy.

<Chạy tới chỗ đường rầy chết tiệt nào,> tôi hét, cày một đường trên sàn nhà tới cửa trước. <Giữ chắc nhé, mấy bồ, vì chúng ta sẽ lao ra khỏi đây.>

Tôi nhấc vôi lên và gầm lên một tiếng chói lói đầy giận dữ.

Rồi tôi xô ào qua ngưỡng cửa, đâm thủng nguyên một mảng tường bằng đúng cỡ một con voi.

RẦM! RẦẮC!

"Oa! Ra khỏi đây mau! Chạy thôi!"

"Lùi lại, tất cả mọi người! Tôi cần khoảng trống để bắn! Lùi lại!" Giọng của mẹ Cassie hét lên lạnh lạnh.

Hỗn độn. Người người đan qua đan lại.

Tobias vẫn chao lượn như phi tiêu, với một khẩu súng quặp chặt trong móng. Cậu ta cố quấy nhiễu, không cho mẹ Cassie có được khoảng trống để bắn súng gây mê.

CHÍU!

<Cassie, mẹ bồ đang bắn tụi mình,> tôi than vãn.

Trông thấy Ax đang chạy lúp xúp trên lối đi tôi tiện thể vót ảnh lên và len lỏi qua đám đông nhộn nhạo.

<Tôi tin rằng vũ khí tự vệ của con vật này sẽ giúp chúng ta chạy thoát.> Ax nói, cong đuôi lên.

<Làm tới đi,> tôi khuyến khích, xông lên trước và dùng Ax như một thứ vũ khí.

"Trời ơi, chồn hôi! Ôi cha mẹ ơi! Nó sắp xịt! Không! Chạy mau!"

Đám đông chạy tán loạn. Tôi nghe họ thét chói lói, thấy họ dạt vôi qua một bên cho tôi vù qua.

<Nhà kho sắp sập,> Tobias hét lên.

<Mình không ngạc nhiên đâu,> tôi hét lại, chạy bổ xuống đường.

Jake kia rồi! Tôi bèn rượt theo anh. <Chúng ta đi đâu đây?>

<Anh không biết!> Jake hét. <Anh đâu có thấy gì... >

<Tôi đề nghị các bạn nên tách ra.> Lourdes bảo. <Ở đằng trước, phía bên trái có một bãi chứa đồ thải và bên phải có một bãi đậu xe bỏ hoang.>

<Để mình đi lòng coi,> Tobias hăng hái, đoạn vỗ cánh bay vút lên.

<Ê, Rachel,> Marco la. <Bồ phải rẽ lẹ đi. Tui hết khỏe như khi đột rồi. Lourdes sắp sửa tuột nè.>

<Còn Cassie thì sao?> Tôi lo âu hỏi, cố nhướn mắt lên để nhìn cho rõ.

<Nhỏ vẫn còn động đây. Tui nghĩ nhỏ sẽ trụ được,> Marco nói hụt hơi.

Có tiếng còi hú vang rền. Xe cảnh sát đang đuổi theo tụi tôi.

<Queo phải mau, Jake. Mình sẽ dẫn bồ tới bãi đậu xe,> Tobias gọi.

<Queo trái đi Rachel,> Lourdes hối. <Đi theo ngõ cụt tới khu chứa đồ phế liệu. Tôi có thể trốn ở đó cho đến khi tín hiệu ở tàu Pemalite tắt.>

<Cô biết chuyện sao?> Tôi thở hỗn hển, lảo đảo vì dẫm phải những viên dầu hắc khô. <Mà thôi, tôi quên mất: mạng lưới Chee.>

<Rachel!> Cassie thều thào gọi.

<Hoàn hình mau lên, Cassie,> tôi thét, và chạy hùng hục về phía con đường lạnh tanh, hướng tới hai cánh cổng sắt khóa kín của khu chứa đồ hư cũ.

Tôi đặt Ax xuống, rồi húc cái đầu đầy máu của mình vào cánh cổng cho đến khi ổ khóa bung ra.

Đầu tôi không còn đau một chút nào. Không chỗ nào còn đau nữa.

Người tôi lắc lư. Và thật ngạc nhiên khi tôi thấy chân trước của mình chỉ đơn giản là khụy xuống. Tôi húc mạnh, nhưng tôi chẳng cảm thấy gì nhiều khi cái ngà xấn sâu vào cát bẩn.

Người Chee, Cassie, và Marco chắc hẳn sẽ ngã nhào trên lưng tôi. Nhưng tôi quá bối rối để nhận ra. Rối tung. Đầu óc quay cuồng, mắt tối sầm lại.

Chẳng có gì quan trọng nữa. Tôi chìm dần, chìm dần, chìm tuốt xuống một cái giường êm ái, và... và ... ai đó la lên. <Hoàn hình mau, Rachel! Lẹ đi!>

CHƯƠNG 10

Tại tôi lê bước về nhà, một đám tàn quân Người-hóa-thú dị hợm. Một tình huống đáng lẽ ra chỉ là một cuộc đi dạo trong công viên, thì nay đã biến thành một đồng lộn xộn.

Người Chee rất biết ơn tôi. Tôi, tôi lại rất biết ơn rằng Tobias và Ax đã đến kịp lúc.

Tôi đang hoàn toàn không có tâm trạng thoải mái gì. Tôi thấy giận dữ và mệt mỏi và muốn nổi khùng lên với cả thế giới. Có lẽ đó chỉ là do trận chiến quá căng thẳng. Hoặc có thể là do tôi đang nghĩ tới việc tại tôi sẽ phải làm gì tiếp đó.

Lặn sâu bốn ngàn năm trăm mét xuống đại dương âm u, lạnh giá.

Sâu hơn tất cả những lần tại tôi đã từng đi.

Sâu hơn cả độ sâu mà cá heo và cá mập đầu búa có thể xuống.

Đối mặt với một kẻ thù mà tại tôi không thể chống lại: thứ sẽ nghiền nát và giết chết tại tôi - áp suất.

Điều đó làm tôi lo lắng vì tôi không thể tìm ra cách nào đánh bại nó, và nếu tại tôi không thể làm được, nó sẽ đánh bại tại tôi.

Nghiền nát tại tôi.

Và tất cả đã gấp rút lắm rồi. Thời gian đang đếm ngược.

Tíc tắc.

Tụi tôi không thể tới trang trại nhà Cassie. Không thể để cho cha mẹ nhỏ có cơ hội sai nhỏ làm việc gì được. Tụi tôi sẽ gặp rất nhiều rắc rối với phụ huynh đây, nhưng tụi tôi không có thời gian. Thà bị cấm túc một tuần còn tốt hơn là thua trận chiến này.

Tụi tôi tụ tập lại trong cánh rừng gần đồng cỏ của Tobias.

<Tobias đã thông tin cho tôi biết mọi chuyện,> Ax nói. <Và bạn ấy nói rằng ở độ sâu đó, áp suất không khí sẽ giết chết chúng ta.>

“Đó là thứ dành cho tụi mình đó, Ax ngố à,” Marco nói. “Tụi mình sẽ bị nghiền nát như một lon bia trên trán của một tay thuộc Hội nam sinh.”

<Hội nam sinh? Đó là gì vậy?>

“Quên đi,” Marco nói. “Chỉ là giỡn thôi.”

“Không hẳn thế,” tôi nói.

<À, là khiếu hài hước của con người.> Ax trả lời, gật gật đầu.

“Không hẳn thế,” tôi nhắc lại, nhìn sang Marco.

Tôi đang trêu chọc Marco. Nhưng sự thật là, chẳng có gì hài hước về việc bị nghiền nát cho tới chết cả. Viễn cảnh đó làm tôi thấy khó chịu. Cảm giác từng phân vuông trên cơ thể bị nén chặt, ép dẹp vào bên trong, nội tạng nổ bôm bốp và...

“Mình không biết tụi mình phải làm chuyện này như thế nào,” tôi thốt lên. “Chẳng hình biến nào của tụi mình có khả năng lặn sâu đến thế, và không có nó thì đây rõ ràng là một điệp vụ *kamikaze*.”

<*Kamikaze*?> Ax hỏi.

“Nó có nghĩa là tự sát, Ax,” tôi nói. “Chết, cả bồ và mình.”

“Cứu người Chee không phải là một nhiệm vụ tự sát,” Jake nói, nhìn tôi giận dữ. “Em phản ứng hơi quá rồi đó, Rachel.”

Hàm tôi trề xuống.

Lo lắng về một thứ chết người như áp suất không khí là phản ứng hơi quá? Muốn chạy ngay về nhà thay vì chết ngạt dưới đáy đại dương là phản ứng hơi quá?

Từ bao giờ thế nhỉ?

Nếu Cassie nói câu đó, Jake sẽ không bảo nhỏ phản ứng hơi quá đâu. Anh sẽ đồng ý. Anh sẽ nghĩ rằng nhỏ rất đúng khi cần trọng như thế.

Còn tôi thì không được phép cần trọng sao?

Không, tất nhiên là không rồi. Tôi cay đắng nghĩ. Tôi luôn được xem là một cỗ máy chiến đấu liều lĩnh, và những cỗ máy chiến đấu thì không có khái niệm cần thận hay là sợ hãi. Và thậm chí nếu có, cũng không được phép thể hiện ra.

"Vâng, xin lỗi, em nghĩ là em sẽ im miệng và tuân lệnh thôi," tôi nói.

"Nghe nè, anh xin lỗi, Rachel," Jake nói về mặt mỗi. "Ý kiến của em đúng nhưng cách nói thì không, được chưa? Nhưng sẽ không ai chết đâu, vì chúng ta sẽ chưa lặn xuống cho tới khi tìm ra hình biến thích hợp."

<Ở Trái Đất có con vật gì có thể lặn sâu bốn ngàn rưỡi mét không?> Ax hỏi.

"Chắc là không quá," Cassie nhú mày. "Sinh vật biển duy nhất có thể lặn sâu gần như thế là cá nhà táng[4]. Nhưng kỷ lục của nó cũng chỉ là ba ngàn hay ba ngàn rưỡi mét thôi."

<Hay là tụi mình chôm một chiếc chuông lặn vậy,> Tobias nói về hồ hững. <Mấy bồ biết đó, cái thứ giống như tàu ngầm nhỏ ấy?>

"Ờ, đúng rồi. tụi mình sẽ loan báo với mọi người là tụi mình đi tìm tàu Titanic," Marco hòa theo. "Không chừng sẽ tìm ra Leo Dicaprio đang trôi dạt đâu đó cũng nên. Nhưng tụi mình sẽ làm gì nếu xuống đó trong một chiếc tàu đi chôm? Tụi mình vẫn phải vào bên trong tàu Pemalite mà."

"Đó chỉ là một ý kiến thôi," tôi nói, bên Tobias.

Mỗi đứa tụi tôi đều có ít nhất một tình huống mà cho tới giờ vẫn khiến tụi tôi gặp ác mộng. Tôi thì có nhiều hơn một. Đôi khi chúng trộn lẫn với nhau và vỡ vụn ra, như một tấm kính bị đập vỡ nhưng vẫn tiếp tục phản chiếu những hình ảnh nhọn hoắt và vụn vỡ.

Và mỗi đứa tụi tôi đều có những hình biến mà tụi tôi ghét.

Những khoảnh khắc tồi tệ nhất của Tobias đều dính dáng tới nước.

<Có vẻ sẽ bị ướt đó,> Tobias rầu rĩ. <Mình hoàn toàn không hứng thú với việc trở thành thuyền trưởng Nemo đâu.>

"Hê hê!" Cassie reo lên đột ngột. "Đúng rồi! *Cuộc Du hành dưới đáy biển*! Hà hà! Chúng ta có biện pháp rồi!"

"Không phải là *Cuộc Hành trình dưới đáy biển* sao?" Marco hỏi.

"Không, đó là *Du hành*," Jake xác nhận.

"*Hành trình* nghe hay hơn đó," Marco nói.

Jake thở dài. "Nè, thời gian đang trôi, đúng không? Tụi mình đang vội lắm. Bỏ đang nghĩ gì vậy, Cassie?"

"*Calamari*", nhỏ nói và toét miệng cười.

"Sên à?" Tôi nhăn mặt hỏi.

<Tôi không hảo khẩu vị sên,> Ax nói.

"Chờ đã, không phải..." Cassie nói to.

<Không may là tôi đã tình cờ nuốt một con khi đang ăn,> Ax tiếp tục. <Lúc đó tôi đã không thấy nó. Tôi dầm lên và tiêu hóa nó luôn.>

"Bỏ nuốt phải ốc sên qua móng guốc ư?" Tôi hỏi. Hình ảnh đó bất ngờ thay thế hình ảnh tôi bị nén dẹp lép đến kích cỡ một con búp bê Barbie ở dưới đáy đại dương.

<Phải,> Ax đáp. <Phần thịt thì còn đỡ, có thể tiêu hóa được; chứ còn phần vỏ của nó thì thật khó...>

"Rồi rồi, mình nghĩ nhiều đó đủ cho vụ sên rồi," Jake nói.

"Ừm. Có điều *calamari* không có nghĩa là ốc sên," Cassie thủng thính. "*Escargot* mới có nghĩa là sên. Mình đang nói về..."

<Mình có một ý kiến: tất cả mọi người hãy nói tiếng Anh đi,> Tobias cau có.

“Mực!” Cassie đột ngột thét lên. Chim chóc đậu trên cây xung quanh tụi tôi bỗng nhiên im bặt. Cả tụi tôi cũng im re.

Cho tới khi Tobias nói: <À à, *calamari* là bạch tuộc, không phải mực.>

“Ồ. Ai QUAN TÂM?,” Cassie kêu lên. “Mực. Tụi mình có thể biến hình thành mực khổng lồ. Mực khổng lồ lặn rất sâu. Và chúng có tay, nên tụi mình có thể vào được bên trong tàu Pemalite.”

Tôi bắt gặp cái nhìn của Marco. “Tại sao nhỏ không nói vậy ngay từ đầu nhỉ?”

“Có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian,” Marco đồng ý, liếc nhìn quanh.

<Có điều gì ở chuyện này liên quan tới thuyền trưởng Nemo của các bạn?> Ax thắc mắc.

Cassie giơ tay lên. “Đó là một cuốn sách. *Cuộc Hành trình...*”

“Ah HAH! Vậy đúng là *Cuộc Hành trình!*”

“Ý mình là *Cuộc Du hành dưới đáy biển*,” Cassie gắt. “Thuyền trưởng Nemo bị tấn công bởi một con mực khổng lồ.”

“Ai thắng?” Marco hỏi.

“Chờ một chút,” tôi nói. “Đó không phải là *Cuộc Hành trình* hay *Cuộc Du hành*. Đó là *Hai vạn dặm dưới đáy biển*. Của Jules Verne.”

Nhìn Cassie có vẻ như nhỏ sẽ bóp cổ tôi vậy. Rồi nhỏ nói, “Ồ phải, *Cuộc Du hành* là một chương trình tivi. Nó chiếu trên kênh Khoa học viễn tưởng.”

“Tui nghĩ nó ở trên kênh *Nick ban đêm*,” Marco nói.

Tất cả mọi người đều cười rúc rích.

“Ai đó hãy gọi cho người Chee và nói với họ rằng họ tiêu đời rồi,” tôi nói. “Hy vọng duy nhất của họ là một nhóm những đứa trẻ ngốc nghếch, đang đứng trong rừng và tranh luận về các kênh trên truyền hình cáp.”

“Chúng ta phải nhanh lên,” Jake nói, xoay cổ tay đeo đồng hồ. “Rồi sao? Mực khổng lồ thì sao? Tụi mình có thể tìm một con để thu nạp ở đâu?”

Cassie lắc đầu, đột nhiên xịu xuống. "Mình không biết. Mình ghét phải nói điều này, nhưng mình nghĩ chắc là không có cơ may..."

"Xời, vậy cũng như không." Marco dài giọng.

Cassie nhún vai. "Đúng. Và tụi mình cũng không thể biến thành cá heo và đi tìm một con được. Loài duy nhất ăn mực ma là cá nhà táng."

Ráng làm ra mặt tỉnh khô, tôi nói, "Được rồi, vậy tụi mình sẽ thu nạp một con cá nhà táng, lặn xuống, và bắt về một con mực thật lớn."

Cassie lắc đầu. "Khó mà bắt được cá nhà táng..."

"Nhưng phải có một cách nào đó chứ," Jake nói cứng, nhưng không được tự tin lắm. "Có ai có ý kiến gì khác nữa không?"

Cả bọn tịt mịt.

"Mấy bồ đang giỡn chơi," tôi nói. "Phải không? Tụi mình chịu thua sao?"

"Tám tiếng nữa là tới 10 giờ đêm," Jake bảo. "Không đủ thời gian để đi săn cá voi đâu..."

Cassie giơ hai tay lên rồi buông thõng xuống, tỏ ý vô phương. "Mình chỉ có ý kiến là 'mực' thôi. Tàu Pemalite ở sâu dễ sợ."

"Mà thời gian lại quá eo hẹp," tôi ca cẩm.

"Giải pháp thay thế là đột nhập vào nhà máy hạt nhân và cứu người Chee kia. Nhưng chúng ta còn lâu mới vượt qua nổi những hàng rào an ninh ở đó. Hơn nữa, chưa chắc lính gác toàn là người bình thường," Jake nói. "Chúng ta không thể xông thẳng vô rồi đánh giáp lá cà."

"Nhưng như thế chỉ cứu được một người Chee," Marco chỉ ra. "Còn những người khác thì sao? Chúng ta đâu thể để họ cứ ngồi ì ra đấy mãi như những đồ trang trí bãi cỏ được."

Nhưng cuối cùng, có vẻ như đó lại là sự lựa chọn duy nhất của tụi tôi. Tụi tôi giải tán và đi về nhà mà chẳng hy vọng gì.

Thật là thất vọng. Ý tôi là, trước đây cũng có những nhiệm vụ mà tụi tôi đã làm rồi tung lên. Nhưng tụi tôi chưa bao giờ phải xấu hổ tới mức chịu thua ngay trước cả khi bắt đầu.

Bây giờ thì người Chee sẽ thất bại và bọn Yeerk sẽ sở hữu thứ công nghệ mà cả Ax cũng chịu thua.

Áp suất không khí, quyền năng của chính Trái Đất, đã đánh bại tội tôi.

Cassie hướng vô phía trang trại. Jake và Marco tới nhà Ereك để báo cho ảnh tin xấu.

Tobias và Ax lẩn khuất vào khu rừng.

Tôi lầm lũi bước về nhà.

CHƯƠNG 11

Mọi sinh hoạt tại khu tôi ở vẫn diễn ra bình thường.

Lũ trẻ chơi hốc-cây rầm rĩ trên phố. Người lớn đứng ngồi lềnh khênh trên lối xe chạy. Họ đang bàn tán chuyện con khỉ đột ở khu thương xá.

"Khi xe của đài truyền hình tới thì nó đã đi rồi," một phụ nữ nói lãnh lớt.

"Có người thấy nó bắt đi một thằng bé," một phụ nữ khác lo âu tiếp lời. "Tôi sợ quá không dám rời thằng con nửa bước."

Tôi ráng làm mặt tỉnh khi đi ngang qua họ, nhưng kỳ thật tim tôi đập như trống trận. Một chiếc xe của báo giới đã đến và chẳng thấy gì hết? Liệu họ có lần theo dấu vết tội tôi không? Có khi nào Jake và Marco sắp sửa sa vào một cuộc mai phục ở nhà Ereك không?

Tôi dợm bước rảo nhanh, rồi co giò phóng thục mạng. Tôi xéo bừa lên bãi cỏ đằng trước và xông vào nhà.

"Con về rồi đây," tôi hét ầm ĩ, đóng cửa đánh rầm sau lưng.

"Mẹ tưởng con bị cái gọi là khỉ đột ở khu thương xá bắt cóc rồi chứ?" Mẹ tôi hốt hải nói. "Bây giờ chương trình thời sự lại đưa tin một con voi xông vào khu nhà ổ chuột."

"Ừa? Voi cũng ghiền ma túy hả mẹ?" Tôi hỏi khi đi vào nhà bếp.

Mẹ tôi đang tắt bếp. Bà vừa dán mắt vào mớ giấy tờ để trên bàn vừa bươn bả dọn bữa tối.

Tôi chụp điện thoại và gọi tới nhà Jake. Chuông điện thoại reng mười ba lần mà không ai nhắc máy. Gọi cho Marco. Chỉ có máy trả lời của cậu ta lên tiếng. Tôi đành cúp máy luôn. Giờ phải làm gì nhỉ?

"Chị có nghe chuyện con khỉ đột leo lên lưng một con voi ở trong căn nhà hoang khu Landmarks không?" Nhỏ Jordan hỏi tôi và bật ti-vi lên.

"Tắt ti-vi đi Jordan," Sara, nhỏ út la rầm. "Chị quên là tụi mình không được coi ti-vi trong khi ăn sao?"

"Nhưng người ta sẽ đưa tin về con khỉ đột," Jordan cãi lại và che ti-vi cho Sara không thể với tới. "Mẹ!" Nhỏ cất giọng cầu cứu.

"Sara, coi ti-vi một lần này cũng chẳng hại gì. Nào, ngồi xuống ăn đi con," mẹ tôi ôn tồn nói, mắt vẫn dán vào đám giấy má.

"Đây là lần cuối cùng mẹ nhận một vụ kiện vào ngày nghỉ cuối tuần. Mẹ sẽ đánh giá rất cao sự hợp tác của các con."

"Vâng," Jordan hét lớn rồi đưa mắt nhìn Sara đầy khiêu khích.

"Chị xấu ghê hà," Sara phụng phịu.

"Tới rồi kìa," tôi ngắt ngang, chỉ tay lên màn hình ti-vi đang chiếu cảnh khu thương xá...

"Theo tin tức địa phương, hôm nay một chú khỉ đột đã khuấy đảo khu thương xá làm mọi người một phen hú vía," người dẫn chương trình tường thuật. "Có người cho biết: động vật linh trưởng[5] này là một nam diễn viên muốn lăng xê một bộ phim sắp phát hành. Tuy nhiên, những người khác cương quyết cho rằng đó là khỉ đột thật."

Máy quay lia tới anh bán hàng của tiệm quà lưu niệm *Spencer*.

Tôi nín thở.

"Phải, tôi đã trông thấy nó," anh ta rùn vai lại phát biểu. "Đó chỉ là anh chàng nào đó mặc trang phục khỉ đột. Không có gì lạ cả. Nhưng anh ta đã phang cây đèn Lava vào đầu tôi."

"Thế còn lời đồn đại cho rằng nó đã cắn đi một đứa nhỏ thì sao?" Phóng viên nghiêm nghị

hỏi.

Anh bán hàng cười lớn. "Nhìn nè, ở đây chúng tôi bán đủ mọi thứ. Vụ đó giống như chuyện bắt cóc người ngoài hành tinh vậy. Khách hàng của chúng tôi còn có cả sinh viên nữa đó..."

"Vậy anh nghĩ đây là trò của một tổ chức nào đó sao?" Phóng viên hỏi.

Anh bán hàng nhún vai. "Chắc vậy."

Camera hướng trở lại phim trường. "Bên cạnh câu chuyện bí hiểm này, tất cả những camera an ninh trong khu thương xá đều trực trực khi có con khỉ đột. Vì vậy, cảnh sát không nhận được cuộn băng video nào để xem xét. Tuy nhiên, cho đến lúc này vẫn chưa có báo cáo nào liên quan đến trẻ em bị mất tích. Cảnh sát từ chối thừa nhận rằng cuộc bố ráp tại kho chứa đồ gian hóa ra lại là một ngôi nhà đầy thú ngoại lai..."

"Uổng ghê, em hổng bao giờ được chứng kiến những chuyện ly kỳ," Jordan kêu rêu, gục đại xuống bàn. "Món *burrito* à. Ngon quá."

Bụng tôi sôi réo ầm ầm. Tôi bắt đầu vừa ăn vừa với lấy cuốn Bách Khoa Toàn Thư Cho Trẻ Em.

Tôi tần ngần lướt qua hai chương mục "M" và "C": mực và cá voi...

Tóm lại là không có băng video, cho nên có vấn đề gì phải lo. Nhưng mà... Tụi tôi đã đón xe buýt về nhà ảnh. Thế còn người tài xế xe buýt thì sao?

Nếu bọn Yeerk bắt được ông ta, chúng sẽ chui vào ký ức của ông và sẽ biết đích xác tụi tôi đã xuống xe ở khúc nào.

Tôi đóng quyển từ điển lại. Suýt nữa thì bỏ lỡ phần tin tiếp theo.

"Toàn thể thành phố đang ra sức cứu sống một chú cá voi dài gần mười tám mét. Chú ta bị dạt vào bờ biển cách đây mười lăm phút," tiếng cô dẫn chương trình riu rít. "Đây là động vật có vú khổng lồ sống dưới nước đầu tiên xuất hiện trong lịch sử thành phố. Nào, chúng ta hãy ra xem trực tiếp hiện trường..."

Món *burrito* mắc ứ trong cổ họng. Tôi vươn cổ ra nuốt.

Một anh phóng viên đang đứng trên bãi biển. Đằng sau anh ta là chú cá voi bọt tổ, da nhăn nheo.

Tôi không nghe rõ anh nói những gì. Đại khái là ca ngợi tinh thần hăng say của những người

ình nguyện, và con cá voi vẫn còn sống.

"Đó là cá voi gì vậy?" Tôi hét lên hỏi.

Mẹ tôi ngược lên khỏi đồng giấy tờ. "Hử? À, họ nói nó là cá nhà táng."

Camera chiếu cận cảnh. Thành linh, con cá voi và tôi nhìn thẳng vào nhau.

Mình nó đen nhầy, ánh nhìn trùng trùng khóa chặt lấy tôi. Không hề có sự ngẫu nhiên nào cả. Ai đó hay một cái gì đó thật sự muốn tụi tôi phải xuống biển. Cho nên họ sẵn sàng hy sinh cả một con cá nhà táng để "giúp" tụi tôi...

"Con không ăn hết đĩa của mình à?" Mẹ hỏi khi thấy tôi chộp điện thoại.

"Con không đói," tôi chống chế rồi bấm số nhà Cassie.

"Chào Cassie. Bờ đang làm gì đó?"

"Ừm, mình vừa từ chuồng thú vào nhà," nhỏ trả lời. "Có gì không vậy?"

Tôi lựa lời cẩn thận, nói chuyện điện thoại đâu thể sơ hở. "Ờ, nhà mình vừa coi chương trình thời sự. Họ kể chuyện khi đột chọc phá khu thương xá và chuyện một con cá nhà táng mắc cạn trên bãi biển. Là không? Sao mà tụi mình luôn bỏ lỡ mấy chuyện hấp dẫn hả?"

"Cá nhà táng à," Cassie nhẩn nha. "Ờ tiếc quá nhưng, tụi mình chẳng làm gì được chuyện này. Tối nay tụi mình đã có kế hoạch rồi mà."

"Ờ, mình biết," tôi nói và rồi bổ sung, đề phòng có người đang nghe, "tụi mình sẽ học cách nhào lộn nếu đó là điều cuối cùng mình có thể làm."

Nhỏ cười to. "Chắc chắn rồi. Gặp bờ sau nhé."

Tôi cúp máy và hô lên báo rằng tôi sẽ tới nhà Cassie.

Mẹ tôi dường như không ngẩng lên khỏi đám giấy tờ công vụ. Đôi khi có một người mẹ bận rộn cũng có lợi.

Tôi bước ra ngoài trời tối, đầy sương đêm. Ai đó đang chơi cùng với tụi tôi. Ai đó đang đối xử với tụi tôi như tụi tôi là một đồng đất, lôi xách tụi tôi đi lung tung.

Tôi tức điên ruột. Nhưng đó là một sự giận dữ lạnh băng. Một cơn giận điềm tĩnh, lạnh lẽo.

Để rồi coi ai chơi ai.

CHƯƠNG 12

Tôi đi vòng ra sau nhà và lỉnh vào bóng tối giữa những hàng rào và bờ giậu. Cởi bỏ đôi giày thể thao, áo gió và quần jeans ra, tôi tập trung vào nốt đại bàng đầu bạc.

Ngay lập tức tôi cảm thấy sự thay đổi bất đầu.

Tôi ngã ụp xuống như một cái thang máy bị đứt cáp.

Xương tôi kêu răng rắc, rỗng ra và tự sắp xếp lại.

Phuựựựtt!

Cánh tôi bung ra từ lưng. Mặt tôi phồng rộp. Cằm tôi biến mất, lỗ mũi chệch ra, cứng lại thành cái mỏ tuyệt chiêu. Lông tôi mọc đều đều quanh da, nhịp nhàng như theo tiếng trống, dày lên thành nhiều lớp lốm đốm. Thị lực trở nên sắc sảo hơn.

Bộ não của con đại bàng muốn đi săn. Nó muốn ăn.

Kèm chế nào, Rachel. Hãy nghĩ tới chuyện mày cần phải làm thôi.

Và bỗng nhiên, tâm trí tôi sáng rõ.

Tôi xòe cánh bay lên.

Đầu tiên, tôi hướng tới nhà Ereك để an tâm rằng Jake và Marco không rơi vào ổ phục kích. Tin tức không nhắc đến người tài xế xe buýt không có nghĩa là bọn Yeerk không tìm ra và chất vấn ông ấy.

A ha! Dưới kia tôi thấy Jake và Marco đang khép cửa nhà Ereك lại và bước ra.

<Chào các anh chàng bánh trai, mình đây,> tôi gọi, đập cánh phành phạch khi tụi nó ngược lên. <Nè, có một con cá nhà táng tấp lên bãi biển. Tụi mình cần phải thu nạp nó. Hãy tới trang trại nhà Cassie ngay lập tức.>

Tôi biết rằng bọn họ không thể trả lời qua giọng truyền được, nên tôi bay theo sau họ một vài phút, để ý các dấu hiệu.

Và tôi nhận ngay ra tín hiệu, ngay khi Jake rẽ vào một con phố còn Marco rẽ qua một ngã khác.

<Anh Jake, anh có phải ghé qua nhà không?> Tôi hỏi.

Ảnh gập và rảo bước đi như chạy. Marco đang biến hình đằng sau một căn nhà kho.

Tôi hối hả bay về phía đồng cỏ của Tobias. Thấy tôi tới, cậu ta ra đón và nghe thông báo về con cá nhà táng.

<Để mình đi gọi Ax,> Tobias bảo. <Thật nhảm nhí, Rachel. Tụi mình đang cần cá nhà táng thì đột nhiên lại có ngay một con lòi ra? Hay quá ha!>

Tôi quẹo về hướng trang trại. Cassie trong lốt ó biển đang đậu trên cây anh đào chờ tôi.

Con ó biển Marco cũng đậu kế bên. <Nè, tất cả tụi mình đều có thể đánh vắn từ “trùng hợp” phải không?>

<Ai đó muốn tụi mình tới chỗ con tàu Pemalite đó,> tôi nói.

<Hoặc cố tìm đường chết,> Marco thêm vào một cách dứt khoát.

Lát sau một điều hâu đuôi đỏ và một điều mướp hương Bắc hiện ra.

<Hoàng tử Jake đâu rồi?> Ax hỏi.

<Nó tạt qua nhà rồi,> Marco trả lời. <Ba mẹ nó đang chờ. Nó sẽ tìm cách chuồn ra sau.>

Mãi hai mươi phút sau anh Jake mới tới. <Mấy bồ sẽ phải trở mắt lên vì tin sốt dẻo này: Nhóm Chia Sẻ xung phong giải cứu chú cá nhà táng mắc nạn. Mấy bồ biết đấy, ở đó thiếu gì máy quay của đài truyền hình chĩa vào. Chúng sẽ có cơ hội lớn để phô trương về thánh thiện và tinh thần bảo vệ môi trường...>

Vậy là ngoài bãi biển đầy rẫy tụi mượn xác-Người.

<Có lẽ là vậy, mà có lẽ là không phải,> Cassie nói. <Biết đâu chúng nghĩ con cá nhà táng là một trong số tụi mình.>

<Tụi mình phải cân nhắc thật kỹ,> Jake phân tích. <Chưa hẳn là bọn Yeerk đã dàn cảnh cá nhà táng mắc nạn. Chúng có thể bắn chết một con, chứ không lòi một con còn sống lên đâu - kiểu cách của bọn chúng không phải như vậy.>

<Thế thì là ai? Ai gặp rắc rối với tàu Pemalite đến mức phải sử dụng nó để quấy nhiễu người Chee, xong rồi lại tạo phương tiện cho chúng ta xuống dưới đó?> Tobias hỏi. <Không phải Yeerk. Không phải là người Ellimist - ông ta không quen làm như thế. Vậy là ai?>

<Hay là *cái gì?*> Marco thêm.

<Thôi nào, tụi mình phải đi thôi,> Jake hô hào. <Chỉ cần mọi người phải để ý kỹ vào nha. Vụ này coi bộ đáng tửm lăm đó.>

<Chúng ta không có nhiều thời gian đâu > Cassie hồi. <Cá voi không thể giữ nổi trọng lượng của nó lâu trên cạn. Rồi nó sẽ tự dè mình chết mất thôi. Nó sẽ ngộp thở...>

Tôi bỗng run bắn lên. Ngộp thở. Con cá đang ngộp thở.

Một chú cá voi nằm sẵn trên bãi biển cho tụi tôi thâm nạp. Một con tốt trong trò chơi của ai đó. Tốt thí.

Nó sẽ không còn là tốt thí nếu tôi có thể cứu nó.

<Tới luôn nào!> Tôi hô.

Đó không phải là một chuyến bay dài theo đường thẳng. Nhưng tụi tôi không thể bay thẳng hàng được. Sẽ thành một bầu trời đầy các loài chim ăn thịt bay theo đội hình. Để gây chú ý lắm.

Nên tụi tôi bay cách xa nhau ở những độ cao khác nhau, không có vẻ gì là đang hướng tới cùng một nơi cả.

Phải mất một lúc mới tới được bãi biển. Không hề có những người tắm nắng. Ánh nắng nhạt, yếu ớt và đang tắt dần. Tuy thế, những người vẫn còn ở lại bãi biển đang tụ tập lại, há hốc miệng nhìn cảnh tượng bày ra trước mắt.

CHƯƠNG 13

Nó nằm đó, dường như không có thật, lạc chỗ. Khổng lồ. Nó khiến cho đám người đang bu quanh trông thật nhỏ bé, như một đàn kiến bận rộn bu quanh con thú bị xe cán chết trên đường.

Con cá nhìn như chết rồi. Nhưng tôi biết là chưa đâu. Bất cứ ai hay bất cứ cái gì đạo diễn vở kịch nhỏ này sẽ không cho phép nó được chết.

<Erek đã không chịu tin khi mình và Marco nói rằng: không thể tìm ra cách tiếp cận tàu Pemalite,> Jake kể. <Ảnh một hai bảo "Các bạn sẽ tìm ra cách mà. Chúng tôi tin tưởng vào các bạn".>

<Ồ. Và tui nghĩ rằng người Chee thiệt là thông minh,> Marco nói. <Ý tui là, Erek đã từng đi với tui mình. Và mấy bồ biết đó, ảnh biết rõ tốt hơn là cứ tin tưởng tui mình.>

Câu nói đó làm mọi người cười rộ lên. Cái lần Erek đi với tui tôi có liên quan tới chuyến đi đến Hành tinh Iskoort, và cuộc đối đầu chết chóc với lũ tay sai của kẻ có sức mạnh và ác tâm vô hạn: con quái vật có tên là Crayak.

<Mình nghĩ đó cũng là một điều đáng khích lệ,> Cassie nói.

<À, vậy thì, bồ sẽ rất thích một điều khác mà ảnh nói với tui mình,> Marco trả lời. <Do người Pemalite nghĩ tất cả đều là bạn, nên tàu của họ được thiết kế thích hợp cho nhiều hình-thái-sống khác nhau. Nhiều loài khác biệt vẫn có thể sống ở đó. Bồ chỉ cần chạm vào một nút điều khiển nối kết với con tàu tức thì tàu sẽ phân tích hình-thái-sống của bồ. Sau đó, bồ sẽ được cung cấp môi trường sống thích hợp.>

<Làm thế nào tui mình chui được vào tàu và tắt tín hiệu đi?> Tôi hỏi và bẻ cánh hướng về phía những đụn cát cách xa đám đồng đang bầu lấy con cá nhà táng.

<Ông King đã tiết lộ mật mã có thể đưa chúng ta tiếp cận với hệ thống máy tính trung tâm,> Jake nói, có vẻ giấu cợt. <Tất cả mọi người hãy cố gắng nhớ mật mã cho chính xác nha - đó là số 6!>

<Số 6 à ?> Tôi hỏi lại.

<Đúng, số 6.> Ảnh nhấn mạnh.

Tôi thở dài. <Thế đấy. Em đã biết Pemalite là chủng người tuyệt vời và lý tưởng, nhưng còn chuyện dùng có mỗi một con số để làm mật mã thì em chưa ngờ tới! Quả là một bi kịch tuyệt diệu. Họ là những người ngây thơ hết sức...>

<Họ cả tin mà,> Cassie nhẹ nhàng tiếp lời.

<Và họ đã chết,> tôi nói, cũng nhỏ nhẹ không kém.

Tụi tôi đáp xuống phía sau một đụn cát. Chung quanh, cỏ dại mọc xiên xẹo. Tobias lượn lơ ở trên cao, làm nhiệm vụ cảnh giới.

Hơi căng đây. Rủi có ai đi lơ lửng đến đụn cát này và tình cờ trông thấy tụi tôi, chắc chắn họ

sẽ hét om lên suốt quãng đường chạy sang quận kể bên mắt thôi.

Tụi tôi là một bầy đột biến gen. Một đám những con người nhỏ xíu vừa có chân tay vừa có mỏ và móng vuốt...

Điều đầu tiên tôi cảm nhận được khi đã trở thành người là mùi - mùi muối và cát nồng nồng. Chim săn mồi có khả năng nghe và nhìn vượt xa con người, nhưng chúng không có khứu giác và vị giác.

"Mọi người đều nhận thấy rằng tất cả chuyện này là một cái bẫy, phải không?" Tôi nói.

"Cái gì cơ?" Marco giả bộ. "Bồ nghi ngờ là có sự gian trá hả? Tại sao tui lại không nghĩ tới ta?"

Tôi lờ cậu ta đi. "Được rồi, vầy nè, tụi mình sẽ không để lộ mặt những người không cần thiết."

Jake cười với tôi. "Em tình nguyện hả?"

Tôi nhún vai.

"Rachel đúng đó," Marco nói. "Tụi mình mà đi ra đó cả đám thì sẽ bị lộ mặt. Tụi mình cần mấy người biến hình thành cá voi?"

Jake gật đầu. "Một đôi, tất nhiên. Mình sẽ không để ai đi săn-mực mà không có hậu thuẫn đâu. Nhưng mấy bồ đều đúng. Càng ít lộ mặt càng tốt. Nên tụi mình sẽ chọn hai người để đi hấp thụ con cá voi. Trừ Ax, không thể vì anh phải ở trong thân thể của chính mình để hấp thụ."

"Chuyện đó sẽ làm bãi biển nhộn nhạo phải biết," tôi nói.

"Hai người sẽ biến thành cá nhà táng và đi tìm mực ma," Jake tiếp. "Số còn lại sẽ biến thành cá heo ở trên mặt nước để hậu thuẫn."

"Ai sẽ biến thành cá voi?" Tôi xen ngang. "Để em đi cho."

Cassie tròn xoe con mắt. "Rachel nè, bồ cứ như một cô học trò ưu tú, luôn ngồi ở bàn đầu và giơ tay lên 'Em biết, em biết!' Chỉ có điều bồ là 'Em đi! Em đi!'"

Tôi cười gắt trước sự liên tưởng của Cassie.

"Tụi mình sẽ rút thăm," Jake quyết định. Xong, anh cúi xuống bút mấy cọng cỏ và ngắt thành từng đoạn.

<À, hình như đây là một phương pháp khoa học của loài người,> Ax nhận xét. Như thường lệ, thật khó mà biết Ax vừa mới nói thật hay nói đùa.

Jake giấu hai tay ra sau lưng một lát, rồi lại chìa ra một nắm đấm nhú lên vài cọng cỏ. "Rút đi. Hai người rút được cọng ngắn sẽ làm cá nhà táng."

Một phần trong tôi muốn tháo lui. Cứ nghĩ đến thế giới dưới biển sâu hàng dặm là tôi lại ớn xương sống. Nhưng phần nhiều trong tôi lại muốn đi - cũng vì chính cái lý do ấy: nó khiến tôi sợ.

Tobias đáp xuống một thanh gỗ trên hàng rào đỡ. <Mình cũng tham gia rút thăm,> cậu ta nói.

Bắt gặp ánh nhìn tóe lửa của cậu ta, tôi cũng nhìn lại, dữ dội không kém.

<Không được,> cậu ta truyền ý nghĩ cho riêng tôi.

Tôi nheo mắt và bặm chặt hai môi vào nhau. Tuy không thể truyền ý nghĩ cho cậu ta, nhưng Tobias đã nhận được thông điệp.

<Rachel, không được,> cậu ta nhắc lại. <Mình sẽ không đồng lõa cho bồ tự giết mình đâu.>

Marco rút một cọng cỏ. Một cọng dài.

Cassie rút. Cũng một cọng dài.

Tôi nhìn trân trân vào Tobias.

<Rồi,> cậu ta nói gọn, giận dữ chịu thua. <Hãy lấy cọng thứ hai bên trái bồ.>

Tôi rút theo lời Tobias chỉ dẫn. "Ngắn," tôi giơ lên, thông báo.

<Tới lượt mình,> Tobias nói.

Jake bước tới và đưa tay lên chỗ cậu ta. Tobias lấy mỏ rút ra một cọng.

<Ngắn!> Cậu ta nói và nhìn hùng hục vào tôi.

"Rachel và Tobias," Jake nói và bỏ rơi cọng cỏ còn lại. Ánh nhìn lướt qua tôi và Tobias, nghi

ngờ.

Tôi tống cho Tobias một cái nhìn quạu quọ. Cậu ấy ghét nước! Tobias sẽ không thể nào đánh bại được bản năng của điều hâu, cái bản năng ấy bảo rằng nước hoàn toàn không phải là môi trường của cậu ấy. Nó làm cậu ấy sợ. Ấy thế mà cậu ấy đã gian lận để giành cộng cổ ngân.

Đó là lỗi tại tôi cứ khẳng khẳng đòi đi. Không đòi nào Tobias để tôi đi một mình mà không có cậu ấy bọc hậu.

Sau này có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại và sẽ cảm kích cử chỉ trung thành của cậu ấy. Nhưng ngay lúc này thì tôi điên tiết lên: Tobias đã đánh lừa cả cuộc đời vì tôi đã điên và tác động cho cậu ấy gian dối.

Tội lỗi. Tôi ghét tội lỗi.

Jake thở hắt ra, nặng nề. "Thôi được, Rachel! Em và Cassie ra phụ cứu con cá đi. Cassie cứ làm bình thường. Mọi người đằng đó đều biết nhỏ..."

"... là một bà lang thú." Marco chen vào nói hót.

"Và tất cả mọi người đều biết Rachel là bạn thân nhất của Cassie. Sẽ ổn thôi. Tobias! Bờ hãy để ý, chọn thời điểm thích hợp thì lao bổ xuống, móc móng vuốt vào rồi bay vù đi. Mấy đứa tội mình sẽ yểm trợ bờ. Ax! Biến thành mòng biển để quan sát vùng trời cho bọn mình nha."

Cassie và tôi lững thững đi xuống triền cát. Jake nắm tay tôi và lôi qua một bên, nói thầm. "Đừng bao giờ tái diễn chuyện đó nữa, nghe chưa," ảnh gằn giọng, giận dữ hơn tôi tưởng rất nhiều. "Tobias đi là lỗi của em. Hãy nhớ điều đó khi lần tới em lại quyết định lừa gạt cả bọn."

Ảnh để tôi đi và tôi bước đi, hơi cảm thấy bàng hoàng. Jake không để gì cái giận đến mức đó. Khi ảnh đã giận thì nó in hằn trong óc tôi.

"Đi thôi. Rachel," Cassie gọi với lên. Nhỏ đã xuống tới chân dốc.

Ờ, thì đi.

Bữa tiệc không thể bắt đầu mà không có tôi.

Ax hòa mình vào bầu mòng biển đang hú hét om sòm và hối hả lao đi.

<Hãy tránh xa đội quân đang cầm gàu múc nước đằng kia,> Tobias gọi xuống. <Có Chapman ở đằng, cả Tom nữa.>

"Chắc là họ đang trông chờ một điều gì đó xảy ra," Cassie bảo.

"Hừ, họ sáng suốt ghê," tôi ừ hử.

"Nhìn kia," Cassie thì thào, chết trân.

Tôi chạy ra đứng sau lưng nhỏ và trở mắt nhìn theo.

Cứ như bao tử tôi rơi tọt xuống đất.

Con cá nhà táng lừng lững như một tòa nhà chọc trời bị lật úp. Một chiếc xe mười tám bánh khổng lồ, một chiếc xe moóc. Một đoàn xe lửa.

Một vật khổng lồ, bi thảm, bị đặt sai chỗ, đang thờ.

Nó không thuộc về mảnh đất này. Nhưng nó đang nằm ở đây, bất lực. Nó đang từ từ bị chính sức nặng của mình đè bẹp.

"Ồ, không," tôi xì xào khi nó yếu ớt động đậy mái chèo. Một quả đồi khổng lồ, không thể tự cứu mình.

Tôi nắm chặt tay lại. Ấn sâu những móng tay vào lòng bàn tay.

"Mình sẽ đập chết kẻ nào làm điều này," tôi lầm thầm.

"Mình sẽ giúp bồ," Cassie nói.

Tôi bắt ép mình phải nhìn thật kỹ con cá nhà táng. Nghiên cứu nó. Xem xét nó. Cái đầu to đùng, một khối hộp chữ nhật chạy gần nửa chiều dài thân mình. Một cái mõm ngắn ngủn, vuông mỏng với quai hàm hẹp bị chôn vùi trong cát ướt. Đôi mắt đen, sáng lấp lánh.

Tôi huých cùi chỏ, len vào đoàn người mang xô thùng ở gần mặt nước. Ai đó ấn một cái

thùng vào tay tôi.

Tôi trút hết nước vào làn da nhăn nheo của con cá nhà táng. Lại thêm một thùng nữa đổ xuống - một lượng nước thảm hại. Đuôi con cá nhà táng vẫn còn ở dưới nước. Cứ vài phút nó lại quẫy lên yếu ớt, hất lên một ít cát.

Một người có vẻ là nhà sinh vật học, một chuyên gia về cá voi thét lớn. "Ngừng lại!"

Hàng xô thùng dừng phắt khi người đàn ông bước vào, tay cầm một ống tiêm bụi chẳng. Ông ta rút máu con cá vào ống.

Tôi liếc nhanh những người đứng kế mình. Tôi thấy Cassie thấp thoáng trong đám người ở đằng đuôi. Nhỏ gật đầu nhẹ nhẹ.

Lập tức, tôi ấn bàn tay vào bức tường ướt màu xám. Ướt. Ấm. Ấm ẩm. Lợn cợn cát lẫn trong nước đổ ra.

Tôi cảm nhận được con cá nhà táng mê man. ADN của nó đang truyền sang tôi. Bất giác, tôi cảm thấy hơi tự ti trước việc mình làm. Thật ngớ ngẩn gì đâu.

Sau khi nhà sinh vật học xong việc, đám đông trở lại công việc cứu hộ. Hết thùng nước này tới thùng nước kia được tưới lên mình cá. Hàng mấy chục con người hăng say làm việc mong cứu sống chú cá nhà táng. Dù thất bại nhưng cũng cố gắng. Đôi lúc điều đó khiến tôi cảm thấy tự hào về loài người của mình.

<Hoàng tử Jake và Marco đã chuyển vị trí. Có một nhóm người đến chiếm giữ vị trí lúc này của chúng ta,> Ax thông báo với tôi giọng truyền của ảnh làm tôi giật mình.

Tôi liếc xuống bãi biển và nhận ra Jake và Marco đang giỡn sóng - chơi trò của những chú bé thành thạo. Cả hai quay lưng về phía các đụn cát.

Còn Tobias... không biết cậu ta đã thu nạp con cá nhà táng chưa nhỉ? Một công việc lắm rủi ro vì cậu ta phải thi hành sứ mạng trong hình hài điều hâu đuôi đỏ. Loài chim này đầu có lông cháng quanh bãi biển!

Chịu! Không thể biết được! Tôi đành lần theo dấu chân Jake và Marco đi vào vùng nông, nơi có ba con mòng biển giống hệt nhau đang chờ tôi.

<Bồ có trông thấy Tobias không?> Marco hỏi, nghiêng nghiêng cái đầu mòng biển.

"Không," tôi nói, tập trung vào lốt mòng biển của chính mình.

<Còn Cassie thì sao? Nhỏ sắp tới chưa?> Jake hỏi.

"Anh thừa biết Cassie rồi mà. Anh cần phải ra lệnh cho nhỏ ngưng làm việc ở đằng đi."

Lông mòng biển túa ra. Mũi tôi tan biến và cái mỏ nhú ra. Tôi té dúi dụi xuống cát, teo rúm lại, những cọng cỏ chỉ tới hông tôi giờ đột nhiên cao mút chỉ. Tôi dang tay ra sẵn sàng chờ cánh mọc.

Í, có một bọc khoai tây chiên kìa. Hồi nãy tôi đã không nhận ra. Ở trong còn sót lại ít nhất hai mẫu khoai tây. Chỉ việc xỏ tới và...

<Rachel, tập trung,> Marco nhắc nhở.

Ừ nhỉ. Đây đâu phải là giờ ăn. Dĩ nhiên là trí óc mòng biển luôn luôn nghĩ tới chuyện bơi rác.

<Hoàng tử Jake, tình thế rất nguy ngập,> Ax la vọng xuống. <Tobias bị trông thấy và bọn Mượn-xác đang nghi ngờ.>

<Chúng ta đi thôi!> Jake hô và bay lên.

Tụi tôi bay theo ảnh, bám sát đỉnh cồn cát.

Tobias đang đậu trên lưng con cá nhà táng.

Chapman đứng bên dưới cậu ta, đang chỉ trỏ và gườm gườm nhìn.

<Tobias! Bờ đang làm gì thế?> Tôi hỏi.

<Mình bị kẹt rồi? Móng vuốt mình vướng vào một con hàu hay cái gì đó.>

<Đổi hướng!> Jake quát. <Ngay!>

<Hãy giả bộ như chúng ta hề nhau đuổi con điều hàu đuôi đỏ kia ra khỏi lãnh địa của mình,> Cassie bàn. <Cố tông vào Tobias để xô cho cậu ta lỏng ra.>

<Ô tuyệt > Tobias lầm bầm.

Tụi tôi vỗ cánh và bay lên, không sợ phải bay chung với nhau. Tất cả tụi tôi đều là mòng biển và tụi tôi thuộc về nơi này. Ngoài ra, tụi tôi không phải là những mòng biển duy nhất lảng vảng quanh con cá nhà táng.

<Hãy làm một cuộc cướp bóc nào,> tôi hét vang.

Tôi bay cao lên, tới chín hay mười hai mét, rồi bổ xuống. Tôi giăng miếng bánh xốp dài ra khỏi miệng một người đàn ông.

Tụi tôi chao vòng và kêu la inh ỏi. Tụi tôi giật đồ ăn và hích vào mạn sườn người ta. Tụi tôi dùng vũ khí tối hậu của mòng biển: những cú phóng chính xác, nhanh như tên lửa.

<Chapman là của tui nha,> Marco xí phần. <Chuẩn bị... ngắm... bắn!>

Vúúútt!

Chapman không nhìn lên. Thật "đáng thương"!

Tôi rẽ ra khỏi đám hỗn loạn và hướng về phía Tobias. <Móng nào bị kẹt?> tôi hỏi.

<Trời,> Tobias rên rỉ. <Bên trái.>

Tôi đâm sầm vào cậu ta, không kìm hãm hay thắng thiết gì hết. Trúng rồi! Tôi tông ngay vào cẳng chân trái, chổ áp vào ngực cậu ta.

Phụp!

Chiếc vuốt được giải phóng. Tobias đập cánh, nhảy tung tăng trên lưng con cá nhà táng.

Zíííitt!

Một viên đá sượt qua. Một cú ném thành thạo. Nó chỉ cách Tobias một cọng lông. Tôi đảo mắt, thấy Tom đang cúi xuống lượm cục đá thứ hai. Trên nét mặt ông anh họ của tôi hiện rõ lòng căm thù.

CHƯƠNG 15

<T hật đáng buồn.> Tobias than thở. Một số tên Mượn xác người đã thôi ném đá. <Hãy, mấy bồ phải đuổi mình đi chứ. Nè, đuổi mình đi khỏi luôn...>

Tụi tôi xúm lại đuổi anh chàng điều hâu lạc lõng đi.

Chapman và Tom đang diễn kịch chắc? Chắc chắn là không rồi. Cả hai đều đã từng nhìn thấy điều hâu đuôi đỏ rất nhiều lần rồi. Họ biết. Nhưng họ có thể làm gì được?

Tụi tôi men theo bãi biển, lặn ra khỏi đoàn quân cứu nạn cá nhà táng, rồi lại quẹo hướng ra biển. Tobias đã bay cao, cố đập cánh điên cuồng chống lại luồng khí lạnh ngắt. Khi bay đã đủ cao, cậu ta liền biến thành mòng biển - biến hình ngay giữa trời.

Tụi tôi nhảy chồm chồm trên những con sóng bạc, gãy góc, cho đến khi chắc chắn không bị đám người trên bãi để ý. Ánh sáng nhạt dần. Mặt trời đang đứng đỉnh khuất dạng.

Đại dương bao la luôn dữ dằn. Nhưng khi hoàng hôn xuống, bóng tối trườn bò lên những ngọn sóng, bạn sẽ không khỏi cảm thấy rờn rợn và hoang mang.

Hàng triệu hàng triệu dặm khối nước. Có những chỗ sâu tới hai mươi dặm. Ôm vòng quanh hành tinh, vươn tới mọi lục địa, lan vào tất cả các quốc gia. Ngôi nhà chung của hàng chục triệu loài - từ siêu nhỏ cho đến siêu khổng lồ.

Đứng bên cạnh cá nhà táng bạn cảm thấy choáng ngợp, thấy mình nhỏ bé biết nhường nào. Nhưng bạn phải hiểu rằng: cá nhà táng chẳng là gì so với đại dương mênh mông.

Khi bạn bay trên đại dương - bay trên sự huyền bí mà loài người yếu ớt không bao giờ có thể hiểu đầy đủ - bạn sẽ cảm thấy sự nhỏ bé và yếu đuối của mình. Như có một cục chì chặn ngang ngực.

Không phải đại dương là kẻ thù. Nó đâu có quan tâm đến ta. Nó cung cấp thực phẩm, nuôi nấng ta. Nó tạo ra oxy cho ta thở, sinh sản ra vô số loài mà nếu bất cẩn chúng có thể sẽ giết chết ta, không phải vì tư thù hay thiên vị gì hết.

Không hề có chuyện phân bua trái phải với đại dương. Nó không hề rủ lòng thương hại, không hề có thỏa hiệp hay thương lượng nào cả. Nếu ta yếu thế, cầu thả và ngu ngốc thì nó sẽ dìm chết ta, sẽ chôn vùi ta mãi mãi trong làn nước đen ngòm.

<Rachel!>

<GI CƠ!> Tôi hét ầm ĩ, rùng mình thoát khỏi những ý nghĩ lằng nhằng.

<Mình hỏi bồ có ổn không,> Tobias hỏi về quan tâm. Rồi sau một hồi im lặng, cậu ta tiếp.

<Hùng vĩ quá há?>

<Ừ. Hùng vĩ.>

Vẻ bạo dạn, ngông nghênh cố hữu của tôi đã phải chùn lại trước đại dương. Tôi sắp thâm nhập vào trái tim của biển cả. Có khùng điên tôi mới dám thách thức nó. Giờ tôi còn lôi kéo cả cậu Tobias hiền lành đi theo mình. Trong khi tôi được cho là thích cậu ta nữa chứ.

Sau hơn một tiếng bay mê mải, Jake đáp xuống một con sóng ngầm, trên mặt biển nhấp nhô. Tụi tôi đi theo sự chỉ dẫn cứng ngắc của người Chee.

Tôi cũng đáp xuống. Thật quá dễ với lòng biển.

Đại dương thật uy mãnh. Cái lạnh ẩm ướt quyết không chịu buông tha bộ lông lù xù mềm mại của tôi.

Một nơi quá nguy hiểm cho con người. Lại càng nguy hiểm hơn cho điều hâu.

Tobias-mòng biển đáp xuống bên cạnh tôi nổi lênh bênh trên con sóng ngầm như cái nút bấc.

<Nào, chúng ta sẽ lần lượt hoàn hình rồi biến hình,> Jake chỉ đạo. <Cassie trước. Tobias sau cùng.>

Trong vòng vài phút, Cassie đã biến từ mòng biển thành người, xong lại thành chú cá heo bóng nhảy, vui tươi. Cảnh tượng đó khiến tôi thấy phấn chấn hơn. Có một chú cá heo thạo việc bên mình cũng giống như có một đội lính cận vệ đông đúc vây quanh.

<Tiếp đi, Jake,> Cassie gọi, líu ríu trong trí não cá heo. <Nước ấm lắm!> Nhỏ lao xuống rồi lại toài lên, nhảy cộn lên không vịn mình và lao tòm xuống. Lỗ mũi chúc xuống đỡ lấy thân để không làm nước bắn tung tóe.

Lần lượt từng đứa một, tụi tôi làm như nhau. Quy trình biến hình người chẳng dễ chịu chút nào. Mòng biển đi trên nước ngon lành, chứ con người chỉ cần nuốt phải vài ngụm nước mặn chất đã đủ tưởng tượng ra một con cá mập đang chuồi lên khỏi mặt nước rồi.

Tôi không nghĩ Ax khoái việc này hơn tụi tôi. Ảnh bơi được, nhưng đó là một cảnh tượng hãi hùng, không nên nhìn.

Tobias đáp xuống lưng Cassie, hoàn hình điều hâu chờ tôi nổi lên, ráng bấu móng vuốt sâu vào phần thịt cao su xám của nhỏ.

<Giờ tới lượt cá nhà táng nè,> Tobias nói với tôi.

"Ừ," tôi thét, quấy đạp cuống cuồng để nổi lên mặt nước, phun nước mặn phì phì. "Tới luôn đi."

<Biết ngay mà, mình linh cảm là nhỏ sẽ nói vậy,> Marco giễu cợt.

Ôi dào, có gì mà phải sợ, tôi nghĩ khi có Cassie và Marco bơi song song bên cạnh. Xong, tôi hình dung ra hình ảnh con cá nhà táng.

Nước muối vỗ té tát vào mặt tôi. Hết lớp này đến lớp khác, tôi nuốt chừng lấy rồi lại nôn ọe ra.

Xương tôi căng ra và trở nên nặng hơn. Lông cánh bay phần phật điên cuồng cho tới khi những ngón tay mọc lên, và tôi có thể bơi trên mặt nước.

Tôi mệt nhoài. Tôi liếc cặp mắt cay xè qua Tobias.

Hình hài điều hâu đuôi đỏ đã biến đổi. Cậu ta trườn ra khỏi lưng Cassie, lăn xuống nước. Tôi nhắm mắt lại, mừng tượng về con cá nhà táng và cảm thấy sự thay đổi bắt đầu.

CHƯƠNG 16

Lớn. Càng ngày càng lớn hơn nữa. Khổng lồ.

Cùng lúc thân mình tôi doe chành ra đủ mọi hướng.

Bự bành ki luôn!

Chỉ có điều tôi không phải là một con cá voi.

Tôi đã từng nói rằng biến hình là một việc rất kỳ cục? Việc đó hổng hề diễn ra một cách từ từ, nhẹ nhàng và đẹp đẽ? Và, lần biến hình này thiệt tức cười.

Tôi cứ lớn lên, lớn lên mãi! Da tôi bỗng chuyển sang màu xám, xuất hiện mũi thở đằng sau sọ - chính xác là sau cổ. Đầu tôi bị khủng khiếp, vượt quá mọi thước đo hay chuẩn mực. Nhưng phần còn lại của tôi vẫn là Rachel. Tôi có cái đầu to bằng bang Iowa[6] và một héc-ta tóc vàng bay bồng bênh.

<Eo ôi!> Marco rên rỉ. <Ê, tui đâu có ham chiêm ngưỡng cảnh này! Rachel, bồ có lỗ chân lông to như hốc đá!>

<Ừ, quái thật,> Cassie lè lưỡi. <Chẳng đẹp mắt tí nào.>

Tôi liếc sang Tobias. Có vẻ như cậu ta đang biến hình rất bình thường. Nếu như có bất kỳ sự biến hình nào được coi là bình thường và nếu như có một sinh vật mà lông vũ của nó đang tan nhều dần và biến thành da thịt được coi là bình thường.

<Thật chẳng ra thể thống gì,> Jake phàn nàn. <Anh bị lạc vào tóc em mất.>

<Bạn ấy đang chìm kìa,> Ax la lên. <Hệ thống nổi của bạn ấy vẫn chưa hoàn chỉnh. Phần lớn cơ thể bạn ấy vẫn là mô mạch loài người.>

<Đâu có,> tôi cố thều thào, cái chày cài cối. Nhưng mà ảnh nói đúng quá: tôi sắp chìm rồi.

Nếu không mau mau hoàn tất việc biến hình thì tôi sẽ chìm xuống tận đáy biển, và sẽ trôi sượt qua tàu Pemalite. Một nàng Gulliver khổng lồ bị chết đuối.

Điều đó khiến tôi phải tập trung gấp rút biến hình cho xong.

Cẳng chân tôi bẻ quặp lại, bàn chân bẹt ra. Đầu tôi phình thành một khối chữ nhật khổng lồ. Con người tách ra... tách cho tới khi mỗi con ở một vùng khác nhau. Cổ tôi dày dần lên thành một cục bướu hình tam giác, nó nhô hẳn trên lưng và trải dọc theo xương sống. Cánh tay tụt hẳn vào trong cơ thể. Những mái chèo xòe ra.

Xong, thế là tôi nổi phụp lên khỏi mặt nước, hít phì phà phì phò qua mũi thở. Phổi tôi căng phồng.

Bầy cá heo hứng chí nhảy nhót, khiêu vũ xung quanh chỉ khiến tôi cảm thấy mặt nước lăn tăn sóng.

Tôi cũng vui lây với nổi sung sướng trong trẻo của những người anh em có mối quan hệ họ hàng thâm sâu cố để, kéo dài hàng ngàn thế hệ với mình.

Bản năng của tôi thật bình tĩnh, tự tin.

Chẳng chút sợ hãi. Chẳng thoáng thắc mắc. Tôi không hỏi cũng chẳng giải thích điều chi.

Tôi hít một hơi thật sâu, căng hết công suất của buồng phổi và lao xuống. Cục bướu cong vồng lên, cái thùy đuôi hình tam giác cũng quấy mạnh, tấp không khí.

Đại dương không còn là cạm bẫy lạnh lẽo nữa.

Đây là nhà tôi.

Tôi rành rẽ từ nhiệt độ, độ sâu tới đáy và những hang hốc của nó.

Chợt, tôi bật miệng cho nổ ra những xung động kêu lách cách. Tức thời, tôi nhận lại "hình ảnh" của tất cả mọi thứ xung quanh - giống như một bức phác họa trắng-đen kéo vệt qua óc tôi rồi lại bị xóa sạch liền.

Thì ra đó là định vị bằng sóng âm - tôi sở hữu cả một dàn radar tự nhiên. Tôi "thấy" bầy cá heo và chúng cũng "thấy" tôi. Kế tiếp, một sinh vật bọc kính hồn bơi về phía tôi.

<Rachel, mình hy vọng đó là bồ,> Tobias gọi.

Trí óc cá nhà táng không khó điều khiển lắm. Có nghĩa là, tôi chẳng cần phải cố gắng. Tôi yêu thích vẻ tự tin, điềm tĩnh này. Nó không hề pha lẫn nỗi khiếp sợ.

<Ờ, chính là mình đây,> tôi đáp, cuộn cong thân mình bọc chàng đàn ông, u nắn toàn cơ bắp lên. Lên, lên, hướng về phía ánh sáng mập mờ như một đoàn xe lửa chạy sầm sầm. Một đoàn tàu khác chạy băng băng bên cạnh tôi. Tụi tôi cùng đua về phía thanh chắn chẹn ngang biển và trời.

<YAH-HAH!> Tobias khoái chí thét rầm khi tụi tôi cùng phóng vút qua thanh chắn, lao lên trời. Hai cái đầu ngoai cỡ của tụi tôi húc sục vào không khí khô hanh, nước nhỏ xuống ròng ròng quanh tụi tôi.

<Ô la la, đã quá!> Jake tấm tắc.

<Tui cũng muốn làm cá nhà táng quá đi > Marco rống lên.

<Mình không nghĩ vậy đâu,> Jake nói. <Tíc tắc, tụi mình cần phải ở lại đây để theo dõi.>

<Để em hóp thêm một ít không khí đã,> tôi trù trù, rồi thở bắn vọt ra những tia nước, xong lại hít vào thật nhiều không khí - chuẩn bị cho một cú lặn dài hơi. Những khoang hở trong cái đầu khổng lồ của tôi chứa đầy nước. Rất tự động, khối mỡ sắp tích tụ ở đó làm nước đầm lại và kéo tôi chúc xuống.

Ba ngàn mét, có lẽ là ba ngàn sáu trăm mét.

Đột nhập vô lãnh địa của mực ma. Tôi hy vọng là vậy. Nơi mà áp suất không khí có thể nhấn từng phân tử không khí ra khỏi cơ thể người.

<Sẵn sàng chưa, Rachel?> Tobias hỏi.

<Sẵn sàng,> tôi trả lời, thở hắt ra, run rẩy tận tâm can. Có lẽ cá nhà táng không biết sợ là gì nhưng tôi thì biết lắm...

CHƯƠNG 17

Tại tôi cong lưng lại, kêu lép bép và nhẹ nhàng tụt xuống vùng biển sống động. Tại tôi lặn xuống thật nhanh, định vị bằng sóng âm những dải đá ngầm và những chỗ trũng. Radar của tôi vẽ ra những bức tranh phác thảo, bất định. Hết lướt qua vùng tối đục ngầu rồi lại vào vùng tối thui tối mò.

Tối như hũ nút! Tối như mù, tựa như con mắt bị dán kín lại và bị nhốt chặt trong hầm mộ dưới lòng đất.

Không hề có ánh sáng.

Các giác quan của cá nhà táng rất nhạy bén. Nó không thể nghe, nhưng lại có thể đoán được. Chẳng bao lâu sau, tôi đã tiến vào khu vực săn mồi.

Nơi này con mồi của tôi có thể sẽ phản công chống lại tôi và thắng.

<Này, Rachel! Bờ biết không? Không chỉ cá nhà táng ăn mực ma đâu, nhiều người vẫn tin rằng mực ma cũng ăn cá nhà táng đấy.> Tobias cung cấp thông tin hữu ích.

<Không ai biết chính xác mực ma ăn cái gì,> tôi nói. <Chỉ có một điều chắc chắn rằng nó là sinh vật ăn thịt đồng loại.>

<Ồ hết xẩy. Cả hai tụi mình cùng nghiên cứu vụ này nha.>

<Ừa. Giờ thì mình cảm thấy khá hơn rồi đó.>

Từ trong tâm trí, tôi ráng moi óc nhớ lại tất cả những gì bấy nay mình đã đọc được ở đâu đó về mực ma. Nó có cái mỏ sắc nhọn như mỏ vẹt và tám cánh tay với những giác mút đầy răng kim. Nó còn có hai xúc tu dài, mạnh mẽ, dùng để vươn ra xa chụp con mồi rồi lùi về phía cánh tay và miệng.

Té ra tôi không biết cá nhà táng giết mực ma bằng cách nào. Nhưng tôi có thể tưởng tượng ra mực ma sẽ ăn cá nhà táng ra sao.

Tôi và Tobias dẫn đại vô vùng tối đen. Vẫn tục xuống, tục xuống mãi, càng ngày càng tối thui.

Cá nhà táng đâu phải nơm nớp lo sợ cái gì sẽ xảy ra.

Hàng ngày nó vẫn săn mồi kiếm sống mà. Có kẻ thắng có kẻ thua, cá nhà táng chấp nhận thực tế nghiệt ngã ấy ngay từ khi mới sinh ra. Còn tôi thì không. Thua là thứ cấm kỵ tôi không muốn nghĩ tới, ở đây không hề có tình huống tôi sẽ hoàn hình trong trường hợp cá nhà táng thua.

Hoàn hình có nghĩa là chết ngay tức khắc.

<Nè, Rachel, có tin gì mới không?> Tobias gọi, có vẻ bồn chồn hơn cả tôi.

Tôi thốt ra tin mới duy nhất mà tôi có thể nghĩ tới. <À, một cậu chàng tên là T.T. rủ mình đi xem phim với cậu ta.>

CÁI GÌ? Cái gì khiến tôi nói về chuyện đó vậy trời?

Nếu tôi có thể đá cho mình một cái, tôi đã làm rồi.

<T.T. hả? Viết tắt của tên gì vậy? Trục Trắc? Tung Tung? Hay Trầm Trọng?[7]> Tobias mỉa mai.

<Mình không biết và mình cũng hổng thèm quan tâm,> tôi trả lời, bực bội vì thái độ của cậu ấy.

<Ồ, bồ nên quan tâm nếu bồ hẹn hò với anh ta,> Tobias nói.

<Được, nếu đã quan tâm, thì mình đã hẹn hò rồi,> tôi nạt lại.

<À.> Ngừng một lúc. <Tại sao bồ không hẹn hò với anh ta?>

<Tại sao bồ lại muốn biết?> Tôi đập lại. Tôi cũng biết cách chơi trò lập lờ đó mà.

<Minh hổng muốn biết đâu, chỉ là nói cho có chuyện thôi,> cậu ấy nói. <Chính xác là vì tụi mình không thể bật tivi lên và ngồi thư giãn được.>

<Ờ, nếu bồ không muốn biết, thì mình sẽ không nói,> tôi đáp, bật lên tiếng lách cách và nghiền cứu những "bức tranh" nhận được.

<Rachel...> cậu ấy mở lời.

Nhưng tôi hổng muốn nói về T.T. thêm chút nào nữa và đặc biệt là tôi không muốn nói với Tobias lý do tôi hổng đồng ý vụ hẹn hò. Đây hoàn toàn không phải lúc.

<Tụi mình tính sẽ bắt con mực ma bằng cách nào hả? Nếu như tìm ra một con?> Tôi hỏi. <Mình nghĩ mực ma rất lạnh lẽo mà cá nhà táng không xoay xở linh hoạt ở đây. Tụi mình phải làm gì bây giờ? Hay là cứ há miệng ra và chờ con mực nhảy vào?>

<Mình không biết,> Tobias thú nhận. <Mình đọc được rằng cá nhà táng có thể sử dụng hệ thống định vị để làm tê liệt con mồi. Chắc là đúng hả?>

<Để rồi xem. Nhìn kìa! Hình như là nó... Cái hình thù với một đồng lòng nhưng đi với nhau đó.>

<Nhìn ư? Mình chẳng nhìn thấy gì cả. À, ý bồ là định vị chứ gì. Ừ, hình như có một đàn cá...>

<Có lẽ là một con mực. Con nhỏ thôi, không phải là loại khổng lồ. Trí óc cá nhà táng muốn bắt nó. Có lẽ đó là mực.>

<Chẳng cách chi săn được đâu,> Tobias phàn nàn. <Cần phải thấy con mồi mới làm gì được chứ. Ý mình, đó là một điều hết sức căn bản của loài thú săn mồi.>

<Đó là đối với điều hâu thôi,> tôi nói.

<Với bất kỳ động vật ăn thịt có đầu óc nào. Cái này điên thật. Đuổi theo hình ảnh định vị.>

<Để mình coi xem có đúng không nha. Để xem nó có tê liệt không...>

Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách.

Tôi bật ra một tràng sóng âm định vị ở mức maximum, phóng âm thanh thẳng về hướng hình ảnh con mực. Đột nhiên, cái đám đang bơi đó ngừng chuyển động. <Bá cháy.>

<Nó không kéo dài lâu đâu,> Tobias bình luận.

Tôi cũng đã nhận thấy điều đó. <Đám mực này dài cỡ chừng ba tấc à. Tội mình đang nói về thứ có thể trải dài cả một sân bóng chuyền và sân bóng rổ cơ mà. Để chút nữa coi cậu bé bự đó sẽ tê liệt như thế nào, nếu tội mình tìm ra nó.>

<Hây, Rachel,> Tobias kêu. <Bồ nghĩ tội mình đã lặn xuống được bao lâu rồi?>

<Chừng hai mươi phút? Hay là bốn tiếng? Ai mà biết được?> Tôi nói ảo não. <Mình bắt đầu cảm thấy sức nặng của áp suất rồi. Trí não cá của mình đang bức bối lắm.>

Phần cá nhà táng trong tôi đang khao khát muốn trời lên mặt nước, còn phần người của tôi muốn điều đó từ lâu rồi.

<Tội mình tách ra đi,> tôi đề nghị. <Tỏa ra tìm...>

<Hay lên một chút rồi xuống trở lại nha...>

<Mình không muốn phải lặn nữa,> tôi bàn lui. <Ghê lắm!>

<Vây cũng được. Mình đi đây. Chúng ta cần một con mực bự và một phi thuyền to.>

Tội tôi mò mẫm định vị. Xà quần lên xuống, xuống, xuống nữa. Tôi vừa vớ được cái gì đó có vẻ như mực ma. Nhưng rồi tôi lại mất dấu nó.

Thật điên rồ! Tội tôi đang đùa giỡn với bóng tối. Những tia nắng mặt trời không bao giờ có thể xuyên tới được nơi này. Nếu nước là đá hay đất cát, chưa chắc nó đã tối bằng...

Tội tôi đang bị chôn sống.

Chôn sống dưới nước.

<Trời lên thôi,> cuối cùng Tobias phải la lên, giọng truyền ý nghĩ của cậu ta yếu ớt, run rẩy.

<Ừa,> tôi đồng ý.

Tội tôi quay đầu và đi lên. Lúc này còn kinh hoàng hơn. Hãy tưởng tượng, bạn đang đi qua nghĩa địa vào ban đêm. Gai ốc, bạn sờ hết cả lên. Nhưng đến khi bạn dợm bỏ chạy thì cơn sợ

hải mới định hình. Bạn sờ mó được "nó" và bạn càng tê điếng người hơn. Tôi cố tự nhủ rằng ngoi lên mặt nước không có gì phải khiếp vía cả, rằng chỉ vì tôi cần thêm không khí.

Tụi tôi điên cuồng lao hướng lên mặt nước. Sao mà lâu thế. Lên, lên, lên!

Không khí ở đâu nhỉ?

Tụi tôi đã lặn xuống sâu lắm. Có lẽ tụi tôi sẽ không bao giờ còn thấy được bầu trời nữa. Tụi tôi sẽ chết biệt tích trong bóng tối, sẽ chìm xuống trở lại đáy biển vô sự sống, tắm tối và lạnh lẽo.

Sẽ bị chôn sống dưới nước.

CHƯƠNG 18

Tôi vùng vẫy điên cuồng, mọi cơ bắp trong tôi căng gồng lên. Tuyệt vọng! Tôi tuyệt vọng rồi!

Bồng...

Phụụụтт!

Tôi bay bổng lên không trung, vọt ra khỏi nước, ép khí ôi ra khỏi phổi và lại rớt oạch xuống biển.

VÚÚÚTT!

Tobias trôi lên, cách tôi cả ba trăm mét. Tôi hút không khí - hít thở như chưa bao giờ tôi được thở.

Lũ bạn trong lốt cá heo đang lặn quần ở đâu đó chứ không phải ở đây. Nếu tôi thấy chúng nó ngay mới là chuyện lạ. Bạn đâu thể lặn sâu xuống biển cả dậm rồi lại trôi lên theo chiều thẳng đứng!

Tobias dậm mình trong sóng biển bên cạnh tôi.

<Tụi mình biến thành con gì có cánh rồi đi tìm mấy đũa kia đi,> cậu ta đề nghị.

<Rồi sẽ nói gì với tụi nó?> Tôi vùng vằng nói, giận dữ với cả chính mình. <Bảo rằng tụi mình đầu hàng sao?>

<Bồ muốn lặn xuống nữa hả?> Tobias hỏi như thể tôi bị mất trí.

<Mình không biết,> tôi thú thật.

<Vậy thì đi kiểm tụi nó và bảo tụi mình thua rồi. Sau đó thì sao?>

Cả tôi và Tobias đều biết sau đó sẽ ra sao. Jake sẽ dẫn tụi tôi trở lại bờ. Lần này anh sẽ thu nạp và biến thành cá nhà táng rồi đi cùng với Cassie hay Marco.

Rồi tụi nó sẽ trở lại đây - với ít thời gian và ít cơ hội thành công hơn.

<Thế này chẳng vui chút nào,> Tobias nói.

<Ừ. Mình biết. Xin lỗi vì mình đã lôi bồ vào vụ này>

<Im nào,> cậu ta khổ sở nói. <Đi thôi.>

Tụi tôi lại đâm bổ xuống, xuống. Xuống dòng nước đen kịt như mực.

Sau mười phút xuống, tụi tôi lại tách ra. <Đừng đi quá xa đấy,> Tobias dặn với theo.

Đáng lẽ tôi nên nghe theo cậu ấy.

Tôi bơi hồi hả, quẫy hết loạt này đến loạt kia, liên tục phát ra sóng âm định vị. Bao nhiêu hình ảnh lướt ào ào qua tôi, nhưng chẳng có hình ảnh nào đủ bự để cho rằng đó là mực ma hay một con tàu.

Bất thành linh...

Một luồng ánh sáng nhá lên! Le lói, chớp chờn!

Tôi suýt nữa thì phá ra cười. Cá! Loài cá phát sáng, cá lân quang í mà. Phản ứng hóa học làm thân mình nó lóe lên như đèn neon trong bóng đêm.

Con cá đang bơi xa khỏi tôi, nhưng lại ở góc độ nghiêng. Hình như nó vừa vượt qua một cái gì đó nữa. Từ phía đằng sau, qua bên trái tôi và...

Tôi phóng ra những tiếng lách tách. Hình ảnh trở lại rõ hơn, gây sững sờ. Những chi tiết không thể sai lầm được.

Đang dùng dùng lao về phía tôi, như một trái thủy lôi đen thui đầy chết chóc, là một con mực ma đang đói và đang giận dữ dài mười tám mét.

Chẳng việc gì phải thắc mắc lôi thôi xem mực ma có hung hăng hay không, tôi nghĩ. Một ngày nào đó, sáu đứa bọn tôi sẽ cùng nhau viết một cuốn "Cẩm nang sở thú học" với những chi tiết cập nhật nhất. Nếu tại tôi sống được lâu tới đó.

<Tobias!> Tôi hét lên và vội vàng phóng ra những tràng sóng âm mạnh bạo như súng máy vào con mực.

Nó tê lại, rùng rùng trước đợt tấn công của tôi.

<Tobias!> Tôi lại hét gọi khi bản năng cá nhà táng lấn lướt. Tôi muốn giết ngóm con mực ma kia đi. Tôi muốn sẵn.

Tobias đâu rồi cà?

Sẵn bắt thì được. Nhưng giết thì không. Tại tôi cần mực ma còn sống. Con cá nhà táng chẳng buồn bận tâm. Đây là bản năng cốt lõi của nó mà. Nó đang đói và muốn ăn mồi. Tôi phải đấu tranh gay gắt để khống chế trí não cá nhà táng. Nó dễ bảo đến nỗi tôi gần như không nhận thấy. Nhưng đó là vì tôi đã làm điều mà cá nhà táng muốn tôi làm.

Bây giờ tôi đã cảm thấy uy lực mạnh mẽ của bộ não thông minh, to lớn đó, khi nó cương quyết đòi thực hiện cho bằng được những chỉ dẫn đã được mã hóa sâu thẳm vào ADN của mình.

Trong khi tôi còn đang loay hoay đánh vật với trí não cá nhà táng thì con mực ma đã hồi tỉnh. Nó hùng dũng tiến về phía tôi với tinh thần giết chóc sôi lên trong máu.

Từ xa vọng lại một giọng truyền yếu ớt. Tobias!

<Mình nghĩ mình đã tìm ra tàu Pemalite,> Tobias thông báo yếu ớt.

<Tuyệt. Còn mình thì tìm ra mực ma.>

CHƯƠNG 19

Một cú quét trong bóng tối. Tôi không hề thấy nó vung xúc tu. Nó đập vào tôi, quấn vào, tóm lấy và giữ chặt. Thêm một cú quất nữa.

Hai xúc tu dài cả chín mét mạnh như những cánh tay sắt thít chặt quanh đầu tôi.

Con mực ma dùng xúc tu để đu phần cơ thể còn lại của nó về phía tôi. Tôi cảm thấy nước chuyển động, cảm thấy sự giãn co, cảm thấy cái miệng mực ma quái dị như mỏ điều hâu, mà trước kia tôi đã xem qua trong những tấm hình chụp.

Thêm một cánh tay dày và mạnh hơn cả xúc tu. Rồi một cái nữa!

Tôi vùng vẫy điên cuồng, bứt đứt một cánh tay. Những giác mút thì nhau rút từng mảng thịt của tôi. Tôi ngửi thấy mùi máu của chính mình.

Cái đuôi! Thôi rồi tôi không thể ngoe nguẩy đuôi được nữa. Con mực ma đã bắt được tôi. Ở TRÊN NGƯỜI tôi. Quá gần để định vị sóng âm hầu trông thấy bất cứ cái gì. Tôi phải vật lộn trong cảnh mù lòa. Khác với con mực ma, tôi không có một cánh tay nào cả.

Về cơ bản, mực ma nhỏ, nhẹ và yếu hơn tôi. Nhưng nó nhanh nhẹn lắm. Nó lại có nhiều cánh tay, trong khi tôi chỉ có miệng.

Hãy tưởng tượng trận đấu giữa một vận động viên thể dục nhỏ thó được dùng cả tay lẫn chân với một kẻ phòng thủ nặng một trăm năm mươi ký chỉ được dùng miệng là bạn biết tình thế của tôi lúc này...

Con mực ma khóa siết tôi lại. Tôi chìm ngấm.

Chìm xuống nơi áp suất không khí có thể nghiền nát cả cá nhà táng. Tới nơi lá phổi cháy bỏng của tôi phải khó nhọc thở hít. Xuống cái chết đen ngòm.

<KHÔNG!>

Tôi vùng lên và quay tròn. Con mực ma vẫn đeo bám. Tôi lại phóng ra những tràng sóng âm. Một lần. Lại lần nữa! Nhưng chính thân hình to lớn của tôi lại thành cái khiên che cho con mực ma.

Tôi bắn ra sóng âm một lần nữa và một lần nữa, nhưng nó vẫn dội lại chính người tôi. Rồi thành linh, một tràng sóng âm phóng trúng một bức tường nước đen đặc và dội văng trở lại. Nó vẽ ra cho tôi thấy một bức tranh nát vụn, kỳ quái.

Con mực ma quá to! Cái đầu hình cánh cung dày cỡ chiếc xe buýt mini của nó tì chặt vào đầu tôi. Mắt trái tôi chỉ còn cách cái mỏ dữ dằn và sắc lẹm có vài phân. Tám cánh tay dài sáu mét và hai xúc tu dài hơn bầu vào rồi xé tôi ra. Những giác mút vung vẩy.

Tôi đang yếu đi.

Không thể cố được nữa.

Không, tôi nài nỉ. Chuyện này không thể xảy ra được.

Nhưng cú siết của mực ma càng ngày càng chặt hơn, tàn nhẫn hơn - như một con trăn kiềm cứng đuôi tôi, khiến tôi tê liệt.

Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách-Lách-tách.

Có tiếng của những tràng sóng âm định vị. Nhưng không phải phát ra từ tôi!

<Tobias!>

<Bình tĩnh, Rachel, mình đây!> Tobias gầm lên và lại lách tách nữa.

Con mực quần quai. Tôi co quắp trong đau đớn. Rồi mấy cánh tay mực ma nới lỏng tôi ra.

<Tobias... cuộc đấu... tiêu hao quá nhiều không khí. Mình cần phải ngoi lên đây!>

<Đi đi!> cậu ta nói cộc lốc. <Mình sẽ gặp bồ trên đó.>

Tôi muốn ở lại. Tôi cần phải ở lại. Ngộ nhỡ con mực ma giết mất Tobias thì sao... Nhưng chẳng còn chọn lựa nào khác!

<Đi!> Tobias hét. Cậu ta lại phóng một luồng định vị nữa vào con mực ma - phóng trực diện, thẳng vào người nó.

Tôi buộc phải quay đi. Trí óc cá nhà táng đang rên la thảm thiết. Tôi trôi lên, nhưng hình như mãi mãi không bao giờ lên tới. Cá nhà táng đang yếu dần. Te tua. Các giác quan đang mờ đi, nhập nhằng, lẫn lộn.

<Rachel? Tobias? Có phải một trong hai bồ vừa ngoi lên đó không? Tụi này tìm nãy giờ...>

Tiếng Cassie. Gần, rất gần.

<Minh đây,> tôi thều thào đáp. <Cá nhà táng kiệt sức. Mệt quá.>

<Không! Ráng bơi nào! Bồ chỉ còn cách mặt nước vài mét nữa thôi! Ráng lên!> Cassie khuyến khích.

Bơi, tôi tự nhủ, ép cơ thể cong vòng của mình dịch chuyển. Bơi!

Lần này tôi không vỡ òa lên không trung mà chỉ nhu nhú lên, gần như bất tỉnh. Tôi mệt đến mức không nhận biết không khí đang ùa vào, trám đầy phổi mình.

<Tobias đâu?> Cassie hỏi, nổi lên bên cạnh tôi.

<Con mực. Đang đánh nhau với nó,> tôi hỗn hển. <Minh cần phải xuống dưới đó. Phải giúp cậu ấy một tay.>

<Đừng,> Cassie can. <Đừng.>

Một con cá heo nữa hiện ra bên cạnh hai đứa tôi.

<Rachel hả ?> Jake hỏi.

<Em phải phụ Tobias!>

<Cám ơn, chẳng cần phải phụ giúp gì nữa,> Tobias ồ lên.

<Tobias!>

<Ừ. Minh và con mực ma. Hà hà. Điều hâu hay cá nhà táng - chẳng con mồi nào thoát khỏi tay mình đâu. Nó đang lên đấy. Để ý coi.>

<Tất cả mọi người cẩn thận,> tôi thét lên cảnh báo khi mấy đứa khác kéo đến. <Đừng để nó tóm mấy bồ!>

<Oa!> Marco hét om khi lớp màng ngoài màu đỏ bầm của con mực ma hiện ra. <Cái gương mặt xấu tệ, chỉ có mẹ nó mới ưa nổi.>

<Chắc chắn nó còn ăn thịt cả mẹ nó nữa,> tôi gầm gừ, lựa thế tấn công. <Nào, giờ thì để mình ăn thịt nó.>

<Mình không nghĩ vậy đâu, Rachel,> Tobias nói. <Mình đâu xông pha, chịu rầy rà như thế này để bỏ giết nó. Chỉ cần làm nó bị thương thôi.>

<Mình sẽ bắt nó,> tôi hét rồi xông lên.

Lúc này, dưới ánh sáng của những vì sao và mặt trăng, tôi có thể thấy đôi mắt đen to như trục bánh xe của con mực ma - con mắt lớn nhất Trái Đất - đang nhìn trừng trừng vào mắt mình.

Nó bung xúc tu ra phang tôi.

Tôi cắn đứt phăng cái roi ấy.

Máu xanh tuôn ùng ục khỏi chỗ bị đứt.

Tôi phập miệng xuống mấy cánh tay mực ma và giữ rịt lấy. Tobias cũng làm tương tự.

Hai chống một. Tụi tôi xúm vào đánh hội đồng con mực.

CHƯƠNG 20

Tôi giữ chắc lấy con mực đã xuôi lơ trên mặt nước cho Jake, Cassie, Marco, Ax rồi cuối cùng là Tobias thâm nập nó. Thật chẳng dễ dàng gì. Việc con người, Andalite và điều hâu bập bênh trên sóng thò tay và móng vuốt vào một sinh vật cao su đầu phải là một bữa tiệc.

May thay, con mực cũng phản ứng như bình thường khi bị hấp thụ. Nó trở nên lừ đừ và hiền lành.

<Tới phiên em đó, Rachel,> Jake bảo.

Tôi hoàn hình, co rút lại từ kích cỡ một toà nhà thành cỡ một con người. Hoàn hình trông

có vẻ bình thường hơn việc biến hình một chút. Tôi teo nhỏ theo tỷ lệ tương ứng của hầu hết các bộ phận.

Rồi, sau cùng, tôi cũng đã là một cô gái hoàn toàn ở-nhằm-chỗ, đứng thò cổ khỏi mặt nước mặn vấy đầy mực và máu của mực ma. Tôi đập nước để đứng gần cái đầu hình vòng cung. Cần phải sờ vào con vật. Rốt cục tôi cũng nuốt phải vài lít nước mặn đầy mực đen. Tôi phải kéo dài thời gian thấm nấp để giữ con mực nằm yên cho Tobias.

Xong xuôi, tôi biến trở lại thành cá nhà táng để xua con mực ra xa. Lúc con mực ma tội nghiệp đã thoát rồi, tôi lao bổ xuống vùng nước an toàn bên dưới.

Như tôi đã nói. Rất chính xác, đây hổng phải là một bữa tiệc.

"Hề hề, tưởng nơi này trơ trụi, hoang tàn lắm chứ," Marco phun nước muối phì phì ra khỏi miệng, "ai dè cũng vui ra phết."

<Tôi nghĩ lối hình biến này sẽ thú vị lắm,> Ax nói. <Nó có quá trời tay luôn.>

"Nào, nhanh nhanh lên," tôi giục, vẫn còn trong dạng hình người. "Đường lặn xuống xa lắm đấy. Mà tụi mình không có nhiều thời gian đâu."

<Chúng ta còn hai giờ và bảy phút nữa theo thời gian của các bạn,> Ax thông báo.

"Ax, đó là giờ và phút của tất cả mọi người," Marco nói. "Giờ của tụi này cũng là giờ của bồ. Đây là Trái Đất. Một phút là một phút."

<Bây giờ chúng ta còn hai giờ và sáu phút tính theo thời gian của các bạn,> Ax nói khô khan.

"Tobias? Bồ đưa tụi mình tới chỗ bồ thấy tàu Pemalite đi." Jake yêu cầu.

Tobias được Jake và Cassie giúp đưa lên khỏi nước. Cậu ta không còn là con chim hạnh phúc nữa.

<Mình có thể cố,> cậu ta nói.

"Nào, tất cả mọi người hãy biến hình. Mau lên!"

Tôi đã có kinh nghiệm với nhiều hình biến khác thường. Tôi đã từng ở trong dạng của những loài vật khác nhau, nhiều hơn cả số lượng chủng loại mà một con người đã từng gặp qua. Tôi nghĩ rằng tôi luôn sẵn sàng đối mặt với bất kỳ điều gì.

Nhưng lần biến hình này thật kỳ lạ.

Tôi tập trung trí óc và cảm thấy sự thay đổi bắt đầu.

Bạn không thực sự cảm nhận những gì xảy ra trong khi biến hình đâu. Bạn chỉ như thấy nó từ một khoảng cách xa. Như kiểu bạn cảm thấy cái máy khoan của ông nha sĩ, dù đã được tiêm thuốc tê í.

Nó hổng đau. Nhưng cũng không hề bình thường.

Tôi có thể nghe thấy tiếng xì xèo từ trong ruột dội ra. Tôi lộn phập xuống, chìm dần. Các cơ quan nội tạng của tôi đang lìa đi để bay lơ lửng vào vùng không gian Zero, cho đến khi tôi triệu hồi chúng quay lại. Tôi như bị xúc lên!

Cẳng tay và chân tôi bắt đầu duỗi dài ra. Ra, ra xa hơn nữa. Hai cánh tay tôi tạo thành hai đầu mấu xúc tu. Chân tôi là hai trong số những cánh tay con mực.

Vuúúttt! Vuúúúttt!

Thêm sáu cánh tay nữa thò ra từ ngực, lưng và hông tôi - ngo ngoe như rắn chui qua da thịt và nhú lên.

Tôi hình dung một hình ảnh khủng khiếp là mình là một quả trứng, nở ra thành rắn. Cả cơ thể tôi chỉ là những cái tay ngo ngoe.

<Hừ, một cơn ác mộng hoàn toàn mới đây,> tôi lẩm bẩm.

Giờ thì bộ cánh tay đã loe ra. Rùng giác mút dị hợm đầy răng kim nhìn nham nhở như những vết loét.

Phụp!

Đầu tôi nổ lộp bộp từ bên trong rồi thình lình xệ xuống hộp sọ chảy tan đi. Mắt tôi tràn rộng ra. Đỉnh đầu tôi bắt đầu toác ra, tựa như mụn vỡ trong phim hoạt hình. Hình như ruột gan tôi hòa luôn vào vùng đầu.

Da tôi chuyển sang màu nâu, lỏng lẻo như tôi bị treo tòn teng trong chiếc áo len thùng thình, rộng gấp mười lần mình. Nhìn làn da như một cái áo choàng đầy cơ bắp.

Mắt tôi phồng lên, xếp thành một vòng tròn khổng lồ đầy những quầng đen. Tôi đã chìm xuống mười lăm hay hai mươi bốn thước nước. Chẳng thể đếm những cánh tay vẫn đang dài ra, nhưng tôi có thể thấy. Mắt mực ma tốt không thua gì mắt cú nhìn ban đêm, nếu không nói là

tốt hơn.

Tiếp theo, khi chậm rãi kiểm tra các cánh tay, khi hàng trăm các mút căng giãn ra, tôi cảm thấy trí óc mục ma vượt lên, trấn át trí óc tôi.

Lại thêm một con mục ma nữa. Rất nhiều mục ma quanh tôi.

Và tôi đói bụng.

Đói lắm.

CHƯƠNG 21

Ai đó vừa rời khỏi tôi. Một con mục ma khác đang đung đưa những cánh tay nghều ngoà y như loài hoa dị kỳ. Tôi thấy lớp màng bên ngoài của nó.

Đó là khẩu phần thịt cho tôi chén.

Tôi trầm mình xuống nước, lao vun vút như máy bay phản lực.

Tôi lao xuống! Vươn những cánh tay dài lên, co vào rồi lại dãn ra, quăng chúng về phía con mồi, tôi di chuyển theo cách mà phần người trong tôi cảm thấy chậm rì.

Một con mục ma đang bắt cần!

Cassie? Hình như là Cassie?

Thì sao nào? Cassie có thể làm giảm cơn đói của tôi y như...

Nhỏ giật bắn lên khi tôi chạm tới. Những cánh tay nhỏ cũng xòe trở lại về phía tôi.

<Ê!> Nhỏ cất giọng phản đối.

<Ồ... ờ xin lỗi nha,> tôi nhỏ nhỏ. Trí não người của tôi thu cánh tay trở về. <Mình chỉ...>

<Mình thừa biết cái "mình chỉ..." của bồ là gì rồi,> Cassie cự. <Mình cũng gặp vấn đề tương tự. Nhưng mình đâu có ăn thịt bồ.>

<Thì mình đã xin lỗi rồi mà.>

<Thôi nào,> Jake dàn hòa. <Tobias! Bồ dẫn đường đi.>

Nói thì dễ lắm, chứ làm thì gay go đấy.

Người ta cho rằng lặn xuống cũng như đi thang máy xuống vậy. Nhưng tại tôi đang nói tới ba dặm nước - ba dặm thủy triều và các dòng đối lưu. Cảnh vật tối mịt mù, tối đến nỗi mà sau dặm đầu tiên thì đôi mắt tuyệt hảo của mực ma cũng đành chào thua, không thấy gì nữa (không kể trường hợp chẳng có gì để ngắm).

Có hai chiếc đồng hồ treo lơ lửng trên đầu tôi. Một là: chỉ còn hai tiếng nữa thì hầm chứa hạt nhân sẽ mở ra, và người ta sẽ khám phá ra một người Chee bị tê liệt. Hai là: hạn định trước khi bị kẹt vĩnh viễn trong hình biến.

Thêm một khó khăn nữa: nếu hoàn hình thì tại tôi sẽ bị ép nát như. Cơ thể tại tôi sẽ bị ép bẹp dí, xương đâm ra ngoài da thịt như cái gổ ghim đầy kim; đầu tại tôi sẽ bục toác ra như trái dưa hấu đỏ chín rục.

Đó cũng có nghĩa là chiếc đồng hồ thứ ba: không còn đường quay lại. Nếu không kịp tìm ra tàu Pemalite, thì tại tôi cũng không còn đủ thời gian để ngoi trở lên mặt nước.

Nhưng lượn lơ mãi mà Tobias vẫn chưa tìm ra con tàu. Theo người Chee, đó là một con tàu khổng lồ, dài đến chín mươi mét. Hãy tưởng tượng: bạn biết một tòa nhà dài chín mươi mét nằm ở đâu. Sau đó bạn rời khỏi tòa nhà và đi ba dặm xuyên qua bóng tối.

Và bây giờ bạn đang tìm đường quay trở lại tòa nhà ấy, cũng trong bóng tối mù mịt.

Tại tôi xuống đến đáy biển theo sự chỉ dẫn của Tobias. Sàng tới sàng lui, lặn ngụp như những trái thủy lôi lang thang trong vùng nước hoang mạc. Tại tôi khuấy động những đê cát, những tảng đá nhỏ li ti và những gì thứ còn sót lại trong ba dặm nước phía trên.

Thỉnh thoảng một sinh vật phát sáng ngênh ngang dạo qua, sau đó tối vẫn hoàn tối.

<Mình ngoi lên đây.> Tobias kêu ca. <Thà mình ở dạng cá nhà táng còn hơn! Mình không thể định vị được! Mình đang làm theo bản năng. Thật kỳ quái!>

<Chúng ta đang tới chỗ không thể lùi tiếp được rồi,> Ax loan báo. <Chúng ta quay lại... hoặc hy vọng tìm ra tàu Pemalite.>

<Tụi mình phải chạy thôi, Jake,> Tobias vẫn kêu rầm rĩ, xem ra đã đầu hàng. <Thế này không được.>

<Vụ này đã trục trặc ngay từ đầu rồi.> Marco nói, lộ rõ vẻ chán chường. <Tụi mình bị giật dây mà chẳng biết là ai hay cái gì. Tất cả đều đã được dàn dựng sẵn. Tui...>

<Khoan! Khoan!> Cassie thảng thốt. <Mình thấy có ánh sáng!>

<Chỉ là cá phát sáng thôi,> tôi rầu rĩ.

<Không. Không. Nhìn kia!>

Thật khó mà ước lượng được khoảng cách trong vùng biển đen thui này, nhưng đúng là có ánh sáng thật! Cả một chuỗi dài chiếu xuống.

<Bảy... tám... mình đếm có tám,> Jake nói.

<Chúng là cái gì vậy?> tôi hỏi.

Marco phát một âm thanh tỏ vẻ ghê tởm.

<Mấy bồ không đoán được sao. Yeerk chứ còn cái gì nữa.>

CHƯƠNG 22

<**T**ôi nghĩ thế thuận không nghiêng về chúng ta,> Ax nói với vẻ cố gắng tỏ ra bình thản.

<Lần này bồ sai rồi, chiến hữu,> Tobias phản bác. <Bọn Yeerk cũng đang hướng đến nơi chúng ta cần đến. Chúng đi theo tín hiệu từ con tàu phát ra.>

<Dẫn đường đi!> Cassie la.

<Giật lùi!> Jake nói.

Tất cả bọn cùng lùi phắt lại. Nuốt nước... rồi phun ra... nuốt vào... lại nhổ ra.

Tụi tụi ôm sát đáy biển mà đi, hướng tới nơi luồng ánh sáng, rọi vào. Tụi tụi hay bọn Yeerk ở gần hơn? Không thể biết chắc được.

Thế rồi...

<Chao!> Tôi cảm nhận hơn là thấy mặt đất bên dưới mình nứt ra, một thung lũng sâu hoắm, rộng bạt ngàn. Ở đó, cái vật đậu thoải mái trên một bệ đỡ ngay dưới miệng thung lũng, lóe ánh sáng xanh lấp lờ chỉ có thể là một con tàu mà thôi.

Không phải là tàu của loài người.

Đúng như người Chee nói, nó dài chín mươi mét. Họ không mô tả cho tụi tụi biết hình dáng của nó. Nhưng trong ánh sáng xanh nhờ nhờ này, tụi tụi thấy rất rõ rằng người Pemalite đã đóng con tàu mô phỏng theo hình dáng của chính mình, có hơi cách điệu một chút. Một người Pemalite có cái đầu hơi phóng đại như đầu chó, với mấy cái cẳng mảnh mai và cái bụng tròn quay.

<Trông như chó Snoopy[8] vậy.> Cassie nhận xét.

Đúng! Có điều đó là một chú chó Snoopy màu xanh lá cây, khổng lồ nhưng mảnh khảnh.

<Chắc chắn không phải là tàu Lưỡi Rìu chứ?> Jake hỏi.

<Người Pemalite không đóng tàu làm vũ khí,> Cassie nói. <Đó là món đồ chơi. Họ chế ra cho vui đấy mà.>

Tôi ngược lên trên. Đoàn tàu Yeerk vẫn đang lù lù tiến xuống. Có lẽ còn cách một dặm, hoặc chỉ ba trăm mét. <Tụi mình vào trong đi.>

Tụi tụi sán lại gần. Tấm bảng điều khiển bên ngoài vỏ tàu được thắp sáng rực.

<A, bảng điều khiển để chuyển đổi môi trường sống đây mà. Erek đã nói cho tụi mình biết,> Jake reo vui và đặt một hàng giác mút lên đỉnh của tấm bảng hình chữ nhật. <Để coi máy tính tàu Pemalite làm gì nè...>

Một chớp đèn vàng nhá lên hai lần. Với đôi mắt nãy giờ mò mẫm trong bóng tối của tụi tụi, nó sáng lóa như đèn pin.

Jake thu cánh tay mực ma dài thông về, rồi dùng đầu mút chấm nhẹ vào con số 6.

<Hết ý,> Marco la rầm khi theo tụi tôi vào trong. <Xem ra chỉ việc nói "Xin chào, mực ma. Phái đoàn sáu người hả?">

Tôi quay lại nhìn khi cánh cửa khoang giảm áp đóng sập lại, nhốt gọn mớ xúc tu và cánh tay của tụi tôi. Luồng ánh sáng bên ngoài giờ đã loang rộng hơn. Bọn Yeerk đang tới gần.

Toàn bộ con tàu bắt đầu sáng rực lên, y như ta vừa bật công tắc một bóng đèn.

Nó chiếu rọi ụ bệ đá. Nó chiếu sáng một cặp cá quái dị. Nó chiếu luôn cả cái khối gồm tám chiếc Con Rệp.

Cánh cửa bên ngoài đóng kín lại.

<Chúng ta sắp có bạn đồng hành,> tôi bảo.

<Cứ làm chuyện của tụi mình đã. Tụi mình cần phải vào trong và tắt tín hiệu đi,> Jake nói.

Cửa bên trong từ từ mở ra.

<Erek nói sẽ có một bầu khí quyển được hình thành để duy trì hình-thái-sống của chúng ta,> Jake nói. <Hy vọng họ cũng chuẩn bị môi trường cho mực ma.>

<Ừ, hãy chuẩn bị một ít bột nhào và dầu chiên sôi sùng sục. Món mực hầm kiểu Ý giá mười ngàn đô,> Marco pha trò.

Tụi tôi lũ lượt vượt qua cánh cửa, vào trong con tàu. Đèn nội bộ nhá lên. Erek nói rất đúng.

Có một môi trường thích hợp đang dành sẵn cho tụi tôi.

<Ô, trời ơi,> Cassie trầm trồ.

Tất cả tụi tôi vẫn bơi tung tăng. Vẫn ở trong nước. Mỗi đứa được treo lơ lửng bên trong một quả bong bóng nước nổi lênh bênh. Giống như quả khinh khí cầu nước vậy.

Tôi phóng xuống. Quả bong bóng nước cũng dịch chuyển theo. Tôi vươn một cánh tay ra ngoài, sang vùng không khí bên kia. Khô ran. Quả bong bóng nước không hề bị nổ.

<Trời! Nếu có được kỹ thuật này thì chúng ta sẽ xây dựng một công viên nước ngon lành hơn bất cứ công viên nước nào trên thế giới,> Marco xuýt xoa.

<Ừa, mình cũng vừa mới nghĩ như thế,> tôi đồng tình. <Công viên nước thống soái.>

Bên kia quả bong bóng nước là một thế giới huyền ảo.

Trái khấp sần tàu là một bãi cỏ tươi tốt màu tím và xanh lá cây, được tĩa tót thành đủ mọi hình thù: cuộn sóng; ô vuông đen trắng như bàn cờ đam; trừu tượng như tranh của Picasso; và hoa theo kiểu Van Gogh. Cây cối và bụi rậm đủ màu sắc chen chúc nhau, ken dày thành từng khu rừng nhỏ tĩnh mịch. Một dòng sông loang loáng, lờ lững uốn khúc qua trung tâm con tàu, đổ thành dòng thác nhỏ xuống mặt hồ lăn tăn sóng.

Khắp nơi, chỗ nào cũng có những cỗ máy lạ kỳ, được trang hoàng và thắp sáng lộng lẫy - chúng chỉ có thể là đồ chơi mà thôi. Bên cạnh tụi tôi, phấp phới trong không trung là những vật dài ngoằng ngoằng, trông như rắn có lông. Trên mái trần hình mái vòm, xa tuốt phía trên đầu, là hình chiếu những đám mây và bầu trời lạ hoắc - chẳng giống bầu trời Trái Đất chút nào.

Tất cả đã có từ hàng ngàn ngàn năm trước. Tất cả vẫn đang hoạt động. Tất cả im lìm nằm đó, như lời nhắc nhở về một loài đã mất.

<Cầu trục chiến đấu nhĩ?> Ax hỏi.

<Giống y như tàu Mái Vòm của bồ há, chiến hữu, chỉ có điều là kinh dị hơn thôi.> Tobias nhận xét.

<Đúng, nhưng tàu của chúng tôi cần phải chứa chỗ để đặt vũ khí,> Ax nói, tỏ vẻ chê bai. <Chính vì thế mà người Andalite vẫn còn tồn tại trong khi người Pemalite đã bị hủy diệt.>

<Đụng chạm, đụng chạm rồi,> Marco ỉ ôi.

<Nhất định phải có cầu trục chiến hay buồng lái,> Ax khẳng khẳng. <Ngay cả tàu dành cho trẻ em dạo chơi thế này cũng phải có buồng lái chứ.>

<Có phải cái cây kia không?> Cassie chỉ. <Mình thấy có ánh sáng và những nút bấm.>

Tụi tôi phóng tới bên cái cây, vẫn ở yên trong quả bong bóng nước. Đúng rồi một chuỗi bảng điều khiển được gắn đầy vào thân cây.

<Thật vô lý,> Ax bất bình. < Cầu trục chiến mà là một thân cây sao? Người Andalite tụi tôi rất yêu cây, nhưng mà như thế này thì kỳ cục quá.>

<Tụi mình phải tắt tín hiệu đi rồi rời khỏi đây ngay, trước khi bọn Yeerk xông vào.> Jake ra lệnh.

Có đốm đèn đỏ trên một bảng điều khiển. Bên dưới nó là một cái nút.

<Mình nghĩ phải bấm cái nút này,> Marco đề nghị.

Quả bong bóng nước của Ax đẩy quả bong bóng nước của Marco qua một bên. <Có lẽ tôi phải xem xét kỹ cái này,> Ax bảo.

Chợt, một giọng truyền ý nghĩ vui vẻ vang lên trong đầu tụi tôi. *<Xin hân hoan chào đón các bạn hữu. Chúng tôi rất vui sướng đón các bạn lên tàu. Tuy nhiên, chúng tôi không muốn các bạn tiếp cận tấm bảng điều khiển này. Có thể các bạn sẽ vô tình làm mình bị tổn hại. Và như vậy thì rất đáng buồn.>*

Ax bấm vào số 6.

<Đó là mật mã chính xác! Mọi lo ngại của chúng tôi đã sai.>

<Chà, tụi mình vừa mới đột nhập vào một vùng an ninh vờ vịt... > Marco vừa cười khanh khách vừa nói.

<Cám ơn các bạn nhiều. Bây giờ các bạn đã có thể tiếp cận bảng điều khiển. Hãy lựa chọn điều thuận lợi cho mình. Khi các bạn lựa xong, chúng tôi hy vọng các bạn sẽ cùng chúng tôi tham gia một trò chơi; thưởng thức một bữa ăn mê ly; hay nghỉ ngơi, thư giãn thoải mái...>

<Lạ quá hén,> tôi thốt lên. <Hãy, mình nghe nói hãng Disney sắp xây dựng một chiếc du thuyền. Có lẽ là cái này chăng?>

Ax bắt đầu liên lạc với bảng điều khiển. Cũng không mất nhiều thì giờ lắm.

<Tất cả những chức năng hoạt động thông thường của người Chee đều được cất giữ ở đây,> giọng con tàu Pemalite lại vang lên. *<Các bạn có muốn ăn chút gì không?>*

Và rồi... *<Kết cục tự hủy người Chee đã được kích hoạt. Các bạn có chắc chắn muốn điều đó? Tất cả người Chee sẽ tự hủy trong vòng mười lăm phút nữa.>*

<Cái gì?> Cassie hốt hoảng kêu lên.

<Cái gì xảy ra vậy?> đến lượt Tobias la rầm rĩ.

<Tôi không biết,> Ax thú thật.

Bất thành linh, đại dương đen ngòm bao trùm lên tất cả mọi thứ xung quanh tôi.

<Ahhh! Cái...>

<Vỏ tàu bên ngoài đã trở nên trong suốt,> Ax nói. Anh là người đầu tiên nhận ra điều đó.

Quang cảnh thế giới công viên vẫn còn, nhưng hình chiếu bầu trời đã biến mất. Thay vào đó là nước mực đen. Vỏ tàu ngoài đã trở thành kính. Qua tấm kính ấy, tôi thấy một đoàn chiến đấu cơ Con Rệp - tám chiếc cả thảy - đang xếp hàng bên ngoài khoang giảm áp.

Tại tôi có thể thấy chúng.

Chúng cũng nhìn thấy tôi.

Qua vách tàu bên trong và vỏ tàu bên ngoài trong suốt, qua bộ ngắt của chiếc Con Rệp đi đầu, tôi thấy một gương mặt Andalite lạnh lùng, con mắt quắc lên.

Một gương mặt Andalite thật. Nhưng cái nét hiểm độc ánh lên trong hai con mắt to thồ lỗ và hai mắt cuống kia không phải là của một người Andalite chính hiệu.

<Visser Ba,> tôi lầm bầm rửa.

CHƯƠNG 23

<**C**húng không biết mật mã đâu.> Cassie nói.

<Dào! Mật mã chỉ là một con số đơn giản!> Marco rền rầm. <Phải mất bao lâu chúng mới nghĩ...>

Chiếc Con Rệp quay đầu, áp một cánh cửa sau nối vào vỏ ngoài trong suốt của tàu Pemalite. Một tên Hork-Bajir xông vô, trườn theo sau nó là một tên Taxxon. Tiếp đến, rất điệu dàng, Visser Ba trịnh trọng từ chiếc Con Rệp nhón sang tàu Pemalite.

<Chúng ta không thể biến hình,> tôi thét lên thất kinh. <Hắn sẽ trông thấy mất!>

Bọn Yeerk đã bẻ được mật mã. Cửa ngoài khoang giảm áp bật mở ra. Chiếc Con Rệp vẫn khắc tui Hork-Bajir và Taxxon vào tàu Pemalite. Chúng dàn đội hình quây quanh Visser Ba trong khoang giảm áp, vài đứa tỏa ra chiếm lĩnh vị trí bên mạn sườn.

<Chúng sẽ xé tui mình ra thành từng mảnh mất,> Tobias kêu lên.

"Ôi, tình thế tiến thoái lưỡng nan! Ô, cao trào! Ô, căng thẳng và sôi động phải biết!"

Một giọng nói - không phải giọng truyền - mới toanh vang lên, nghe sốc hông và kêu kèn kẹt.

<Ai... hay cái gì?> Jake đánh tiếng. <Cái giọng đó từ đâu ra ấy nhỉ?>

"Nghe đây, Jake. Là ta đây, Jake Lớn à. Jake, thủ lĩnh lừng khùng. Jake, con người thanh cao một mối. Kẻ giết người ra về ta đây. Là hạng ta ít ưa chuộng nhất."

<Tên giật dây rồi,> tôi rít lên. <Cái tên đứng đằng sau tất cả những vụ việc này.>

<Mi ở đâu?> Jake hạch hỏi. <Hãy chường mặt ra đây coi.>

"Ta có mặt ở khắp nơi, bất cứ nơi nào có người," giọng nói vang lên đầy cợt nhả. "Dĩ nhiên, ta còn có thể đi ra với hai tay giơ lên nữa cơ."

Từ đằng sau một cái cây, nó xuất hiện. Di chuyển trên hai chân, cơ thể nó chúi về phía trước, có cái đuôi cùn cốn để giữ thăng bằng. Cái kiểu bước đi của nó na ná kiểu chim hoặc khủng long nhỏ. Đúng là nó giơ hai tay lên. Nhưng tay thật ra là những mẩu thịt mỏng mảnh, yếu ớt, có nhiều mấu - rõ ràng được tạo ra để rờ rẫm, làm những việc nhẹ nhàng hay cầm nắm vật bé nhỏ.

Cái đầu chẳng ăn nhập vào đâu so với cơ thể loài bò sát của nó. Về hình thức thì hao hao đầu người với quai hàm thấp xệ và cặp mắt thông minh mở to, lúc nào cũng như đang cười cười.

Gương mặt nó nhăn nhúm, thâm xì như da bị dầm nước quá lâu. Con mắt và miệng có viền xanh lá cây.

<Eo ôi, cái gì đó?> Tobias hỏi Ax.

<Đó là một loài tôi không nhận ra.>

<Mình không biết nó là loài gì, nhưng mình nghĩ tốt hơn hết hãy xếp nó vào Hiệp Hội

Những Kẻ Trồng Mận,> Marco nhận xét.

"Ồ, Marco Hàì Hươc," sinh vật đó la lên, vỗ hai bàn tay mỏng dính vào nhau. "Mẹ yêu thế nào rồi, Marco? Bà ta còn sống hay đã chết rồi? Bà ta có còn gào thét với tên Yeerk trong đầu nữa hay không?"

Marco vươn hai xúc tu của mình ra để khều sinh vật lạ kia, nhưng chẳng cái râu nào chạm được tới nó. Tất cả đều ngừng lại và quẩn trở về.

"Tất cả tụ tập đông đủ ở đây rồi há?" trái mận khô giễu cợt. "Cassie, nhà đạo đức giả 'ngoại trừ những lúc mình tin vào bạo lực... còn thì mình hổng bao giờ tin nó.' Aximili, cái bóng mờ tội nghiệp của ông anh đã chết. Giá như mi cứ khăng khăng đòi đi theo, biết đâu Elfangor đã sống. Tội ghê. Và Tobias, ừ phải rồi Tobias. Thằng bé không chỉ bị kẹt trong lồng chim, mà... à... ờ còn hổng có can đảm trở lại cuộc sống của con người. Và Rachel nữa, hội viên Animorph ta ưa thích nhất."

Nó cười bằng cái miệng không môi. *"Rachel, Rachel. Người có cảm thấy niềm khao khát giết chóc trỗi lên không? Người có cảm thấy sự thôi thúc phải vươn tới tiêu hủy ta không? Dĩ nhiên, người thêm nhỏ dãi ấy chứ. Người và ta có cùng điểm chung mà."*

<Mi là ai?> Tôi quát hỏi, cố làm lơ cơn sùng tiết và cả nỗi sợ hãi đang ồ ạt dâng lên. Cái vật này biết rõ tội tôi. Nó biết hết cả mọi thứ về tôi. Biết tội tôi là ai, làm cái gì. Giờ nó chỉ việc tôn hót với tội Yeerk là xong. Nếu tội tôi có trốn thoát thì cũng tiêu mà thôi.

"Vẫn chưa nghĩ ra hả?Ồ, chậm tiêu quá. Cho phép ta tự giới thiệu nhá," Nó lè nhè. "Ta là Drode. Đó là tên gọi theo ngôn ngữ của loài tội ta. Dịch ra có nghĩa là 'Lá Bài Điên'."

<Crayak,> Jake thốt lên. <Mi là sinh vật do hắc tạo ra.>

"Ồ, rất đúng, rất thông minh, Jake Lớn, Hoàng tử Jake. Người đã giết ông anh quý hóa của mình chưa? Chưa à? Rồi người sẽ làm thôi."

<Crayak đã sai mi tới đây,> Jake điềm tĩnh nói. <Để trả thù hả?>

Tên Drode cười nhả nhổ. Rồi nụ cười bỗng tắt ngúm. *"Trả thù," nó gầm ghe. "Người đã hủy hoại loài Howler; làm phá sản kế hoạch thu tóm dân Iskoort của ngài. Crayak không ưa người đâu, Jake Lớn. Bất cứ đứa nào trong đám tội bay." Rồi nó nhìn thẳng vào tôi. "Mặc dù người rất có tiềm năng."*

Thầy kệ! Tôi không muốn nghĩ ngợi xem lời nó nói hàm ý gì. <Mi đã bày bố nên tất cả chuyện này,> tôi xỉa xói. <Khiến cho người Chee tê liệt. Sắp đặt mọi thứ để tội ta thoát khỏi khu thương xá một cách trót lọt. Giết con cá nhà táng. Và bây giờ, mi bắt đầu gây ra quy trình tự hủy của người Chee.>

"Giết cá nhà táng? Tao á?" Gã Drode chối đây đây về bông lơn. "Ồ, không, không, không. Đồ bị thối trên bãi biển ấy rơi vào nhóm loài nhạy cảm. Mà tao thì không bao giờ giết loài nhạy cảm. Còn cá nhà táng của người sẽ sống."

<Những luật lệ,> Ax nhận định. <Mi vẫn phải tuân thủ những luật lệ do người Ellimist và Crayak cùng thiết lập ra.>

"Ồ, phải, phải phải," gã Drode cười khẩy. "Cấm trực tiếp phá vỡ thế cân bằng. Tuy nhiên, gây rắc rối, đá giò nhau thì được. Ê này, giờ không còn thời gian để bốc phét nữa. Bọn Yeerk đã được mang tới đây cho tụi bay. Chúng sẽ giết tụi bay? Hay sẽ biến tụi bay thành Vật chủ? Tao cóc cần biết. Dù thế nào thì chủ nhân của tao cũng tưởng thưởng cho tao."

<Tôi tưởng ông không thể giết loài nhạy cảm chứ?> Cassie run rẩy nói. <Đó là luật sao? Ông đã gài cho người Chee tự hủy.>

Tên Drode cười hô hố. "Chúng là máy. Đây cô bé gốc nghềch ơi. Là người máy."

<Mi đã giết tụi ta,> Tobias lớn tiếng. <Mi đặt tụi ta vào tình huống trái khoáy. Tụi ta không thể biến hình trước mũi bọn Yeerk được. Mi biết điều đó và biết tụi ta không thể đánh trả. Như vậy khác nào mi đã giết tụi ta. Đồ quân giết người.>

"Nhảm nhí," gã Drode lè xèo. *"Luôn luôn có một con đường cho tụi bay. Đó cũng thuộc về luật. Nào, nếu tụi bay tìm ra thì..."*

Gã khệnh khạng bước ra đằng sau cái cây hẹp, không đủ che chắn, rồi biến mất.

Tôi nhìn sang bên trái. Tụi Hork-Bajir và Taxxon vẫn đang ùn ùn kéo vào khoang giảm áp. Hơn hai mươi Hork-Bajir, nửa tá Taxxon và chính Visser Ba - một mình hắn đã là cả một đội quân...

Sa bầy rồi!

Hoàn hình, và phô bày bí mật lớn nhất, bí mật đã bảo vệ gia đình cũng như chính tụi tôi...

Hay chỉ đơn giản là ngồi chờ chết?

<Chẳng mất nhiều thời gian đâu. Chúng sẽ đổ bộ vào đây trong vòng...> tôi mở miệng.

<Mực!> Cassie hét vang. <Mực! Đó là lối thoát. Hãy bắn mực ra. Mực sẽ khiến nước sủi bọt và đục ngầu lên. Chúng ta sẽ được che chắn cho tụi nó khỏi thấy. Vậy là chúng ta có thể biến hình qua giai đoạn người mà không bị lộ!>

<Làm đi!> Jake quyết liền. <Ax!>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake, tôi biết,> ảnh nói. Ax không cần che giấu hình hài thật của mình, ảnh sẽ phải câu giờ cho tụi tôi.

<Cả mình nữa,> Tobias thêm.

Ngay lập tức, tôi phun ra một đám mây mực cuộn cuộn - một bức tường đen đặc loang ra xa, xa mãi. Đi tới đâu đám mây chặn đứng và cô lập tất cả mọi thứ đến đó.

Dù không thể nhìn xuyên qua nó, nhưng tôi biết nó sẽ không kéo dài được lâu.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Tốc độ là điều tiên quyết. Ax và Tobias ra sức kìm bước tụi Hork-Bajir đi đầu. Nhưng trước cái đội quân hùng hùng hổ hổ ấy, sức chống trả của các cậu ấy không thể lay nhậy được hơn vài giây.

Tôi bắt đầu teo nhỏ đi trong bong bóng nước. Những xúc tu cuộn lại, giác hút biến mất. Cái miệng khoằm của tôi trở thành răng. Quá chậm. Ngay khi là người, tôi bị uống liền mấy ngụm nước mực tanh tươi.

Ôi không. Khoan đã! Nước. Đúng, đó là nước. Thứ nước đen ngòm. Tối tăm.

<Hây! Mấy bồ bơi lên đỉnh bong bóng nước á. Cứ thò đầu ra mà thở, không bị thấy đâu!> Tôi cố la khi vọng truyền ý nghĩ vừa hết hiệu lực.

Tôi là một sinh vật nửa thân mềm nửa người - mảnh mai, oặt ẹo với mái tóc vàng lấp lánh và những xúc tu.

Tôi bơi thẳng lên, thoát khỏi mặt nước đen thui không kém gì nước ở bên ngoài tàu. Cái đầu người của tôi lộ ra. Gần tôi là một bong bóng nước chứa đầy mực đang lều phều trôi. Tôi thấy được mái trần bên trên và Tobias đang ráng đập cánh lấy độ cao. Tôi thấy cả cái miệng tròn tròn của trái bong bóng nước. Nhưng tôi không thể thấy bọn Yeerk.

Nếu tôi không thể thấy chúng, tức là chúng cũng không thấy tôi.

Tôi bắt đầu biến hình tiếp.

Những móng vuốt cong vút, khum khum xổ ra khỏi các ngón tay tôi như con dao xép. Bộ lông dài lồm xồm chạy khắp cơ thể. Những cái nanh vọt ra khỏi răng nanh người.

Tôi lao xuống, như bất cứ con gấu xám nào có thể lao trong túi bong bóng nước đen ngòm. Tôi bơi thẳng đứng, cho tới khi cái đầu lông lá to đùng chạm trúng đáy bong bóng nước. Nơi này là mảng sàn phủ khoảng ba mét cỏ.

Phịch!

Tôi ngã ụych, chống vai xuống. Tôi lăn một vòng rồi bật đứng trên hai chân.

Tụi bạn cũng rớt lịch bịch xung quanh. Một con cạp từ bong bóng nước gần nhất đáp xuống bằng tất cả vẻ uyển chuyển, duyên dáng mà con gấu-tôi không thể có. Thêm một con sói và một con khỉ đột.

Những bong bóng nước đen vẫn tiếp tục trôi lênh bênh phía trên đầu tụi tôi như những đám mây báo bão. Phía trước mặt tụi tôi cách chưa tới ba chục mét, Ax đang đứng. Đối mặt với Ax là cả một đội quân Yeerk nho nhỏ.

Trên nền nhà, hai tên Taxxon to như những con rết có chân kim nằm chèm mẹp. Chúng đã bị cái đuôi Andalite banh thầy. Bọn Taxxon khác tích cực vục cái miệng đỏ choét vào rửa xé đồng loại của mình, phát ra những âm thanh ộp oạp, ghê hờn.

Chính Visser Ba cũng bị rạch một đường, suýt xẻo luôn một mắt cuống. Đó là "thành tích" của móng vuốt Tobias.

Nhưng khoảng thời gian yên ả đó chỉ là tạm thời. Tên Visser Ba đã sẵn sàng một cuộc tấn công mới.

<Tui không thích sự chênh lệch lực lượng này,> Marco nói.

<Minh thích tình thế bây giờ hơn là năm phút trước,> tôi nói.

<Thế là,> Visser Ba đằng hắng. <Chúng ta lại gặp nhau. Lần cuối cùng. Tụi bay đừng mong sống sót mà rời khỏi đây. Và tên này... > hất hất tay về phía một tên Hork-Bajir. Trong đôi tay đầy vuốt sắc của nó là một con điều hâu. <Tên này sẽ chết trước tiên!>

Không chần chừ, tôi dùn cả bốn vó và xông lên.

Tôi đang nổi cơn tam bành.

Nhưng chợt, một khối gì đó chuyển động! Một con Taxxon trườn ngang qua đường tấn công của tôi!

Tôi đâm sầm vào nó như xe tải cán phải ốc sên.

"RRÉÉÉÉÉ!" Nó rống lên. Tôi bật ngược trở lại, vừa đau vừa sốc. Răng tôi đã cắm trúng đầu nó. Vị máu hôi thối ngập ngựa trong miệng tôi. Tôi giận dữ lắc đầu, khiến tên Taxxon văng ra làm hai mảnh.

Tôi giờ tay gát tẩm thân trên hầy còn ngo ngoe của nó qua một bên. Nhưng cú tấn công của tôi đã lỡ. Cơ hội không còn.

Tất cả đám thú tụi tôi, lũ Hork-Bajir và bọn Taxxon cùng gầm lên - chiến trận mở màn. Tụi tôi chồm tới, bọn chúng cũng xông vào. Cả hai phe nhảy bổ vào nhau.

<Đằng sau bạn, Rachel!> Ax la.

Tôi thoáng thấy một cái bóng.

Quay lại kịp lúc cánh tay đầy gươm của một gã Hork-Bajir bổ ập xuống hông tôi như chiếc rìu bửa củi.

Sấn đang nổi xung thiên, nó càng khiến tôi điên tiết.

"GGƯỪỪỪ!" Tôi gầm lên, vẩy mình né qua một bên, rồi ngầy ngật bước đi trong cơn đau buốt như thể hàng ngàn mũi giáo xĩa vào mình.

Cassie cúi xuống, phập răng sói vào sau cổ một tên Hork-Bajir khác.

Tôi nghiêng quai hàm quanh tên Hork-Bajir vừa tấn công mình và lắc cho đến khi nó mềm oặt như miếng giẻ.

Tôi hất nó qua một bên.

Chiến trường sôi động! Tàu Pemalite thơ mộng, yên lành bỗng trở nên hỗn loạn, kinh hoàng. Tiếng la hét gầm gào, máu đỏ, những gương mặt nhả nhó, đặng đặng sát khí.

"Ghuroooar!" Marco, trong lốt khỉ đột, nhảy chồm xuống từ một hòn đá lộ thiên, xéo lên một con Taxxon.

"SSSRREEEEE-WAH!" Nó bẹp dí, ngộ nguậy, lách cách khua những cái tay còng của trong cơn giãy chết.

Một chú cạp lảng lướt phóng tới, đâm thẳng vào lưng một gã Hork-Bajir và húc răng ngập trong cổ nó.

Tên Hork-Bajir lão đảo. La rống lên. Đổ ụp xuống.

Ba tên Hork-Bajir dềnh dàng hè nhau tấn công Ax, dồn ảnh vào mép cái hồ nhỏ.

Một tên sấn tới trước, huơ rùng gươm cánh tay vào ảnh.

Nhanh như ánh chớp, cái đuôi bọ cạp của Ax quất. Cánh tay bay chiu lên không và đáp tòm xuống hồ.

Tên Hork-Bajir thét lên rồi gục xuống.

Hai tên khác tiến vào.

Vừa gầm gừ, tôi vừa lao bổ về phía chúng, đứng chồm lên trên hai chân sau.

Một tên loang choạng, văng đi. Cái chân bị thương của tôi xoạc ra, đẩy tôi tông vào gã Hork-Bajir kia và hất nó ngã nhào xuống đất.

Trong khoảnh khắc, mắt tụi tôi giao nhau.

Đột nhiên, thật quái đản, tụi tôi còn hơn là những chiến binh của hai phe.

Tụi tôi là của nhau.

Một thoáng tê cứng, cả thế giới như đứng yên. Rồi...

Xoẹt!

Cánh tay nó giơ lên, gươm cổ tay tõe ra ngoài. Tôi giật ngựa đầu ra sau và lại bập vào. Nó chém nhát nữa, trúng sườn tôi. Tôi uốn mình định lia cánh tay phải một vòng. Không có lực để lia. Thay vào đó tôi đã làm điều mà con gấu không biết làm: tôi rút lại và đâm thẳng vào mặt nó.

Tôi lụp chụp đẩy cái xác bất tỉnh của nó ra.

Trận địa rầm rộ khắp mọi nơi. Tụi tôi đang đuổi dằn. Cỏ bị dẫm nát, xác Taxxon và Hork-Bajir nằm la liệt. Không gian đầy mùi uế khí, tiếng la hét và nồng nặc mùi máu.

"*Ghafrash!*" Một gã Hork-Bajir nhào tới tấn công Jake.

Jake quật mạnh, gầm vang.

Cassie lao đảo, lết cái cẳng chân sau bị gãy, kêu gừ gừ và né khỏi cây kim của một tên Taxxon.

Marco chảy máu ròng ròng, má mở toác ra. Đôi tay hộ pháp mạnh mẽ của cậu ta kẹp chặt cổ một gã Hork-Bajir và bóp.

Ax tả xung hữu đột, xất, lạng - một cỗ máy chiến đấu hoàn hảo.

Nhưng tụi tôi sắp thua rồi. Bởi vì Visser Ba, có đám Hork-Bajir vây quanh, đang biến hình. Hắn phồng to lên thành một sinh vật ghê gớm của hành tinh xa xăm nào đó.

"*A-ha-ha-ha! Tuyệt! Dễ thương quá! Hoàn hảo!*" Tên Drode sung sướng cười khùng khục. "*Sao mà ta yêu quý cái mùi chiến trường đến thế. J-a-k-e! Mà chưa chết à?*"

Nó lại xuất hiện, cũng vẫn bước ra từ phía sau cái cây hồi nãy, lơ lửng trước mọi nguy hiểm.

<Mi. Ít ra ta cũng sẽ kéo mi theo,> tôi gào lên.

Tên Drode cười nhăn nhó cái viền miệng màu xanh lá cây. "*Người biết không, Crayak có thể sử dụng người đấy, Rachel. Tại sao người lại về phe mấy tên yếu xù này? Người có nhiều nét giống tụi ta hơn bọn nó đấy...*"

<Một lời đề nghị thú vị quá đó.>

"*Phải. Người sẽ được cứu thoát khỏi cảnh thảm bại này. Chỉ cần làm cho tụi ta một ân huệ nhỏ thôi: hãy giết ông anh họ tơi bời của người đi. Crayak sẽ thích thấy điều đó lắm. Cả ta cũng vậy. Hãy giết Jake đi.*"

Tôi cười ngất. <Giết Jake á? Còn lâu. Ta thích giết mi hơn.>

Tôi chồm về phía tên Drode. Nó né tôi dễ dàng. Đà lao lùi tôi trượt qua nó và đâm thẳng vào hai tên Hork-Bajir.

Rầm!

Cái chân sau còn lại của tôi trật khớp. Nó xoay tròn như làm bằng cao su. Tôi ráng đứng được trên cả bốn chân, nhưng không thể nhào tới lũ Hork-Bajir. Chúng nhìn tôi ngắc ngoải, cười cợt về bất lực của tôi.

Sau đó... có một cái gì đó rất mới. Hình như một khối thép và ngà vù qua, chuyển động với tốc độ mà không con người, Hork-Bajir hay Andalite nào có thể bì kịp.

Nó phóng tới chỗ cái cây. Visser Ba phang một cánh tay hình biển vào nó, nhưng sinh vật thép-và-ngà ấy chặn ngang cú đâm cái một.

<Erek?> Tôi thốt lên, không tin vào mắt mình nữa, mặc cho tên Hork-Bajir cúi xuống định xén ngang cái cổ tơ hơ của tôi.

"Không! Không!" Gã Drode gầm lên. Gã cũng không tin.

Erek đã tới chỗ cái cây. Anh bấm nút gì đó trên bảng điều khiển. Tên Hork-Bajir chột chuyển động... rất... chậm... chạp.

"Ô, đây là điều ta không có ở trong trí óc," gã Drode ngẩn tò te.

Tôi nhồm lên định chọc bụng thẳng Hork-Bajir.

Nhưng móng vuốt của tôi cũng di chuyển rất... chậm... chạp.

Giọng truyền trong tàu Pemalite vang lên. <Chế độ tự hủy người Chee không thể thực hiện được. Chúng tôi rất lấy làm tiếc thông báo rằng: chương trình ngăn chặn sự thù địch đã được kích hoạt. Thật không hay khi phung phí thời gian tươi đẹp của chúng ta vào việc đánh nhau. Một khi công cuộc dọn dẹp và cứu chữa các bên bị thương xong xuôi, chúng tôi sẽ yêu cầu các bạn rời tàu.>

"Người tự hỏi tại sao Crayak lại tiêu diệt người Pematite chứ gì," gã Drode gằn giọng. "Họ là đồ sinh vật tẻ ngắt. Những người máy hòa hiếu! Có gì quan trọng với đám máy móc không thể bị giết chứ? Pemalite lẽ ra đã thống trị dải thiên hà với những chiến binh người Chee của họ!"

Chiến trường đông cứng lại. Chỉ có Erek và tên Drode là nhúc nhích được. Erek từ tốn nhắc Tobias ra khỏi sự giam cầm của tên Hork-Bajir.

Gã Drode tiến lại chỗ tôi, xen vào cảnh bạo động giữa tôi và hai tên Hork-Bajir. Nó cúi thấp xuống, thì thầm cho chỉ mình tôi nghe: "Tất cả bạn bè của người đã khuây khỏa. Nhưng còn người? Người có cảm thấy nhẹ nhõm khi hòa bình được lập lại không? Hay là người ngửa ngáy vì

mất cơ hội ấn bàn tay chết chóc ra, xé toang cái cổ họng đang phơi bày kia?"

Tên Drode cười hiểm độc. Tự mãn.

"Nếu chừng nào người cảm thấy thất vọng, Rachel; nếu người cùng đường, hãy nhớ điều này: cuộc sống của thằng anh họ người là tấm hộ chiếu thông hành cho người tới sự cứu rỗi linh hồn trong vòng tay che chở của Crayak."

Rồi nó bỏ đi.

CHƯƠNG 25

Tàu Pemalite lịch sự, ân cần và vô cùng cáo lỗi tổng tiền bọn Yeerk, bao gồm cả tên Visser Ba đang điên cuồng, trở lại tàu Con Rệp cải tiến của mình.

<Tao sẽ giết tất cả chúng bay! Tao sẽ phá banh con tàu này ra từng mảnh! Tao sẽ quay trở lại và không gì có thể ngăn chặn tao! Tất cả bọn bay, Andalite, sẽ phải chết... Bất cứ ai làm chủ con tàu này, tao cũng sẽ giết luôn!> Visser Ba tức tối gào thét, lập đi lập lại.

<Chúng tôi rất lấy làm tiếc là bạn đã không vui,> con tàu nhẹ nhàng đáp lễ. <Có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau, và sẽ cùng nhau thưởng thức những hoạt động vui chơi thoải mái.>

Khi bọn Yeerk đã lục tục rút đi hết, tụi tôi biến hình trở lại và rời khỏi tàu bằng con đường tụi tôi đã vào. Con tàu hết sức lịch thiệp với tụi tôi, nhưng nó cũng muốn tụi tôi ra đi.

Chắc hẳn là mười phút - kể từ khi tụi tôi tắt tín hiệu làm tê liệt người Chee cho tới lúc Erekat thâm nhập con tàu và chấm dứt cuộc chiến. Mười phút để đi từ đất liền tới một địa điểm ba dặm dưới nước. Nếu ảnh mà mất mười lăm phút thì...

Tên Drode đã đúng một điều: Sức mạnh của người Chee có thể giúp chủ nhân Pemalite của họ thống lĩnh toàn dải thiên hà. Nhưng cái sức mạnh uy quyền ấy, và tất cả người Pemalite, chỉ luôn mong muốn hạnh phúc, sung sướng và vui chơi.

Trước khi tụi tôi ngoi lên tới bề mặt của đại dương, tàu Pemalite đã đi mất. Lần này, nó di chuyển xuống độ sâu mà chỉ người máy mới tới được.

Lúc tội tôi về đến nhà thì trời đã tối mịt. Tội tôi mệt bỏ hơi tai. Te tua sau một ngày đánh đấm ra trò.

Mỗi đứa đều bịa ra một lý do để nói dối ba mẹ. Và cả đám bọn tôi đều bị cấm túc. Tôi cho là chả đứa nào thêm để tâm.

Tôi tự hỏi có nên nói cho Jake nghe về lời đề nghị khiếm nhã của tên Drode không, nhưng tôi quyết định thôi. Tôi biết mình sẽ không bao giờ đầu hàng. Tôi biết mình mà.

Đúng thế. Tôi biết giới hạn của mình. Tôi biết.

Nhưng những điều Drode và ông chủ Crayak của nó hiểu về tôi là sự thật. Jake cũng biết điều đó. Anh tin tôi, tuy cũng có khi ảnh nghi ngờ.

Jake đã có khối thứ để mà lo lắng rồi.

Ngày hôm sau, tôi ra bãi tắm chạy chơi cho thỏa thích. Chẳng ai còn thấy dấu vết nơi con cá nhà táng tổ chẳng đã nằm thở gấp.

Đài truyền hình đưa tin: một làn gió lạ bất ngờ xô sóng thủy triều vào bờ và đã mang con cá voi đi. Dĩ nhiên, tôi biết rõ hơn về chuyện đã xảy ra.

Tôi cảm thấy một cái bóng nhỏ up lên mình, che khuất mặt trời trong khoảnh khắc. Không nhìn lên, tôi vẫn lảng quáng chạy. Chắc tôi phải tìm một chỗ khuất để biến hình quá.

"Hãy! Rachel!"

Tôi quay lại và ngạc nhiên thấy T.T đang chạy bộ về phía mình.

"Gì cơ?" Tôi nói, thở dài khi anh ta bắt kịp tôi.

"Ờ, ờ tôi tự hỏi..." anh ta mở lời.

"Tự hỏi cái gì? " Tôi nhăm nhắng gắt, thọc tay vào túi quần.

"Ừm, rốt cuộc thì bạn có muốn đi coi phim với tôi không?" Anh ta hồi hộp nhìn tôi.

Bao tử tôi quặn lại.

Anh ta thật sự bảnh bao. Và lại bình thường nữa. *Không như Tobias.*

Chắc chắn anh ta chưa từng bao giờ ăn con chuột nào. Mặt khác, anh ta không bao giờ biến hình thành cá nhà táng và xuống tới tận đáy biển trong khi trí não bị nỗi sợ đè nén đến chết khiếp. Anh ta được cái là chịu khó đi theo tôi.

Tôi mở miệng định nói "Được thôi", nhưng những lời tôi thốt ra lại là: "Hãy, anh biết nói tiếng Anh hả? Vậy anh biết bao nhiêu cách để nói 'Không' hả?"

Anh ta gọi tôi bằng cái tên tôi đã từng bị gọi trước đây. Rồi anh ta bỏ đi. Tôi chắc chắn từ nay anh ta sẽ không lén phéng lại gần tôi nữa.

<Hãy, anh ta đẹp trai đấy chứ,> Tobias từ trên trời nói vọng xuống.

"Im đi, đồ ăn chuột," tôi làu bàu.

Tobias cười lớn. Cậu ấy thừa biết tốt hơn là cứ để kệ tôi nghiêm trang như vậy. <Mình đã nghe rồi! Mình đã nghe anh ta gọi bồ như thế nào rồi. Anh chàng đó tinh tế không kém gì đẹp trai.>

"Mình biết. Để mình kiểm đôi cánh rồi cùng bay với bồ. Trông chừng cho mình nhé."

<Mình luôn làm vậy mà,> cậu ấy đáp.

HẾT TẬP 27

[1] Wal-Mart là tên của một chuỗi siêu thị chuyên bán đồ giá bình dân, rất nổi tiếng ở Mỹ. (NDBS)

[2] Nguyên văn: AOL - Androids-on-line, nhưng ở Mỹ AOL còn là ký hiệu viết tắt của American-on-line - mạng liên lạc toàn nước Mỹ. Ở đây, Marco phát hiện ra sự trùng hợp ngẫu nhiên nên mới tẩm tặc như vậy. (NDBS)

[3] Đồng tiền cổ bằng vàng của Anh

[4] Một loại cá voi lớn, thường bị săn bắt để lấy chất dầu trong đầu nó.

[5] Nhóm động vật gồm có người, khỉ đột, vượn và đười ươi.

[6] Tiểu bang thuộc miền Trung Tây Hoa Kỳ, diện tích: 145.743 km²

[7] Nguyên văn: Troubled Teen, Total Turmoil or Terrible Trauma...

[8] Chú chó nổi tiếng trong loạt phim hoạt hình và các đồ lưu niệm.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>